

Pa Pa 17 Tuổi

Contents

Pa Pa 17 Tuổi	2
1. Chương 1: Tôi Ko Còn Là Tôi	3
2. Chương 2: Anh Hùng Sánh Vai Cùng Mỹ Nhân	4
3. Chương 3: Lên Xe – Xuống Xe	6
4. Chương 4: Tôi Mang Thai	9
5. Chương 5: Kiểm Tra Sức Khỏe	11
6. Chương 6: Dì Bạch	13
7. Chương 7: 20 Vạn	15
8. Chương 8: Áo Ảnh Trở Thành Sự Thật	17
9. Chương 9: Gặp Gỡ Tại Wc	20
10. Chương 10: Lăng Tịch	22
11. Chương 11: Bánh Sinh Nhật	24
12. Chương 12: Bị Phát Hiện Bí Mật	26
13. Chương 13: Ràng Buộc	28
14. Chương 14: Tôi Sẽ Bảo Vệ Em	31
15. Chương 15: Quảng Cúc Nợ	33
16. Chương 16: Từng Trãi	35
17. Chương 17: Chặng Qua Là Người Xa Lạ	39
18. Chương 18: Thay Đổi	41
19. Chương 19	44
20. Chương 20	44
21. Chương 21	44
22. Chương 22	44
23. Chương 23	44
24. Chương 24	44
25. Chương 25	44
26. Chương 26	44
27. Chương 27	44
28. Chương 28	44
29. Chương 29	44
30. Chương 30	44
31. Chương 31	44
32. Chương 32	44
33. Chương 33	44
34. Chương 34: Chương 34	44
35. Chương 35: Chương 35	44
36. Chương 36	44
37. Chương 37	44
38. Chương 38	44
39. Chương 39	44
40. Chương 40	44
41. Chương 41: Chương 41	44

42. Chương 42: Chương 42	44
43. Chương 43	44
44. Chương 44: Chương 44	44
45. Chương 45: Chương 45	44
46. Chương 46: Chương 46	44
47. Chương 47: Chương 47	44
48. Chương 48: Chương 48	44
49. Chương 49: Chương 49	44
50. Chương 50: Chương 50	44
51. Chương 51: Chương 51	44
52. Chương 52: Chương 52	44
53. Chương 53: Chương 53	44
54. Chương 53: Chương 53	44
55. Chương 54: Chương 54	44
56. Chương 55: Chương 55	44
57. Chương 56	44
58. Chương 57	44
59. Chương 58	44
60. Chương 59	44
61. Chương 60	44
62. Chương 61	44
63. Chương 62	44
64. Chương 63: Thế Thân	44
65. Chương 64: Ông Xã Của Tôi	47
66. Chương 65: Tai Họa Ngầm	49
67. Chương 66: Hạnh Phúc Đột Ngột	51
68. Chương 67: Quan Tâm Và Quên Lãng	53
69. Chương 68: Vì Anh Vui Về Cho Nên Em Vui Về	55
70. Chương 69: Không Nhận Thức Được	57
71. Chương 70: Ly Biệt	60
72. Chương 71: Không Khởi Sự Tầm	62
73. Chương 72: Vị Hôn Phu Của Khâu Văn Văn	64
74. Chương 73: Truy Lùng	66
75. Chương 74: Cô Gái Thấp Sáng Cuộc Sống Của Tôi	68
76. Chương 75: Anh Sẽ Vì Em Ra Sinh Vào Tử	70
77. Chương 76: Lựa Chọn Hạnh Phúc	72
78. Chương 77: Kết Thúc Hoàn Chính (hoàn)	74

Pa Pa 17 Tuổi

Giới thiệu

Hắn tưởng hắn là ngôi sao chói mắt trong trường học thì ngon lắm sao? Mặc dù tôi chỉ là cọng cỏ nhỏ

1. Chương 1: Tôi Ko Còn Là Tôi

“Liều tiểu thư, đã đến rồi, xin mời xuống xe” Quản gia mặt vô biểu tình nói, tôi lọc cọc mở cửa xe, đi theo ông ta bước vào một tòa nhà xa hoa. Ban đêm, gió có chút lạnh lạnh, tôi nắm thật gấu áo mặc trên người, thân thể ko kèm chế run rẩy. ko còn tâm trạng nào để thưởng thức tòa nhà rộng lớn ở nơi đây, tôi chỉ lẳng lặng cúi đầu, vội vội vàng vàng đi theo sau quản gia

Sau đó tôi được dẫn đến bên trong một đại sảnh, ngồi trên ghế salon là một người đàn ông trung niên vẻ mặt uy nghiêm, nhìn sơ qua đáng dấp, hẳn cũng có thể đoán được ông là chủ nhân nhà này. Có vẻ như ông ấy đã đợi tôi rất lâu rồi, sau khi thấy qua tôi, ông có chút hơi bất mãn nói “Cô tới trễ”

“Thật xin lỗi, hôm nay tôi phải chịu trách nhiệm quét dọn.... ..” Ko đợi cho tôi nói hết câu, ông ta đã ko kiên nhẫn khoát tay nói “Được rồi, nói thẳng vào vấn đề chính. Có biết mục đích tôi tìm cô ko?”

“Dạ” Tôi gật đầu, tim không cách nào không chế cơn run, tôi nắm chặt tay

“Rất tốt, sau này cô hãy ở lại đây, cho đến khi mọi chuyện kết thúc thì thôi”

“Dạ” Tôi lại gật đầu lần nữa, thật không biết tôi nên dùng cái thái độ cùng tâm tình gì đối mặt với hắn, đối mặt với mọi người trong nhà này.....

“Cô có thể gọi tôi là Bạch thúc. Một lát nữa nó sẽ trở về, cô cũng nên chuẩn bị 1 chút” Bạch thúc chỉ đơn giản nói thêm 1 câu rồi đứng dậy rời đi, cũng ko nói thêm cái gì nữa

Quản gia lại dẫn tôi lên lầu hai “Đây là phòng của Liều tiểu thư, phòng của thiếu gia ở cách vách” Sau khi giảng giải xong, ông cũng rời đi. Ánh nhìn của người nhà này tôi ko muốn nghiên cứu, vì tôi chỉ sợ ánh nhìn khinh bỉ cùng xem thường kia sẽ làm trái tim vốn ko lành lặn của tôi thêm chồng chất thương tật

Nhìn xung quanh căn phòng của mình 1 chút, tôi cười cười lắc đầu. Bạch gia đúng là dân có tiền nha, đối với một vị khách trọ ngắn hạn như tôi mà cũng tiếp đãi long trọng như vậy. Nhưng dù sao cũng đúng, nếu như nhà hắn ko có tiền, thì tôi cũng ko ở lại đây

Xem qua đồng hồ đeo nơi tay, thời gian đã ko còn sớm. Tôi vội vàng đặt hành lý mình xuống đất, sau đó mới mò vào phòng tắm. Dòng nước ấm áp ko ngừng chảy xuống thân thể.

Cái khối thịt này.....bây giờ vẫn còn thuần khiết nhưng một lát nữa thôi nó sẽ mất đi sự thuần khiết như nó vốn có. Nó sẽ mãi mãi là vết tích sỉ nhục của tôi.

Nghỉ đến đây, nước mắt tôi ko tiếng động chảy xuống.....

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cùng với tiếng gõ cửa là giọng nói cứng nhắc của quản gia truyền đến “Liều tiểu thư, thiếu gia đã trở về”

Ko thể kèm chế cơn run rẩy từ trong thân thể của chính mình, mặc cho tôi cố gắng kèm chế, song cơn run ko thể ngừng lại. Giờ phút này, tôi bỗng có cái ý niệm muốn chạy trốn. Chỉ cần bỏ đi, tôi vẫn là tôi, tôi vẫn là một Liều Như đơn thuần như ngày trước. Có điều, khuôn mặt đau đớn của em gái bị bệnh tật hành hạ lại hiện về như nhắc nhở, nếu bỏ đi, thì cũng có nghĩa là mảy chấp nhận vứt bỏ sinh mạng đứa em gái bé bỏng của mảy

Lau khô vệt nước trên người, tôi mặc áo ngủ, mở cửa phòng tắm ra, quản gia nghiêm nghị đã chờ sẵn bên ngoài “Liều tiểu thư, xin mời đi theo tôi”

Ko biết là được ông ta đưa đi đến đâu, song hai chân tôi lại như mang sắt, cứng ngắc. Đi đến gian phòng cách vách, quản gia gõ cửa cung kính nói “Thiếu gia, Liều tiểu thư tới” Trong phòng lập tức truyền ra một tràn tiếng chửi rủa, song cuối cùng cũng chịu lắng đi “Đi vào”

Quản gia mở cửa, có ý bảo tôi một mình đi vào . Tim của tôi đã thành thịch đập mạnh đến mức muốn nhảy ra bên ngoài , tôi ko muốn nghĩ đến sự việc sẽ đối mặt sắp tới , vì chỉ khi nghĩ tới dáng vẻ bệnh tật nhợt nhạt của em gái, tôi mới có thể bắt chấp khó khăn đi vào

Ngôi trên giường là một tên con trai to lớn , hấn gục đầu xuống ko muốn nhìn người

“Hừ, vì tiền mà cái gì cũng có thể bán đứng !” Hấn khinh thường nói

Lòng tự tôn của tôi lại một lần nữa bị chà đạp , tôi ko trách lời nói móc đầy châm chọc của hấn, vì trên thực tế hấn ko có nói sai

“Vì muốn nhận tiền mà cái gì cũng bán đứng , cái này ko đáng sợ ,vì thứ đáng sợ hơn chính là phát hiện chính mình ko có cái gì để bán đứng” Đây là suy nghĩ trong lòng tôi mà tôi ko dám nói lên , một kẻ cần tiền gấp sẵn sàng bán đứng linh hồn của mình như tôi thì cần gì phải để ý đến mấy câu nói móc đó nữa chứ ?

Rốt cuộc, hấn cũng ngẩng đầu , dùng ánh mắt soi mói xem xét kĩ càng tôi từ đầu đến chân , cẩn thận đánh giá . Đây là lần đầu tiên tôi và hấn chạm mặt nhau ,hấn quả là một sinh vật chói mắt . Thứ đáng cười hơn là , cuộc gặp gỡ của chúng tôi lại xảy ra trong cái tình huống này . Cái tình huống mà tôi sẽ làm người bán đứng linh hồn mình, còn hấn lại là người mua

“Tiền quan trọng như vậy sao?” Vẫn xem tôi là loại phụ nữ hám giàu, giọng điệu của hấn tràn ngập vẻ xem thường

“Quan trọng là có thể mua được 1 mạng người” Tôi bình tĩnh nói khiến cho người kia im lặng. Hấn kinh ngạc nhìn tôi, như ngay sau đó đã mỉm cười chế nhạo ” Vậy món đồ quan trọng , cô đã chuẩn bị xong chưa?”

“Ừ” Nén chịu sự nhục nhã, tôi gật đầu

“Chỉ bằng cái áo ngủ này” Hấn cười nhạt, ánh mắt tùy tiện đánh giá kiểu áo ngủ bảo thủ của tôi

Đủ rồi, tôi ko thể....chịu đựng thêm bất kì sự châm chọc cùng cười nhạt nào của hấn nữa . Nước mắt tủi thân tràn ngập trên mặt , tôi hung hăng tự đánh mình một bạt tai để trừng phạt mình vì cái tính ko biết kềm chế

Tựa hồ như bị tôi hù dọa, hấn cứ lẳng lặng như vậy nhìn nhìn tôi

Tôi run rẩy cởi bỏ từng nút trên bộ áo ngủ, một nút , lại một nút.... ..

Khi tôi hoàn toàn trần trụi đứng trước mặt hấn, hấn đã hoàn toàn sợ ngây người.

“Cô....cô....”

“Một chút bản năng của động vật, anh cũng ko có sao?” Vừa chảy nước mắt nhục nhã, tôi vừa cao ngạo hất cằm

Hấn hoàn toàn bị chọc giận “Tôi sẽ cho cô thấy” Giây tiếp theo, hấn đã thô lỗ kéo tôi lên giường đặt xuống phía dưới.... ..

Cái đêm hôm đó, tôi sẽ vĩnh viễn ko bao giờ quên , dấu vết sỉ nhục đã khắc vào người , vào cõi lòng tôi thật sâu

ko chút nào lưu luyến , hấn đứng dậy rời đi , trước khi mở cửa còn dừng lại nói “Loại chuyện hèn hạ này, tôi ko muốn để cho bất cứ kẻ nào biết” sau đó “rầm” 1 cái , hấn đóng cửa rời đi

2. Chương 2: Anh Hùng Sánh Vai Cùng Mỹ Nhân

Sáng sớm ngày thứ hai , điều chỉnh xong tâm trạng, tôi lấy hết dũng khí mở cửa phòng , nhưng lại chạm mặt với kẻ tôi ko hề muốn gặp mặt chút nào - Bạch Tu Nghệ .

Thấy đồng phục trên người tôi, hấn cau mày “Cô học cùng trường với tôi?”

“Ừ” tôi gật đầu

“Vô luận cô ở nơi nào, chúng ta đều là người xa lạ” Nói xong câu đó, hắn dẫn đầu xuống lầu

Hắn là đang muốn nhắc nhở tôi, đây chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch, ngoại trừ cái này, thì hai người chúng tôi ko hề có bất kì mối quan hệ nào khác, nếu có thì chẳng qua cũng chỉ là mối quan hệ của hai kẻ xa lạ.

Ko cần hắn nhắc nhở, tôi cũng tự biết rất rõ. Hắn đường đường là ngôi sao của trường, là một ngôi sao chói mắt, còn tôi, chẳng qua cũng chỉ là một cọng cỏ dại đơn thuần, một cọng cỏ dại nhỏ mọc nơi khe đá. Chẳng trách hắn, qua hai năm cùng trường lại hoàn toàn ko có ấn tượng đối với tôi

Bữa sáng thịnh soạn đã được dọn ra, nhưng lại ko có lấy một người mở miệng nói chuyện, ko khí cực kì vắng lặng. Ăn cơm xong, sau khi lễ phép chào hỏi Bạch thúc để chuẩn bị đi học, thì tôi lại được ông ấy bảo “Chờ 1 chút, đi cùng Tu Nghệ, nó có xe, bây giờ cô phải chú ý đến an toàn”

Bạch Tu Nghệ chán ghét liếc mắt nhìn tôi 1 cái, nhưng ko có ý cãi lại lời của cha, hắn cầm áo khoác và túi sách ra ngoài. Tôi bất đắc dĩ nhìn bộ dạng tức giận của hắn, nhưng vẫn phải đi theo sau

Trên xe, hai người chúng tôi ko ai mở miệng nói với nhau lấy 1 lời vì tôi vẫn nhớ rõ lời nói của hắn “Chúng ta là người xa lạ”. Xe lái đến một nơi cách trường học ko xa thì dừng lại

“Xuống xe”

“Ừ”

Ko hỏi, ko từ chối, tôi vâng lời mở cửa xe đi xuống

Nhìn xe dần dần đi xa, tôi khó dần được nổi mắt mắt, nhưng ngoại trừ cười khổ ra thì tôi có thể làm được cái gì?

Đi vào cửa trường, tôi đã thấy một cái xe thể thao chói mắt đậu ở bên cạnh, bốn phía tập trung rất nhiều ánh mắt sùng bái, đây mới chính là cái thế giới thuộc về hắn. Nếu như nghiêm khắc mà nói, thì trong cái hợp đồng này, Dù sao hắn cũng là người vô tội nhất, còn những người khác thì ai ai cũng làm theo nhu cầu riêng của mình

“Liễu Như!” Bờ vai của tôi bị một người vỗ thật mạnh. Không cần hỏi, tôi cũng biết, ngoại trừ cô bạn Đặng Dương Tử có khuynh hướng bạo lực của tôi ra thì còn ai vào đây nữa?

“Dương Tử, vai của tôi sớm muộn gì cũng bị trật khớp!” Tôi xoa xoa vai oán hận nói

Nàng tỉnh bơ “Ha ha, chơi với tôi lâu như vậy, cậu hắn đã phải quen rồi chứ”

Tôi tức giận “Cũng ko thể vô cớ đánh người nha”

“Được rồi, được rồi, Liễu Như của tôi, đừng nóng giận” Nàng hôn má, ôm vai tôi

“Đúng rồi, em gái của cậu đã tìm được thận phù hợp chưa?”

“Tìm được rồi, nhưng mà chi phí quá cao, tôi đang tìm cách kiếm tiền”

“Sao cậu có thể kiếm được 1 khoảng tiền lớn như vậy? Nghe nói, muốn phẫu thuật ít nhất cũng phải cần vài chục vạn”

“Ha ha, đừng lo. Nếu có thời gian thì để tâm cho bài kiểm tra hôm nay thì hơn” Tôi cười nói lách sang chuyện khác, tôi ko muốn chuyện này ảnh hưởng đến bất kì kẻ nào nữa.

Dương Tử lo lắng nhìn tôi song cuối cùng cũng chỉ cười nói “Đúng vậy a, đây cũng chưa có học bài”

Ánh mắt của tôi một lần nữa lại hướng về phía Bạch Tu Nghệ cách đó ko xa, nếu như ko phải vì chuyện này, không phải hắn vẫn có thể dây dưa cùng mỹ nữ sao? Tôi biết hắn rất ghét tôi, chuyện tối hôm qua, căn bản hắn chỉ muốn trả thù, nên ko hề chú ý tới tôi đau đến mức chảy nước mắt.

Lắc đầu, tôi đem kí ức đau khổ tối hôm qua toàn bộ xóa hết

Đột nhiên, phía trước dấy lên 1 trận xô xao , tiếng huýt sáo của nam sinh nổi lên bốn phía, nữ sinh ao ước ghen tị nhỏ giọng bàn tán, Dương Tử đưa tay đẩy tôi “Nhìn đi, đó là Khổng Dĩ Ưu ,thanh mai trúc mã của Bạch Tu Nghệ , mới du học từ nước ngoài chuyển về trường này”

Từ ánh mắt Dương tử , tôi nhìn qua . Khổng Dĩ Ưu nhất định là công chúa đi ra từ trong truyện tranh, khí chất cao nhã , cùng nụ cười diễm tĩnh treo trên mặt của nàng, nhìn sơ qua thật sáng chói .

Nhớ lại Trần Tiểu Xuân đã từng có một bài hát “Anh hùng sáng vai cùng mỹ nhân” , vì thế chỉ có loại con gái như Khổng Dĩ Ưu mới có thể xứng đôi với Bạch Tu Nghệ , bất kì kẻ nào xuất hiện ở giữa bọn họ cũng đều là kẻ dư thừa

Bạch Tu Nghệ cười vô cùng dịu dàng, nhìn vào ánh mắt của Khổng Dĩ Ưu tràn đầy tình cảm . Đây chính là sự ưu đãi của hần giành cho Khổng Dĩ Ưu , chuyện tối hôm qua, thật sự là sai lầm

Cả ngày nghe thấy tin tức về Bạch Tu Nghệ và Khổng Dĩ Ưu, tôi đã cố gắng khống chế bản thân mình thật tốt, ra sức ko làm ra cái hành động bịt tai ngu xuẩn . Mỗi cô gái đều mơ ước về một hoàng tử bạch mã của mình, tôi cũng ko phải là ngoại lệ . Đáng tiếc thay , bệnh tình của em gái đã khiến tôi ko còn sức lực để chú ý đến những thứ này nữa .

Bạch gia thông qua bạn bè đã tìm đến tôi, tôi thật ko thể tin vào lỗ tai mình nữa, ko ngờ....ko ngờ....họ lại muốn tôi sinh con cho Bạch Tu Nghệ . Hiện tại nghĩ lại , tôi vẫn có cảm giác như chuyện này chỉ là 1 giấc mộng

Mẹ của Bạch Tu Nghệ bị bệnh rất nặng , có tiền như nhà hần cũng ko thể cứu chữa . Nguyên vọng duy nhất của nàng chính là được nhìn thấy đứa con của con trai mình . Từ đầu đến cuối, tôi vẫn ko hiểu tại sao nàng lại có cái nguyện vọng đó , nhưng nếu như nó là nguyện vọng cuối cùng của nàng, thì cha con Bạch gia đều phải dốc lòng thực hiện

Tình cờ tôi lại xuất hiện trong lúc này. 1 kẻ gia thế trong sạch , ko bệnh tật , cần dùng tiền gấp, đồng trang lứa với Bạch Tu Nghệ như tôi vô tình đã phù hợp với những điều kiện họ đưa ra . Vì em gái, tôi sẽ ko đắn đo làm bất cứ chuyện gì . Gạt ba mẹ, tôi len lén ghi chép hợp đồng bán thân , ko, sửa lại một chút, là hợp đồng bán con . Chỉ cần tôi mang thai , là sẽ có được 20 vạn tiền mặt, sau khi sinh con , có thể lấy thêm 30 vạn nữa . Có số tiền kia, thì tôi có thể giúp em gái mình làm phẫu thuật thay thận rồi

Tối hôm qua, tính toán được thời kì đầu trong chu kì rụng trứng, mặc dù phải làm ra cái hành động giao phối sinh con của động vật chán ghét đó, nhưng mà tôi ko có tư cách nói ko .

Em gái 14 tuổi vẫn còn đang chờ tôi cứu nó! Cho dù tôi có bị Bạch Tu Nghệ khinh bỉ đi chăng nữa thì tôi cũng ko sợ

3. Chương 3: Lên Xe – Xuống Xe

Sau khi tan học, từ sớm đã ko thấy bóng dáng của Bạch Tu Nghệ . Cũng đúng , Bạch thúc chỉ bảo hần đưa tôi đi học , chứ có nói sau giờ học phải đón tôi đâu . Nhưng vẫn đầu là, tôi cần bản ko tìm được đường trở về nhà ,nhưng dựa theo hợp đồng , từ giờ cho đến khi sinh con , tôi phải sống ở nhà hần . Vì thế, bất đắc dĩ , tôi chỉ có thể dựa theo con đường trong trí nhớ đã đi lúc sáng sớm để trở về

Trời dần dần tối , ánh đèn xung quanh càng lúc càng thưa thớt , chuyện này mà đối với 1 kẻ ko phân biệt được Đông Tây Nam Bắc mà nói , thì việc tìm đường ko phải là một việc đơn giản .

Bụng thật đói nha, hiện tại chắc cũng phải gần 9 giờ rồi , nhưng mà , bóng dáng nhà hần như còn nằm ở cõi Tây Thiên xa mờ

Bất chợt điện thoại di động vang lên

“A lô?”Tôi vô lực tiếp đón

“Ở đâu?” Từ đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói cực kì ko kiên nhẫn

Bạch Tu Nghệ

Tôi nhìn nhìn xung quanh nhưng cũng ko biết hiện tại mình đang ở nơi nào

“Ko biết”

“Cô đang giận mặt với tôi sao?” Hấn tức giận

“Ko có” Tôi đang hoảng trả lời

“Hừ, nếu ko muốn trở về thì cứ việc nói thẳng, đừng làm cho người khác lãng phí thời gian đi ra ngoài tìm cô”

“Ko phải” Bây giờ mà rời Bạch gia, chẳng khác nào từ bỏ

“Con mẹ nó, vậy tôi phải đi đâu tìm cô đây?” Bạch Tu Nghệ ko còn giữ được bình tĩnh gầm lên

“Ko biết” Tôi nói thật là tôi ko biết (Rin: cách nói chuyện của bạn này giống Tiểu Minh nhỉ?? haha:D)

“Cô....” Hấn giận đến mức ko biết phải nói cái gì cho phải

“Tôi đói bụng” Bụng từ nãy giờ vẫn đang réo gọi

“...” Từ đầu dây điện thoại bên kia ko âm thanh

“Anh....muốn tới đón tôi sao?” Tôi cẩn thận hỏi, nếu như hấn ko đến đón tôi , thì đêm nay chắc chắn tôi phải ngủ ở đầu đường xó chợ rồi

Bạch Tu Nghệ hít vào thật sâu , sau đó lại cẩn thận nói “Tìm một cửa hàng gần đây , sau đó đưa điện thoại cho ông chủ”

“A”

Ngồi ở trong xe trở về nhà, mặt của Bạch Tu Nghệ vẫn căng thẳng, nhìn bộ dạng kinh người của hấn, tôi cũng ko dám nói gì thêm . Trong lòng cũng đang suy nghĩ , khuôn mặt này của hấn so với lúc còn ở trường học khác biệt ngàn trùng , thì ra con trai cũng giống như con gái, luôn đem bộ mặt đẹp nhất trình ra trước mọi người . Đối trá!

Bụng ko thức thời réo gọi , ai, bình thường tao cũng ko phải ko để ày ăn cơm , tại sao mày cứ phải làm chuyện mất mặt như vậy a

Bạch Tu Nghệ ko nhịn được , nhìn nhìn nó , tôi vội vàng chối bỏ quan hệ “Ko liên quan đến tôi, nó tự kêu!” Ngón tay chỉ vào bụng

Hấn ngồi ở chỗ điều khiển xe sôi trào 1 trận, sau đó lại ném cho tôi một túi bánh bích quy “Làm cho nó đừng kêu nữa”

Là hương cốm. Tôi nhú nhú mày “Tôi thích hương sô cô la”

“Vậy cô có ăn hay ko?” Bạch Tu Nghệ tức giận hướng tôi la to

“Ăn” Bụng ơi bụng à, tao đến cứu mày đây

“Thật phiền phức , trong lúc ăn cô có thể ngậm miệng lại được ko?” Hấn chán ghét nhìn tôi

“Tôi nhỏ giọng nói thầm ”Ngậm miệng lại? Vậy đút vào trong lỗ mũi à?”

“...” Bạch Tu Nghệ ko muốn nói nhiều thêm câu nào, buồn bực móc ra 1 miếng thuốc lá

“Điều thứ 18 trong hợp đồng : Trong lúc mang thai , nhà trai ko được hút thuốc uống rượu”Tôi vừa cầm bánh bích quy vừa lăm bầm đọc

Hấn quay lại ko thể tin được nhìn tôi “Cô có biết thân phận của mình ko?”

“Biết”

“Vậy thì ko nên chõ mõm nhiều vào chuyện của người khác”

“A”

Bạch Tu Nghệ vừa định đốt thuốc, thì lại tức giận ném ra ngoài

“Đáng chết”

“Tôi vẫn còn thích hương sô cô la”

“Câm miệng!!”

Quay trở về Bạch gia, Bạch thúc cũng ko có nói gì, chỉ kêu quản gia chuẩn bị cho tôi cơm tối, sau đó lại gọi Bạch Tu Nghệ vào thư phòng

Thỉnh thoảng trong thư phòng, truyền ra một vài tiếng gầm gừ

Hôm sau, tôi đi ra ngoài , Bạch Tu Nghệ đã ngồi sẵn ở trong ko kiên nhẫn chờ tôi

“Nhanh lên 1 chút!”

“A”

Xe như cũ dừng lại ở chỗ ngày hôm qua tôi đã xuống

“Xuống xe”

“Ừ”

Tôi nghe lời ung dung đi xuống, trong lòng cũng đang nói thầm, ko biết cái cuộc sống lên xe xuống xe như thế này còn muốn kéo dài bao lâu

Trong sân tường , mọi lúc mọi nơi cũng thấy được một đoàn ong bướm vây xung quanh Bạch Tu Nghệ , còn hẳn lại thành thảo chào hỏi . Chỉ cần xuất hiện những hướng như thế này thì Khổng Dĩ Ưu sau đó nhất định sẽ xuất hiện , đám ong bướm như bản sẽ tự tàn úa rồi nhường vị trí lại cho hoa tiên

Điều thứ sáu trong hợp đồng : ko được ăn thực phẩm ko bổ dưỡng hoặc bỏ đi

Tôi lắc lắc đầu “Ko có dinh dưỡng”

Dương Tử ngậy ngốc nhìn tôi “Cậu nói tiếng gì vậy?”

Sau khi tan học , tôi lấy tấm bản đồ quản gia đã đưa cho tôi khoa tay múa chân , song khi đi đến cái chỗ Bạch Tu Nghệ đã thả tôi xuống lúc sáng thì lại nghe được một tràn kèn chói tai . Tôi ngẩng đầu lên , đập vào mắt là khuôn mặt ko kiên nhẫn chờ đợi của hắn . Tôi đi lên phía trước

“Có việc ?”

“Lên xe”

“A”

Buổi tối hắn lại chịu đưa tôi về nhà? thật kì lạ!! Nhưng dù là thế nào thì chuyện có xe ngồi miễn phí ko cần phải vất vả tìm đường cũng là chuyện tốt

Cứ như thế, quan hệ giữa tôi và Bạch Tu Nghệ chỉ duy trì ở mức đi nhờ xe, dù cho gặp nhau ở trường học , ánh mắt chúng tôi có chạm nhau, thì chúng tôi cũng chỉ là hai người xa lạ ko quen biết . Từ sau buổi chiều đầu tiên gặp gỡ đó, tôi và hắn, cũng ko có bất kì cái gần gũi nào . Nhưng như vậy cũng tốt, ít ra thì tôi cũng thấy nhẹ nhõm khi sống ở Bạch gia

Thời gian thấm thoát trôi nhanh đã qua một tháng

Nguyệt sự của tôi vẫn chưa tới

Người của Bạch gia so với tôi còn chú ý đến chi tiết hơn nên đã lập tức đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra

Tôi, đã mang thai

4. Chương 4: Tôi Mang Thai

Vượt khuôn bụng còn rất bằng phẳng của mình, thật khó tin khi có một sinh mệnh nhỏ đang ngày ngày được hình thành tại nơi đây mà điều còn khó tin hơn là chúng tôi chỉ làm qua 1 lần mà đã trúng được giải nhất . Vẫn chưa làm tốt công việc chuẩn bị làm mẹ, nhưng ở cái tuổi 17 tôi đã phải tiếp nhận sự thật . Đứa bé này là vì muốn cứu em gái mà tôi sinh ra , là món nợ kiếp này mà tôi sẽ thiếu . Còn em gái , có lẽ nàng là món nợ kiếp trước của tôi

Chuyện tôi mang thai đã khiến cho toàn Bạch gia trên dưới ai ai đều hưng phấn , bất kể bọn họ có cái động cơ gì nhưng thứ mà họ sắp sửa phải gánh chịu dù sao cũng là con cháu của mình . Bạch thúc đối với tôi cũng quan tâm hơn nhiều, cả nhà trên dưới ai ai cũng cực kì chu đáo săn sóc tôi , tôi cũng cảm thụ sâu sắc được cái gì gọi là mẫu bằng tử quý (Rin: con sang mẹ được hưởng lây)

Chỉ có mỗi Bạch Tu Nghệ hết lần này đến lần khác vẫn biểu hiện tiêu cực , có khi tôi cũng muốn phát giận, nhưng phải cố gắng kìm chế nhịn lại . Tâm tình của hắn tôi cũng có thể hiểu , vừa mới học năm hai cấp 3 đã phải làm ba , cho dù là ai cũng khó có thể chấp nhận cái kết quả này

Điều thứ ba trong hợp đồng : nhà gái mang thai có thể đi học ở trường như bình thường , cho đến 6 tháng sau phải trở về Bạch gia chờ sinh con

Mặc kệ là như thế nào, tôi vẫn là học sinh năm hai trung học , sau khi sinh con xong tôi vẫn phải tiếp tục cuộc sống của mình , vì thế chuyện bài vở và bài tập vô luận thế nào tôi cũng ko thể bỏ phế . Sáu tháng mang thai có thể đi học như bình thường , tôi sẽ cố gắng học . Hi vọng từ đây cho đến 6 tháng , bụng ko quá lớn, nếu ko rất có thể tôi phải về nhà nghỉ ngơi sớm

Những ngày kế tiếp , Bạch Tu Nghệ như muốn tránh gặp mặt tôi, sáng chiều đi học đều ko thấy hắn . Còn chuyện đến trường thì hắn phải xe khác đưa tôi đi, sau khi tan học cũng là tài xế riêng đưa tôi về nhà .

Dương Tử có ý trêu chọc hỏi tôi có phải đã bắt trúng người có tiền rồi hay ko? Tôi chỉ biết nói gần đây đang ở tạm nhà của một người thân có tiền

Tất cả mọi kiểm tra của tôi đều được bác sĩ gia đình thực hiện, để tránh khỏi tình trạng phải đi đến bệnh viện chật chội

Buổi tối, tôi xuống lầu tìm nước uống, lại phát hiện trên ghế sa lon trong phòng khách có người nằm ở đó hút thuốc . Tôi lặng lẽ đi đến

“Người nào?” Người trên ghế sa lon hoảng sợ nhảy dựng lên

“Tôi, xuống uống nước” Tôi hươ hươ ly nước trong tay

Thấy tôi, hắn ko nói nữa, tiện tay đem thuốc dập tắt . Bộ dạng của hắn thoát nhìn có chút nhếch nhác , quần áo trên người rất bẩn có chỗ còn bị xé toạc . Tôi cẩn thận hỏi

“Anh, đánh nhau?”

Hắn ko để ý đến tôi, chẳng qua chỉ ngồi ở chỗ cũ .

Ko thềm để tâm đến hắn, tôi cũng thức thối chuẩn bị lên lầu

“Tôi cứu một đứa trẻ suýt nữa bị xe đâm vào”

Giọng nói của Bạch Tu Nghệ bất chợt vang lên ở phía sau, tôi dừng bước, quay người lại nhìn hắn “VẬY Đứa trẻ đó có sao ko?”

“Ko sao, nó rất nhỏ, nhìn qua chỉ khoảng 2 , 3 tuổi”

“Nhất định là do người nhà nó ko chăm sóc nó tốt, nếu ko thì tại sao một đứa bé nhỏ như vậy lại có thể chạy ra ngoài đường?” Tôi ko nhịn được, quở trách nói

“Chăm sóc con nhỏ....trách nhiệm rất lớn” Hắn như nói với tôi , lại như nói với chính mình

Trong lúc này , tôi bất chợt hiểu được mấy ngày nay hấn trốn tránh cái gì . Một học sinh trung học học như hấn mà đã phải nhận trách nhiệm làm “ba” hiển nhiên hấn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng

“Thật xin lỗi” Tự đáy lòng mình tôi nói lên , tất cả mọi chuyện này, Bạch Tu Nghệ đều phải gánh chịu , tôi cuối cùng cũng thấy nên nói với hấn một câu xin lỗi

“Tại sao phải xin lỗi? Bởi vì cô mang thai?” Ánh mắt của hấn ở trong bóng tối lộ ra vẻ dị thường sáng ngời

“Vì anh vô tội” Sau khi nói xong, tôi xoay người lên lầu , nhưng vẫn cảm giác được phía sau , tầm mắt kia vẫn tồn tại

Tiết thể dục ngày thứ hai là tiết có buổi luyện tập bóng chuyền mà tôi và Dương Tử thích nhất . Phải biết rằng trong trường cấp 3 này chúng tôi nổi tiếng là phối hợp ăn ý

Sau khi chuẩn bị xong, tới lượt tôi nhảy lên một đường xinh đẹp chuyền bóng , cầu thủ đội bạn nhanh chóng đánh trả lại , Dương Tử lập tức chạy lên phía trước đỡ bóng . Cứ như vậy đánh qua đánh lại cho đến khi cả hai đội luyện tập vô cùng kịch liệt .

Vào thời điểm tôi đang quay cuồng đệm bóng, thì lại bị một người từ đâu vọt tới , xách cổ áo

“Chết tiệt, cô làm cái gì ở đây?” Bạch Tu Nghệ nộ khí đằng đằng xuất hiện trước mặt tôi

“Đánh bóng chuyền” tôi thành thật trả lời

“Đi theo tôi” Hấn kéo tôi đi ra bên ngoài sân tập

Tất cả mọi bạn học cũng dừng lại, mặc cho bóng rơi xuống đất ko ngừng nảy lên . Tôi ko khỏi tròn mắt nhìn Bạch Tu Nghệ nổi giận . Tôi biết, tin tức nữ nhân vật chính thay đổi ngày hôm nay sẽ được loan truyền

Dẫn tôi đến một góc trốn tránh mọi người , Bạch Tu Nghệ dè dặt âm thanh

“Cô có biết mình đang mang thai ko?”

“Biết” Điều này so với hấn , tôi còn hiểu rõ hơn

“Đã biết vậy sao cô còn vận động mạnh?” Hấn vẻ mặt ko tin rằng còn có loại phụ nữ như tôi tồn tại

“Cái đó ko tính là vận động mạnh” Tôi bình tĩnh trình bày sự thật, so với tiết học nhảy cao, thì cái này hiển nhiên ko được gọi là “mạnh”

“Cô.....cô chạy qua chạy lại trên sân bóng mà còn ko gọi là mạnh sao?”

“Anh ko được gọi là ”chạy qua chạy lại” mà phải nói là “cố gắng đệm cầu” ” Tôi kịp thời sửa lại lỗi dùng chữ của hấn

“Cô? Cô muốn tôi tức chết sao?” Nhìn bộ dạng của hấn, giống như giận đến mức muốn hóa điên , khuôn mặt đã bắt đầu bóp méo

“Ko muốn” Tôi đành hoảng trả lời, dù sao hấn có tức chết cũng ko phải là lỗi do tôi ko tốt

“Còn có loại phụ nữ như cô tồn tại sao?”

“Có, loại phụ nữ mang thai ở thời kì kháng chiến.... ..”

“Câm miệng!!”

“Ừ”

Xế chiều, tin tức đặc sắc đã được loan truyền , lần đầu tiên Bạch Tu Nghệ đột ngột ko thể kèm chế được tính tình đã cùng một kẻ dung mạo ko đặc sắc như tôi tiếp xúc thân mật , sau đó hấn lại ko thể kèm chế được tức giận , âm âm mắng . Trong lúc nhất thời, hình tượng chính diện của hấn đã làm cho người ta thắc mắc , còn tôi cũng ko còn là một kẻ vô danh

5. Chương 5: Kiểm Tra Sức Khỏe

Bạch Tu Nghệ đột nhiên đến náo loạn đã khiến tôi trở thành ko những là tiêu điểm của cả lớp mà thậm chí còn là tiêu điểm của toàn trường, người khác thấy tôi có thể ko để ý, nhưng mà Dương Tử thì làm sao dễ dàng buông tha cho tôi , từ khi Bạch Tu Nghệ rời đi, nàng đã ép hỏi tôi gần sáu tiếng, hơn nữa lại ko ngừng

“Nói, cậu và hắn có quan hệ gì?”

“Ko có quan hệ” Chỉ có quan hệ “hợp tác” , tôi lẳng lặng bổ sung thêm 1 câu ở trong lòng

“Vậy tại sao hắn lại tức giận với cậu như thế?”

“Hắn nói tôi đánh bóng chuyền giỏi quá nên hắn ghen tị” Tôi nói như đinh đóng cột

“Cậu đừng lừa tôi , haha, nói mau”

Con gái sao lại đối với mấy chuyện thiên hạ tò mò như vậy? Nếu như nhắc về phương diện quốc gia, hẳn Trung Quốc sẽ là nước dẫn đầu về trình độ bà tám mất

“Dương Tử, sẽ có ngày tôi nói cho cậu biết. Hiện tại, thì ko được” Đối với nàng tôi chỉ có thể nói như vậy

Dương Tử lẳng lặng nhìn tôi, sau đó thở dài “Ai, đừng thương tổn đến bản thân mình là được”

Tôi cảm động tươi cười với nàng

“Ừ”

Xế chiều tiết thứ hai, giáo viên đột ngột tuyên bố một lát nữa cả lớp sẽ có 1 tiết kiểm tra sức khỏe, vốn là ngày mai mới đến lượt lớp chúng tôi, nhưng mà bây giờ lại tạm thời thay đổi

Dương Tử đặc biệt vui vẻ nói

“Thật tốt quá, vậy thì ko cần phải học”

Tôi đứng đưng

“Đi học, hay kiểm tra sức khỏe , cái nào cũng được....A, kiểm tra sức khỏe?!”

Trời ạ, chuyện tôi mang thai ko phải sẽ bị lộ ra sao? Làm sao, làm sao, làm sao bây giờ....Bạch Tu Nghệ, đúng rồi, tìm hắn

Tôi len lén chui xuống phía dưới gọi điện cho Bạch Tu Nghệ

”A lô? Là tôi!”

Từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ko kiên nhẫn của hắn

“Cô làm gì vậy? Đang học mà gọi cái gì?”

Ai, đối với nữ sinh trong trường thì tố thái độ của hoàng tử đa tình, nhưng đối với tôi thì hắn lại thay đổi thành cái thái độ này

“Một lát nữa, lớp tôi phải kiểm tra sức khỏe rồi” Tôi nhỏ giọng nói

“Kiểm tra sức khỏe thì kiểm tra sức khỏe chứ sao....Cô nói cái gì? Kiểm tra sức khỏe?!” Tôi nghe hắn rống to ở đầu dây bên kia, sau đó lại vội vàng giảm nhỏ âm lượng “Vậy, có phải mọi người sẽ biết cô....”

“Ừ”

“...Tôi biết rồi, tôi sẽ giải quyết” Nói xong , hắn liền vội vàng cúp máy

Hắn muốn giải quyết như thế nào đây? Bác sĩ đã lục tục bước vào, họ đang sắp xếp cho nữ sinh đi vào phòng thể thao thay quần áo , ngạo mạn , đường đường chính chính đi đằng cuối đội ngũ, Dương Tử hướng về phía trước tôi vui vẻ vẫy tay

Dù thế nào thì ta cũng chỉ có thể nhận mệnh vào phòng thay quần áo, đầu óc ko ngừng chuyển động , nếu giả bộ tiêu chảy thì sao? Người ta là bác sĩ, vừa lúc đó có thể cho tôi ko cần xếp hàng để kiểm tra bệnh

tình rồi, chiều này dùng ko được. Vậy thì nói là tôi đã kiểm tra rồi? Người ta ở đây là kiểm tra sức khỏe miễn phí, nếu kiểm tra lại một lần nữa thì đã sao? Chiều này cũng ko được

Đang ở trong thời điểm một mình đau khổ , thì phía ngoài phòng học truyền vào một loạt âm thanh xôn xao, cửa phòng thể thao bị đẩy ra, chủ nhiệm liền bước đến

“Trong các em có ai tên Liễu Như ko?”

“Em”

“Đi theo tôi”

“Dạ”

Chủ nhiệm tìm tôi vào lúc này để làm gì đây? Học phí tôi đã nộp đúng hạn, phẩm hạnh cũng đoan chính
Quản gia?!

Kẻ đứng ngoài cửa chính là quản gia của Bạch gia

“Liễu tiểu thư” Ông khẽ gật đầu với tôi

“Sao bác lại đến đây?”

“Tôi mang cô đến bệnh viện làm kiểm tra” Ông ko kiêu ko siểm nịnh nói

Tôi hiểu rồi, nhất định là Bạch Tu Nghệ đã nhờ ông ấy đến đây cứu tôi . Quản gia đột nhiên trở nên đáng yêu hơn nhiều

“À” Tôi đơn giản hừ giọng, rồi đi theo phía sau quản gia

Mấy bạn học nữ phía sau cũng nhỏ to bàn tán

“Ông kia là ai vậy?”

“Ko biết nữa, nhìn sơ qua rất nghiêm túc nha”

“Bệnh viện tư nhân A không phải chỉ giành cho những người có tiền đến khám sao?”

“Đúng vậy, Liễu Như sao lại đi kiểm tra sức khỏe ở nơi khác? Dương Tử, cậu có biết ko?”

Dương Tử nhìn bóng lưng của nàng , nhíu chặt mày

“Tôi ko biết”

“Sao cô ko báo cho tôi biết trước hôm nay cô phải kiểm tra sức khỏe” Bạch Tu Nghệ tức giận

Tôi ko phát hiện rằng trong xe còn có thêm một người

“Cũng mới biết” Tôi cũng sợ điếng hồn đây

“Hừ” Hắn hất mặt qua một bên, xem ra, hắn đã phải lo lắng 1 phen

“Anh không học nữa sao?” Tôi tò mò hỏi hắn

“làm gì còn tâm tình nữa....đi, về nhà...” Hắn đối với quản gia nói, quản gia lập tức khởi động xe

Lúc xe chậm chậm lặn bước cũng là lúc mí mắt của tôi ko nhận được đánh vào nhau, gần đây thật dễ dàng mệt mỏi rồi , đi đâu cũng muốn ngủ , đặc biệt là ngồi bên trong chiếc xe Mercedes dễ chịu này . Tìm 1 vị trí thoải mái, tôi tự nhủ mình chỉ cần thêm thiếp một chút thôi cũng đủ

Xe dừng lại lúc nào tôi cũng ko hay , chỉ cảm thấy cơ thể mình đột nhiên có 1 loại cảm giác bay bổng . Lúc tỉnh lại, tôi đã thấy mình đang thoải mái nằm trên giường lớn .

Nhìn nhìn một chút sắc trời đã muốn tối đen, tôi vuốt ve bụng mình 1 chút , lúc này là lúc nên trấn an nó
“Đi thôi, mẹ dẫn con đi ăn 1 chút”

Đi xuống lầu, tôi đã nghe thấy mùi vị thức ăn, quả nhiên, thức ăn trên bàn đã được bày ra rất phong phú. Nhưng mà, dưới lầu lại ko có lấy 1 người nào , chỉ có tiếng binh binh , bang bang truyền ra trong phòng bếp

. Tôi bước đến gần nhìn thử, Bạch Tu Nghệ đang mặc tạo đề miệng lẩm bầm hát , cầm cái xéng trong tay , thuần thực xào qua, lật lại (Rin: Tiểu Nghệ biết nấu ăn....giỏi quá.....bạn Như của chúng ta sau này sướng ời

Trên mặt hắn thoáng hiện chút đau thương, nhìn những người thân yêu nhất của mình sắp sửa ra đi mà mình ko thể làm gì, nỗi đau này tôi có thể hiểu . Tôi nhin ko được thốt lên

“Chúng ta đi thăm dì đi!”

“Cái gì?” Hắn có chút giật mình nhìn tôi

6. Chương 6: Dì Bạch

Thấy món ăn trong nồi đã có mùi hơi khét khét, tôi liền đi đến tắt lửa

“Tôi nói, chúng ta cùng đi thăm dì , mẹ của anh”

Bạch Tu Nghệ lẳng lặng đứng đó nhìn tôi , lạnh lùng nói “Cô có tư cách gì để đi thăm bà ấy? Bộ cô tưởng mình là con dâu Bạch gia rồi sao?”

“Ko có” Tôi thành thật nói

“Vậy sao cô muốn đi thăm mẹ tôi?!” Bạch Tu Nghệ đột ngột gầm lên với tôi, ánh mắt cũng có chút đỏ

Tôi im lặng, nhìn hắn như vậy. Hắn nhất định là rất đau khổ, phải tiếp nhận sự thật mẹ ruột của mình sẽ phải ra đi vào một ngày ko xa

“Bởi vì dì ấy sẽ rất muốn nhìn thấy chúng ta” Nói xong tôi liền ko thêm để ý đến hắn, xoay người rời khỏi bếp

Thành thật mà nói, tay nghề nấu ăn của Bạch Tu Nghệ thật ra rất tốt, khiến cho tôi ko màng chuyện gì chỉ lo ăn . Hắn ngồi cách tôi rất xa, chén cơm cũng ko thêm động tới, chỉ chán ghét nhìn tôi

“Cô mấy ngày ko ăn rồi?”

“Anh có biết phụ nữ mang thai ăn rất nhiều ko?” Tôi như cũ ko hề để ý đến hắn, vùi đầu vào mà ăn

“Ăn kiểu như cô , tiêu hóa ko thông sẽ ảnh hưởng đến khả năng hấp thụ dinh dưỡng của con” Lời nói vừa ra khỏi miệng hắn, ko chỉ khiến cho tôi dừng ngay động tác ăn cơm mà ngay cả chính hắn cũng hoảng sợ . Đây là lần đầu tiên hắn gián tiếp thừa nhận đứa con này . Tôi ko khỏi có một chút xiu vui mừng

“Con nói, nó thích mẹ nó ăn cơm như vậy” Tôi cố ý bỏ qua ý thích của hắn, dừng dừng nói

“Nói nhảm, nó là con tôi nên sẽ ko giống cô” Bạch Tu Nghệ lập tức phản đối

Lần đầu tiên đối mặt với chuyện mình không muốn thừa nhận đúng là một việc làm khó khăn . Nhưng chỉ có lần đầu tiên là như vậy, còn những lần sau cũng sẽ thuận theo tự nhiên xảy ra

“Giống anh cái tính trêu hoa ghẹo bướm à?” Tôi lắc đầu tỏ vẻ khinh thường

“Cô đây là có ý gì?”

“Ko có ý gì”

“Cô cảm thấy bất mãn đối với tôi?”

“Ko có”

“Lại nữa rồi.... ..” Bạch Tu Nghệ hoàn toàn bị hai chữ chân ngôn của tôi hạ gục

Sau khi ăn xong, hắn lại ko tình nguyện thu dọn tàn cuộc vì lý do của tôi đưa ra là

Điều thứ chín hợp đồng sinh con : trong thời gian đàn gái mang thai, tất cả mọi chuyện ăn , uống, ngủ, nghỉ đều do đàn trai lo liệu

“Đừng khiến tương lai phải hối hận” Tôi nhẹ nhàng nói, Bạch Tu Nghệ mê mang nhìn tôi, tôi tiến lên kéo kéo cánh tay hắn

“Đi thăm dì đi!”

Trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, thấy tôi và Bạch Tu Nghệ xuất hiện, Bạch thúc rất kinh ngạc
Ông có ý bảo chúng tôi đi vào

“Mẹ của con vẫn một mực chờ con”

Bạch Tu Nghệ đứng ở ngoài cửa, cánh tay run rẩy ngay từ đầu đã ko còn dũng khí để đẩy cánh cửa kia ra .
Tôi nhẹ nhàng giúp hắn đẩy cửa , hương hoa lài nhàn nhạt tràn ngập khắp cả căn phòng . Nằm trên giường
là một phụ nữ trung niên , khí chất của nàng cũng thanh nhã như lài hoa lài kia

Thấy chúng tôi đến, nàng dịu dàng cười cười

“Tiểu Nghệ, con đến rồi”

Tôi đẩy Bạch Tu Nghệ , hắn bị động bước vào . Tôi tiện tay đóng cửa lại, tôi biết , bọn họ nhất định có rất
nhiều chuyện muốn nói với nhau

Bạch thúc có chút tự lự nhìn tôi

“Con dẫn nói tới?”

“Dạ” Tôi gật đầu

Ông cũng ko nói gì thêm, chỉ cúi đầu suy nghĩ

Vào thời điểm tôi sắp ngủ gật, thì Bạch Tu Nghệ cuối cùng cũng đi ra, hắn nhẹ nhàng đẩy đẩy tôi

“Mẹ muốn gặp cô”

“A”

Đi vào phòng bệnh, nàng vẫy tay với tôi

“Tới đây, ngồi xuống bên cạnh ta”

Tôi theo lời dì ngồi xuống

“Chào dì”

Nàng hiền lành cười cười

“Gọi dì là mẹ đi, dì thích nghe con gọi như vậy”

“Dạ” Tôi gật đầu

“Mẹ”

Nàng cười bằng lòng

“Mẹ muốn nói với con hai câu, một là ”xin lỗi” , một là “cảm ơn” ”

Tôi khó hiểu nhìn nàng

“Cảm ơn con đã mang Tiểu Nghệ đến cho dì, cũng xin lỗi con vì mẹ đã để cho con gánh chịu tất cả”

“Mang hắn đến thăm mẹ là điều con nên làm . Con còn muốn cảm ơn mẹ đã giúp con”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu

“Ko, con gái à. Là mẹ quá ích kỉ . Mẹ lợi dụng khó khăn của con để hoàn thành mục đích riêng của mình”
Ánh mắt tiếp theo của nàng bay bổng ngoài cửa sổ

“Ba của Tiểu Nghệ.....ở bên ngoài còn có một đứa con trai riêng , người phụ nữ kia vì đợi ông mười mấy
năm mà cuối cùng đã uất ức chết, ông vẫn cảm thấy mình có lỗi với mẹ con họ , nên cũng chuẩn bị đem tất
cả tài sản trao cho đứa trẻ kia. Mẹ thì cái gì cũng ko cần, nhưng mà mẹ ko thể để con trai của mình chỉ còn
hai bàn tay trắng. Đây cũng là suy nghĩ ích kỉ của 1 người mẹ đặc biệt là....người mẹ đó sẽ phải rời xa

con mình vào một ngày nào đó , lại càng ko thể lo lắng cho cuộc sống sau này của nó . Cho nên , mẹ mới muốn Tiểu Nghê mau sớm có con . Đến lúc đó ông của tiểu Nghê sẽ ra mặt giúp nó nói chuyện”

“Vậy tại sao, mẹ ko trực tiếp cho hấn kết hôn sớm 1 chút?” Tôi nghĩ nghĩ, lấy thực lực của Bạch gia thì việc làm này cũng ko khó

“Mẹ ko muốn tương lai nó phải hối hận, hôn nhân là chuyện cả đời, mẹ ko thể bởi vì mẹ mà nó phải qua loa lựa chọn đối tượng . Nếu như có thể dùng tiền để.... ..” Đường như thấy mình đã lỡ lời, nàng liền xin lỗi nói “Thật xin lỗi, mẹ ko có cái ý đó”

Tôi bình thường cười cười

“Ko sao, cũng coi như là mẹ đã giúp con”

“Mẹ có thể gọi con là Tiểu Như chứ?”

“Ừ” Tôi gật đầu

“Tiểu Như, con là 1 đứa trẻ lương thiện . Tiểu Nghê từ lâu đã ko đến thăm mẹ , mẹ biết, nó sợ , sợ đối mặt với sự thật mẹ phải ra đi.Nhưng mà, mẹ vẫn một lòng muốn gặp nó một lần . Cảm ơn con, đã mang nó đến”

Dì Bạch bắt lấy tay tôi, cảnh kích ko thể dùng lời diễn tả

“Loại cảm nhận này con có thể hiểu” Tôi lẳng lặng nói, là cái loại cảm giác vừa sợ hãi vừa đau đớn khi phải đối mặt với những thứ yêu quý sẽ mất đi

“Có lẽ, mọi chuyện sẽ ko tệ như chúng ta nghĩ, có phải ko con?” Trong mắt dì Bạch lộ vẻ chờ mong

“Mẹ, nhiệm vụ quan trọng của mẹ hiện tại là phải chăm sóc cơ thể mình thật tốt . Con đến định kì sẽ đến kiểm tra nha?” Tôi chuyển dời đề tài mình ko muốn nhắc đến

“Được , tiểu Như, con phải thường xuyên đến thăm mẹ , có điều, con cũng phải chú ý đến thân thể và đứa bé trong bụng mình. Nó chính là đứa cháu bảo bối của mẹ đó biết chưa?” Dì Bạch trừng mắt với tôi

“A” Tôi rất chân thành gật đầu

7. Chương 7: 20 Vạn

Từ sau khi trở về Bạch gia, cảm giác của tôi về nơi ấy đã có chút ít khác biệt. Bạch Tu Nghê đã ko còn đối với tôi lạnh lùng như trước, ngược lại hấn còn luôn mồm nhắc nhở phụ nữ có thai như tôi thì cần phải chú ý đến bản thân mình thật tốt. Trục giác nói cho tôi biết , một ít phần tử nhỏ nhỏ tình thương của cha đã bắt đầu phát huy hiệu quả trong cơ thể hấn

Thay đổi vô tình xảy ra, thái độ của Bạch Tu Nghê thật khiến cho tôi có chút ko quen . Hấn ko còn châm chọc , giễu cợt tôi như trước, hơn nữa ở trường học cũng ko tỏ vẻ đa tình . Ở trước mặt tôi, hấn luôn có chút chân thành, cuộc sống cùng với hấn như vậy cũng khiến cho tôi dần dần thả lỏng lòng mình thậm chí cũng quên luôn cái nguyên nhân khiến tôi phải ở nơi này

Mãi cho đến một buổi xế chiều, tôi nhận được cú điện thoại khẩn cấp từ bệnh viện , cái sự thật tôi ko muốn đối mặt chẳng chút lưu tình đã ập tới . Bệnh tình của em gái đã bắt đầu chuyển xấu, phải lập tức làm phẫu thuật thay thận ngay . Cúp điện thoại, tôi chạy thực mạng đến trước mặt Bạch Tu Nghê

“Điều thứ nhất trong hợp đồng, sau khi nhà gái mang thai phải nhận được 20 vạn thù lao,sau sinh con lại được thêm 30 vạn”

Tôi có chút ko dám nhìn ánh mắt của hấn, nhưng vẫn phải ép buộc bản thân mình dùng âm thanh cứng nhắc nói ra những lời này . Đứa em gái lâm bệnh nặng đang đứng trên bờ vực tử vong còn đang chờ tôi

Nghe được tôi nói....Bạch Tu Nghệ hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Từ từ, khóe miệng hần cong thành một nụ cười châm chọc

“A, cô ko nói tôi cũng muốn quên mất rằng cô làm việc này là vì thù lao”

Tiếp theo hần rút ra từ trong ví một tờ chi phiếu mỏng

“Đây là 20 vạn chi phiế.....thù lao đầu tiên của....cô!”

Tay hần nhẹ nhàng buông ra, tờ chi phiếu lả lướt bay xuống mặt đất

Cổ họng tôi như bị một thứ gì đó chẹn lại, ngồi xồm xuống, tôi nhặt tờ chi phiếu lên . Xem ra tờ chi phiếu này chính là tờ giấy biểu thị cho thân phận của tôi đồng thời cũng là tâm bùa cứu mạng của em gái

Ánh mắt Bạch Tu Nghệ lộ vẻ thất vọng, nhìn nhìn thân người đang nhặt tấm chi phiếu . Hần ko rõ cơn giận cùng thất vọng của mình từ đâu mà đến ,dù sao thì quan hệ giữa hần và nàng vốn dĩ cũng chỉ là một cuộc giao dịch , một cuộc giao dịch hèn hạ

“Cút!” Bạch Tu Nghệ lạnh lùng từ trong kẻ răng gằn ra hai chữ này

Dùng chính tự ái còn lưu lại của mình, tôi bọc tấm chi phiếu lại cẩn thận rồi rời đi , tôi ko cho phép mình ở trước mặt hần rơi nước mắt, tôi ko cho phép mình cúi đầu hèn mọn cầu xin sự thương xót của hần

Nhảy lên taxi rời khỏi Bạch gia, tôi chạy thẳng đến bệnh viện , trên đường đi chỉ gọi ẹ bảo bà ấy nên sớm đến , còn ba vốn dĩ tim cũng ko khỏe nên để cho ông ấy ở lại nhà tối nay

Nhìn em gái được đưa đến phòng phẫu thuật , tôi và mẹ ôm nhau an ủi lẫn nhau . Ngày này sớm muộn gì cũng phải đến, mặc dù bạn đã chuẩn bị tư tưởng vô số lần, nhưng khi đường đường chính chính đối mặt với sự thật cũng không khỏi khiến đáy lòng bạn phát run . Mẹ đột ngột ngẩng đầu lên hỏi tôi

“Tiểu Nhứ, con lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“Mượn bạn” Tôi cúi đầu ko dám nhìn vào mắt mẹ

“Bạn? Có loại bạn nào dám cho con mượn 20 vạn chứ? Đây ko phải là một số tiền nhỏ a” Mẹ đối với lời nói của tôi rõ ràng ko tin tưởng

“Mẹ, mẹ đừng hỏi con nữa, hiện tại chuyện quan trọng nhất là trị bệnh cho emcon ko muốn nhìn thấy nó chết”

Mẹ nhìn tôi, hai khóe mắt dần dần chảy nước mắt “Tiểu Nhứ, con là một đứa con ngoan. Nhưng mẹ ko hy vọng con vì tiểu Diệp mà gánh vác quá nhiều trách nhiệm, đây ko phải là chuyện để ột đứa trẻ mười bảy tuổi như con phải gánh chịu” Mẹ ôm tôi vào lòng, vuốt ve tóc của tôi

“Mẹ, đừng lo lắng cho con”

Lúc này, ba lại bước nhanh đến

“Sao rồi? Tiểu Diệp thế nào?”

“Nó còn đang tiến hành phẫu thuật. Sao ông lại đến ?” Mẹ đứng dậy đỡ ba ngồi xuống

“Tôi làm sao mà ở nhà được? Đúng rồi , bà lấy đâu ra nhiều tiền phẫu thuật như vậy?”

Mẹ nhìn tôi 1 chút, vừa muốn nói rồi lại thôi , ba hoài nghi nhìn tôi

“Tiểu Nhứ! Là tiền con kiếm được?”

Tôi ko nói gì chỉ gật đầu , ba ko tin được nói

“Con lấy đâu ra số tiền đó? Những 20 vạn?”

“Mượn” Giọng nói của tôi ko có chút gợn sóng nào

“Mượn ai? Người nào lại ày mượn nhiều như vậy? Chỉ bằng một đứa con học trung học như mày?” Ba kích động đứng lên chất vấn tôi

Mẹ vội vàng kéo ông lại

“Ai da, ông đừng kích động quá, từ từ nói chuyện với con cũng được”

“Nói, rốt cuộc mày lấy tiền ở đâu ra?” Ba ko buông tha chất vấn

“Mượn” Tôi như cũ chỉ có thể trả lời câu hỏi của ông bằng 2 chữ này

“Mày?!” Ba giận đến mức phải đưa tay chặn lấy ngực, hô hấp có chút dồn dập . Tôi và mẹ vội vàng dìu ông ngồi xuống , tôi ko dám nhìn vào mắt ba cũng như ko dám nhìn vào mắt Bạch Tu Nghệ “Ba, con ko đi làm mấy chuyện trộm cắp giết người là được”

Ba trầm giọng nói “Chỉ sợ con còn làm những chuyện đáng sợ hơn so với mấy chuyện trộm cắp giết người . Tiểu Như, ba ko muốn con làm ra những chuyện điên rồ . Tiểu Diệp là con gái của ba, con cũng là con gái của ba, hai đứa là hai đứa con mà ba yêu thương nhất”

“Ba....” Đôi mắt của tôi đã bắt đầu ươn ướt, nhưng tôi ko thể nói ra sự thật, ba cố chấp như vậy có chế ông cũng sẽ ko đồng ý

“Nói, cho ba biết là ai đã cho con mượn tiền, ba đi thương lượng từ từ với.....hắn. Con ko cần phải xen vào việc này nữa” Ba hạ quyết tâm nói

Dụng tâm của ông , tôi hiểu, nhưng bây giờ thì ông cũng chẳng thể giải quyết được gì nữa rồi. Nếu như ông biết tất cả mọi chuyện mà đứa con gái này làm ra, chỉ sợ ông sẽ sụp đổ mất

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu

Ba ko tin được nhìn tôi

“Tiểu Như?!”

“Ba, viện phí trị bệnh cho tiểu Diệp , con sẽ chịu trách nhiệm”

“Con lấy cái gì chịu trách nhiệm? Bằng tuổi thanh xuân của mình sao?” Ba tức giận gầm lên

“chỉ cần có thể cứu tiểu Diệp, cái gì con cũng ko cần” Tôi quyết tâm nói

“Mày cút đi! Coi như tao ko có đứa con gái như mày, chuyện của tiểu Diệp ko cần mày quan tâm đến, tao vẫn còn chưa chết đây!” Ba vô lực nói, hô hấp càng lúc càng dồn dập

“Cút, tao ko có loại con gái này, mau cút....”

Mẹ khóc nói “Tiểu Như, con cứ đi trước đi , đừng chọc giận ba con nữa”

Nhìn về phía ba, ông nghiêng đầu sang 1 bên căn bản đã ko muốn nhìn thấy mặt tôi nữa

Tôi ko biết mình đi ra khỏi bệnh viện như thế nào, đứa em gái còn trong phòng mổ là thứ duy nhất mà tôi còn nhớ thương, đứa em gái khi còn bé rất thích nắm lấy tay tôi....

8. Chương 8: Ảo Ảnh Trở Thành Sự Thật

Tôi mất phương hướng thần thờ đi trên đường, tay ko tự chủ sờ lên bụng .Ở nơi này, một sinh linh bé nhỏ đang ngày ngày tồn tại , nó hiện hữu là vì mục đích cứu vớt mạng người , hai mạng người đồng giá . Còn tôi? Chẳng qua cũng chỉ là kẻ gánh chịu những gì mà họ ko cần phải gánh lấy . Về mặt lạnh lùng của Bạch Tu Nghệ cùng với khuôn mặt thất vọng của ba , trong làn nước mắt mơ hồ của tôi chợt hiện về , rốt cuộc, bọn họ đều trăm miệng một lời đối với tôi nạt nộ “Cút!”

Căn môi ko để cho nước mắt chảy xuống, vì nước mắt chỉ làm cho tôi cảm thấy hối hận về quyết định của mình . Trời dần dần sẫm tối , tôi lại ko có nơi nào để đi , hai con người tức giận kia đã hoàn toàn đem tôi

đẩy về nguyên hình, tất cả mọi nguy trang đều tan rã . Ko biết đi đâu , cuối cùng , tôi đành ngồi xuống băng ghế dài ven đường, chân vô lực run rẩy

Tôi co rúc trên ghế dài , nước mắt từng giọt , từng giọt rơi xuống da tôi đau nhói . Trong hoảng hốt, hình như tôi nhìn thấy được gương mặt lo lắng của Bạch Tu Nghệ, haha, nhất định là tôi đang nằm mơ rồi . Trong mắt hẩn, tôi chỉ là một kẻ vì đồng tiền có thể bán đứng cả bản thân mình, buổi sáng ngay tại thời điểm hẩn ném tờ chi phiếu xuống mặt đất, tôi đã biết hẩn ko bao giờ....ko bao giờ có thể nhìn nhận tôi được nữa. Vì thế chuyện này, sẽ ko có khả năng xuất hiện trước mặt tôi

Ảo ảnh cũng tốt, tôi ko có chút băn khoăn đối với ảo ảnh của hẩn buông thả mình một lần . Tôi vừa khóc, vừa cười ko ngừng tủi thân kêu lên

“Tôi ko có bản đứng mình, ko có....”

“Ba, ba đừng thất vọng, con....con chỉ muốn cứu em gái”

“Bạch Tu Nghệ, anh xem thường tôi, được, tôi....tôi ko cần!”

“Ha ha ha, nhóc Diệp , chị hai cuối cùng cũng kiếm được tiền làm phẫu thuật cho em rồi , nhưng mà, chị thật đau khổ nha”

Ba , ba đừng đuổi con đi, đừng đuổi con đi....”

“Con, ko có chỗ nào để đi nữa rồi”

Rốt cuộc, tôi khóc cũng ko nổi , gọi cũng ko xong. Tôi nhào tới lòng ngực ấm áp của hẩn, chỉ là ảo ảnh mà cứ như thật a....

Khát quá, tôi mệt mỏi chậm chạp bò dậy tìm nước uống, lại phát hiện mình đang nằm ở trên giường. Nhìn nhìn bốn phía, nơi này là Bạch gia. Đầu tôi ko khỏi hiện ra hình ảnh ảo ảnh của Bạch Tu Nghệ....

Cửa nhẹ nhàng “kéo kẹt” đẩy ra, tôi vội vàng trở về giường, nhắm hai mắt lại . Tôi ko biết mình tại sao lại muốn làm như vậy, chỉ đơn thuần là tôi ko muốn đối mặt với bất cứ kẻ nào

Khoảng giường bên cạnh đột ngột thò xuống, là có người ngồi xuống bên cạnh tôi

“Tại sao ko nói cho tôi biết?” Giọng nói thật ấm áp

Bạch Tu Nghệ?! Lòng ko khỏi run rẩy

“Đồ ngốc,sao ko nói ra sớm 1 chút,tôi sẽ giúp cho cô” Tay của hẩn chậm rãi xoa mặt tôi

“Cô.....là mẹ của con tôi , loại quan hệ này tôi thật có chút ko biết nên tiếp nhận như thế nào” giấy tiếp theo, hẩn vừa nói vừa tự giấu “nhưng kì lạ là, tôi cũng đang dần dần thích ứng” Bạch Tu Nghệ nhìn người ngủ say nói hết

“Chuyện buổi sáng, tôi rất muốn đánh mình 1 trận. Tôi cũng ko biết tại sao mình làm vậy, ko hề suy nghĩ đã hành động....thật xin lỗi”

Sau khi Bạch Tu Nghệ rời khỏi phòng, tôi lặng lẽ mở mắt . Cái ảo ảnh kia thật chân thật, vậy ra hẩn cũng biết rồi . Mọi chuyện.

Một lần nữa đối mặt với nàng, hẩn lại muốn lúng túng nói ko ra lời, nhưng hẩn lại cố tỏ ra như chưa từng xảy ra chuyện gì , vô tư tự tại . Hẩn tuyệt đối là một diễn viên trời sinh

Buổi sáng khi tôi vừa ra cửa , Bạch Tu Nghệ đã ngồi ở trong xe thò đầu ra

“Đừng chần chờ nữa, nhanh lên 1 chút”

Tôi chỉ chỉ vào cái mũi mình

“Tôi?”

“Nói nhảm”

Tôi bàng hoàng ung dung đi qua, trong lòng ko ngừng nói thầm , rõ ràng là phải do tài xế đưa đi

“Thắt dây an toàn” Hấn tỉ mỉ giúp tôi thắt dây “Bây cô là mẹ của con tôi, nếu như cô ko có chăm sóc tốt cho nó, thì cô chết chắc rồi”

Trong miệng thì uy hiếp , nhưng động tác của hấn vô cùng nhẹ nhàng

Tôi nghiêng đầu hoài nghi nhìn hấn “Anh ko sao chứ?”

Bạch Tu Nghệ khởi động xe máy, thờ ơ hỏi “Là sao?”

“Có cảm giác như trong ”bữa tối cuối cùng“, JuDas phản bội Jesus” Tôi đành hoàng nói ra cảm giác trong lòng

“Tôi thật hoài nghi, nuôi cô lớn đến như vậy, hấn ba mẹ cô cũng ko phải người bình thường”

“Họ.....có thể sẽ ko nuôi tôi nữa rồi....” Tôi quay đầu hướng về cửa sổ, trong đầu hiện về hình ảnh thất vọng của ba ngày hôm qua

Bạch Tu Nghệ quay đầu nhìn tôi

“Có 1 số việc , sớm muộn gì họ cũng sẽ hiểu, hiện tại chỉ là nhất thời ko tiếp nhận được”

Hi vọng là chuyện sẽ cứ như hấn nói đi . Bất tri bất giác xe đã đến cái chỗ tôi thường xuyên hay xuống, nhưng mà hấn ko có ý dừng lại . Tôi ko giải thích được nhìn hấn

“Sao ko dừng lại?”

Hấn lúng túng quay mặt đi

“Quên rồi”

“A” Tôi hiểu rõ gật đầu , nghĩ lại thấy hấn nói cũng có lý

Ko chút nào bận tâm ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hấn chở tôi đến cổng trường. Nhìn mọi người xung quanh chỉ trở vào chúng tôi, cảm giác thật ko thoải mái, còn hấn thì dường như đã quá quen với ánh mắt của mọi người . Bởi vì tôi quá chăm chú nhìn người xung quanh, mà đi ko cẩn thận đã đụng vào 1 chiếc ô tô

Bạch Tu Nghệ vội vàng đi tới

“Sao rồi? Có bị thương ở đâu ko?”

Từ trên mặt đất, tôi lom còm bò dậy, phủi phủi bụi đường

“Ko có chuyện gì”

Hấn vẫn chưa bỏ qua , còn nhỏ giọng nói

“Cô dám làm tổn thương đến con tôi, tôi sẽ ko bỏ qua cho cô”

Biết sự quan tâm xuất phát từ tình phụ tử , trong lòng tôi có chút chút cảm giác mát mát, nhưng tôi lại ko muốn tìm hiểu thêm

Nhìn thấy tôi ko sao, hấn thở phào nhẹ nhõm , tự nhiên nắm lấy tay tôi

“Thật ko biết còn người nào hậu đậu như cô tồn tại trên đời này ko”

Trong tay truyền ta một cảm giác ấm áp, khiến tim tôi ko tự chủ cũng rung động theo. Cho dù giờ phút này, hấn nắm tay tôi dắt đến Địa Ngục, tôi cũng sẽ ko chút đắn đo suy nghĩ mà đồng ý đi theo,cái cảm giác như vậy thật quá đáng sợ

9. Chương 9: Gặp Gỡ Tại Wc

Không biết có phải là vì nguyên nhân mang thai hay ko, mà gần đây tôi vệ sinh rất nhiều . Giờ học vừa tan tôi đã nhin ko nổi xông vào nhà vệ sinh nữ. Ai ngờ vừa mới đẩy cửa buồng vệ sinh ra thì tôi đã thấy một người khuôn mặt tím bầm ngồi trên bồn cầu . Còn chưa kịp la lên thì tôi đã bị đôi bàn tay to của hắn nhắc bổng, bịt chặt miệng , hắn uy hiếp nói

“ko được lên tiếng”

Tôi bị lời nói này của hắn làm cho hoảng sợ vội vàng gật đầu, thở lớn cũng ko dám thở . Từ bên ngoài truyền đến vài giọng nói tức giận chửi mắng:

“Mẹ kiếp, thằng nhóc đó chạy đi đâu rồi?”

“Bắt được nó , ko thể ko đánh gãy chân”

Không cần hỏi tôi cũng biết cái kẻ đứng phía sau tôi nhất định là bị bọn học sinh du côn trả thù . Có điều bọn chúng cũng quá lờn mặt đi, ở trong trường học mà dám đánh nhau sao?

Bởi vì quá căng thẳng mà tôi càng lúc càng muốn đi vệ sinh, tôi bất an cử động chút chút, thì hắn lại ko thân thiện lên tiếng

“Ko được nhúc nhích”

Tôi nhìn xuyên qua khe cửa ra sức muốn nói chuyện với hắn, có vẻ như hắn biết tôi nóng lòng muốn nói cái gì, nên cũng từ từ buông lỏng tay

“Chỉ cần cô ko lên tiếng,tôi sẽ ko đả thương cô”

Tôi lập tức nghe lời gật đầu , rút cuộc , hắn cũng định dò xét một chút rồi buông tay, tôi vội vàng nói

“Tôi mắc tiểu, sắp nhin ko nổi”

Hắn dường như có chút ko kịp phản ứng , ngây ngốc nhìn tôi, tôi cũng gần như muốn khóc

“Tôi muốn đi vệ sinh!”

Lần này rút cuộc hắn cũng nghe hiểu được rồi, hắn cố nén cười, toan tính nói

“Cô.....cô cứ đi đi”

Tôi tức giận nhìn hắn chăm chăm

“Anh ko đi ra, tôi làm sao dám đi a.....?”

Hắn vô tội nói

“Cô biết đó, người ngoài kia còn chưa đi, thì tôi làm sao dám ra ngoài a?”

“Vậy anh đi ra bên ngoài buồng vệ sinh đi”

Lúc này, trùng hợp đi vào mấy nữ sinh đang bàn tán sôi nổi về đám nam sinh hư đồn ngoài kia . Hắn bắt đầu chỉ tay vào phía ngoài nhỏ giọng nói

“Cái đám này nhất định sẽ cho rằng tôi là tên biến thái”

“Vậy....” Tôi sắp sửa nhin ko được rồi

Hắn xoay người quay mặt vào tường

“Tôi đảm bảo sẽ ko nhìn trộm”

Gần như sắp tè ra quần , tôi rút cục cũng ko nhin được nữa, tức giận nói

“Dem lỗ tai bịt lại”

Hắn nén cười, vươn tay ra bịt lại lỗ tai

Ko lo thêm nhiều, tôi nhanh chóng ngồi xuống bồn cầu.... ..

Ai, rốt cuộc cũng thư thái

Làm xong chuyện, tôi lúng túng đẩy hần còn đang bịt lỗ tai

“Này, được rồi”

Nhìn dáng vẻ ko bật cười chỉ sợ bị nội thương của hần . Tôi có chút suy nghĩ muốn vọt ra khỏi buồng vệ sinh , chạy mất . Đúng là thật mất thể diện . Tôi nhìn cũng ko nhìn hần, đẩy cửa đi ra ngoài , Dương Tử đã chờ ở bên ngoài kêu lên

“Liều Như, cậu đang ở đây tưới hoa sao?”

“Đi thôi, sắp sửa vào tiết rồi” Tôi nhanh chóng kéo Dương Tử đi ra khỏi nơi này . Trời đất ơi, đừng cho tôi gặp phải cái tên này nữa . Nếu ko tôi sẽ nhịn ko được đi nhảy sông tự tử , đến lúc đó sẽ chết một lúc hai mạng người nha

Ai ngờ một ngày còn chưa qua hết, tôi lại tiếp tục gặp phải hần

Mới vừa ra khỏi phòng học, tôi đã nghe thấy có người gọi tên mình

“Liều Như”

Theo phản xạ có điều kiện tôi quay đầu lại, chính là cái kẻ buổi sáng tôi gặp trong nhà vệ sinh kia, hần đang nhàn nhã ngồi trên lên can hành lang, áo sơ mi buông thả mấy cái nút áo . Nhìn hần như vậy, trong chớp mắt, tôi bỗng có một chút hi vọng rằng hần sẽ té từ lầu hai xuống

Tôi ko để ý tới hần, tiếp tục đi về hướng phía trước, nhưng hần đã cọt nhả đuôi theo

“Sao lại đi? Đi vệ sinh sao?”

Tôi thề, từ khi sinh ra trên cõi đời này , tôi chưa từng gặp người nào đáng chán ghét như hần

“Anh vẫn chưa bị họ bắt sao?”

Ngay cả cái loại lời nói độc ác này tôi cũng đã nói ra , con à, con đừng hiểu lầm nha, mẹ vốn là một người rất lương thiện

“Hừ, bọn chúng còn rất non tay” Hần khinh thường nói . Nhìn vết bầm trên mặt hần, tôi mặt ko chút thay đổi nói

“Là bọn họ đánh sao?”

Hần cười mỉa giọng đầu

“Thì có chút sơ suất chứ sao”

Tôi thật sự ko có gì để nói với hần nữa rồi, thấy tôi ko để ý đến mình, hần cười nói

“Số điện thoại của cô là gì ?”

Vốn định muốn nói “Tại sao phải cho anh biết?” Nhưng mà lại nghĩ đến chuyện mình vì hần mà chịu thiệt lúc này , tôi lập tức thay đổi suy nghĩ ban đầu

“Nghe kỹ, tôi chỉ nói 1 lần, số của tôi là 13X40X8104X”

Hần mở to hai mắt “Xin hỏi cái chữ ”X” này là có ý gì? Cô cũng chơi cái trò trẻ con nhằm chán của nữ sinh đó sao? Tôi nói cho cô biết nha, hiện tại nam sinh ko có tính nhẵn nạy nữa, hơn nữa.... ..” Hần nhỏ giọng nói thầm “Người ta chỉ có hai ”X” , còn cô lại có tới ba”

Tôi vẻ mặt “tùy anh” . Chỉ để lại hần đứng nguyên một chỗ trừng mắt nhìn theo . Trong lòng có chút khoái cảm sau khi đã trả được thù . Lần sau lỡ có gặp tôi, ko chừng hần sẽ xách dép bỏ chạy 10 cây số

Buổi tối, quần gia cố ý làm cá cho tôi . Ai ngờ vừa mới bưng ra, tôi đã nhịn ko được ù chạy vào phòng vệ sinh, nghe thấy mùi cá, dạ dày của tôi co thắt dữ dội . Sau khi nôn khan một trận, tôi lại phát hiện Bạch Tu Nghệ mang theo 1 ly nước ấm đợi sẵn bên ngoài

“Súc miệng đi, tôi đến xem cô có sao ko” Hấn vẻ mặt lúng túng nói

Nhận lấy cốc nước trong tay hấn, tôi súc miệng

“Ko sao, chỉ là nghe thấy mùi cá tanh, tôi ko thoải mái”

Nghe xong tôi nói....., hấn lập tức đi trở về phòng ăn “Quản gia, sau này ông đừng làm cá nữa”

Trong lòng của tôi gờn gợn làn sóng ầm ập, hấn ko phải hoàn toàn ko quan tâm đến tôi, cho dù quan hệ giữa chúng tôi chỉ là sự hợp tác, cho dù sự quan tâm của hấn có thể là giành cho đứa con trong bụng tôi . Tôi dần dần đem sự hối hận lúc trước quăng đi , lời nói của hấn hôm tôi giả vờ ngủ say lại văng vẳng bên tai.... ..

10. Chương 10: Lãng Tịch

Hôm nay là ngày nghỉ, chúng tôi vốn định đi thăm dì Bạch tại bệnh viện . Nhưng từ sáng sớm một vị khách ko mời đã làm rối loạn cả kế hoạch

Khổng Dĩ Ưu ánh mắt tìm tôi nghiền cứu đánh giá tôi, ưu nhã nâng tách cà phê

“Nói như vậy, cô là bà con xa của Tu Nghệ ca?”

“Ừ” Tôi ko được tự nhiên gật đầu, tôi ko có thói quen nói dối, nhưng đành bắt đắc dĩ làm vậy

Ánh mắt ko tin tưởng, nàng chuyển hướng nhìn về Bạch Tu Nghệ

“Tu Nghệ ca, sao em ko nghe anh nhắc đến anh có bà con ở trường a?”

Bạch Tu Nghệ vẻ mặt ko đổi “Anh cũng vừa biết đến”

Người này quanh năm đi diễn kịch, chút chuyện nhỏ này khẳng định ko làm khó được hấn, dù sao đạo hạnh của hấn cũng rất cao

“Ha ha, nếu là bà con của Tu Nghệ ca, vậy thì cũng là bà con của em . Liễu Như, sau này ở trường học, có chuyện gì thì cứ đến tìm tôi ”Trong đôi mắt Khổng Dĩ Ưu toát lên cái gì thì tôi nhìn ko ra, nhưng bằng trực giác, tôi biết nàng ko thích tôi

“Ừ” Vẫn gật đầu, đối với nàng tôi thật sự ko biết nói cái gì

“Người này ko ”dạ” thì a, từ từ sau này em sẽ biết” Thấy tôi giống như tượng gỗ chỉ biết gật đầu, Bạch Tu Nghệ ko chút lưu tình giễu cợt

“Tu Nghệ ca, cũng hiểu nàng quá” Khổng Dĩ Ưu uống cà phê, ko lộ vẻ mặt nói

“A? Vậy sao? Nhưng mà vẫn ko bằng một phần mười sự hiểu biết của anh giành cho em nha” Bạch Tu Nghệ chớp chớp đôi mắt đẹp của hấn

“Ha ha, Tu Nghệ ca quả là thích nói giỡn” Khổng Dĩ Ưu nghe được lời nói của Bạch Tu Nghệ , ánh mắt cũng ko chủ ý liếc về phía tôi

Đang có cái cảm giác trong cái tình huống này, tôi chỉ là kẻ dư thừa, thì vừa vặn lúc này, điện thoại di động lại vang lên , tôi vội vàng cầm lấy điện thoại

“A lô?”

“Ha ha ha.... ..” Người ở đầu dây bên kia , ko nói gì, mà chỉ hướng về phía tôi điên cuồng cười lên ba tiếng . Tôi đem điện thoại rời xa lỗ tai để tránh bị thiệt hại, đợi cho người kia cười xong thì mới đặt điện thoại lại chỗ cũ

“Liễu Như! Chắc là cô ko ngờ tới tôi tìm thấy cô ?”

là hấn? Cái tên “WC”?

“Haha, tôi cũng ko ngờ tới mình có thể làm được chuyện này, nhưng tôi đã phát động mười mấy người anh em thì nhau gọi điện thoại đó” Hấn tự giễu , nhưng trong giọng nói toát ra tia hưng phấn

“Tại sao?” Tôi nhẹ giọng nói khiến cho hấn một trận bất mãn

“Này, ít ra cô cũng phải ngạc nhiên 1 chút chứ”

“A” Tôi điều chỉnh giọng nói “Tôi rất ngạc nhiên nha”

Hấn hoàn toàn đầu hàng trước cái thái độ của tôi

“Thôi đi, coi như tôi chưa nói cái gì”

Bạch Tu Nghệ tò mò nhìn tôi

“Ai gọi vậy?”

“Bạn học” Tôi chỉ có thể trả lời cho hấn như vậy . Nhưng mà trên thực tế quả thật chúng tôi cùng trường

“Bạn học?” Hấn hoài nghi nhìn tôi

Người ở bên kia đầu dây điện thoại cũng ko chịu im lặng, lên tiếng

“Liều Như, nói chuyện qua cái này tôi quả thật ko có kiên nhẫn , chúng ta đi ra ngoài chơi đi”

Hấn tỉnh bơ nói

Dưới cái loại yêu cầu này, bình thường tôi sẽ ko đồng ý . Nhưng mà, đối diện với ánh mắt phòng bị của Khổng Dĩ Ưu tôi rất bất an

“Được”

“Thế thì tốt qua, vậy thì mười hai giờ, tôi đợi cô ở đường Đệ Nhất nha” Hấn khoát trá cúp điện thoại

Tôi đứng dậy nói với Bạch Tu Nghệ

“Có hẹn với bạn học đi dạo phố”

“Ko được” Ko dẫn đo suy nghĩ, hấn đã lập tức cự tuyệt tôi

“Tại sao?” Tôi có chút tức giận, hấn có Khổng Dĩ Ưu để tán gẫu còn chưa đủ sao, tại sao cứ phải can thiệp vào sự tự do của tôi

“Tu Nghệ ca. Liều Như lớn như vậy rồi anh còn lo cái gì?” Khổng Dĩ Ưu kéo tay Bạch Tu Nghệ lên tiếng xoa dịu

“Căn cứ hợp đồng....” Lời nói ngọt ngào của tôi lập tức bị Bạch Tu Nghệ cắt đứt “Được, được rồi, cô có thể đi”

Tôi hài lòng gật đầu, hấn ko cam tâm nói tiếp “Có điều , nhất định phải về trước sáu giờ ăn cơm tối”

“Ừ” Tôi đồng ý nói

Tôi xoay người đi về phía cửa, thì giọng nói của Bạch Tu Nghệ cũng đuổi theo phía sau

“nhớ gọi điện về”

“Ừ”

“Có đem theo điện thoại chưa?”

“Có”

“Buổi tối phải ngồi taxi đi về”

“A”

“Còn nữa....”

Tôi ko nhịn được lớn tiếng nói

“Tôi đi”

Khổng Dĩ Ưu âm trầm nhìn nhìn....Nàng, có lẽ ko chỉ là bà con xa

tên “WC” đang tựa vào một chiếc mô tô nhìn thấy tôi , hần liền mỉm cười chào đón

“Tôi rất hiếu kì, sao cô lại có thể vui vẻ chấp nhận đi ra ngoài?”

“Ko muốn ở nhà” Tôi đường hoàng nói

“Thật là muốn gặp tôi đi” Hần bộ dạng sắc lang tiến đến gần tôi (*Sắc lang: háo sắc)

“Anh mắt trái có ghèn”

“Cái gì?” Hần theo bản năng lấy tay dụi mắt, phản ứng tiếp theo, hần dùng ngón tay chỉ vào tôi

“Con nhỏ này.....”

“Này ”WC” , tại sao chúng ta lại đến đây?” Tôi ko để ý tới hần bước chân

“Cái gì mà ”WC” , thật khó nghe , tôi tên Lăng Tịch . Học sinh năm nhất, cô gọi tôi là học trưởng cũng được”

“Lăng Tịch, đi thôi” Tôi lơ là nửa câu sau của hần

Hần bắt đắ dĩ bước theo , trong miệng cũng đang lầm bầm

“Chưa từng thấy cô gái nào ko đáng yêu như vậy”

Cùng Lăng Tịch bước đi vô mục đích trên đường, trong đầu óc tôi lại ko tự chủ nghĩ đến chuyện Bạch Tu Nghệ và Khổng Dĩ Ưu ở bên nhau, ko biết bây giờ bọn họ đang làm gì? là uống trà? hay nói chuyện trên trời dưới đất?

Lăng Tịch đột ngột dừng lại, ánh mắt nhìn vào tủ kính trong cửa hàng bánh ngọt , tôi theo anh mắt của hần nhìn lại , hần đang nhìn vào một cái bánh sinh nhật giành cho trẻ con

“Trước kia, mỗi lần sinh nhật , tôi đều đứng ở đây để ngắm nó . Nhưng mà, lại ko mua nổi”

Đây thật là tên “WC” lưu manh kia sao? Khát vọng trong ánh mắt của hần khiến lòng tôi chua xót, ai , từ khi có em bé, tôi lại phát hiện mình đứng là càng ngày càng dễ mềm lòng

“Tôi khát nước rồi” Dùng ánh mắt cầu xin, tôi nhìn hần , Lăng Tịch lập tức thu về tất cả mọi tình cảm “A, vậy cô chờ ở chỗ này , tôi đi mua đồ uống cho cô”

Nhìn hần rời đi, tôi bắt đắ dĩ bước vào cửa hàng bánh ngọt, ai , ví tiền thân thương của tao ơi , có lẽ mày sẽ phải bị mỏng đi 1 chút rồi

11. Chương 11: Bánh Sinh Nhật

“Sinh nhật vui vẻ” Tôi hướng về phía Lăng Tịch dâng bánh ngọt bằng hai tay

“Đây là?” Nhìn bánh ngọt của tôi, Lăng Tịch sững sờ tại chỗ

“Ko phải anh vừa mới nói, mỗi lần sinh nhật anh đều ra đây nhìn nó sao, tôi đoán chắc hôm này là sinh nhật anh” Tôi nhỏ giọng nói, sợ rằng mình đoán sai, nếu là như vậy thật thì quē chết

Nhìn tôi thật lâu , một lát sau Lăng Tịch mới phun ra 1 câu “Đồ ngốc”

Lăng Tịch quay mặt đi

Đồ ngốc? Vì nó, mà tôi đã dốc hết toàn bộ số tiền trong ví

“Coi như tôi xen nhầm vào chuyện người khác” Tôi có chút giận để bánh ngọt xuống, thiệt là , ko biết có nên bỏ cái bánh này hay ko?

“Đã đưa cho tôi sao lại lấy về?” Hấn vội vàng đoạt lấy “Tôi muốn ăn hết toàn bộ” Sau đó hấn ko quản ánh mắt người đi đường, đứng tại chỗ ăn hết sạch sành sanh

Tôi nuốt nước miếng, nhìn hấn hài lòng chép miệng . Hấn thật sự ăn hết? Cũng ko thèm chừa cho người ta một chút. Tôi mất hứng quay đầu bước đi “Này, đi đâu vậy?” Lăng Tịch đuổi theo

“Tìm nơi ăn cơm!” Tôi hét lớn 1 tiếng, dọa hấn nhảy cẫng . Tôi rất ít khi tức giận như vậy , nhưng mà cái chuyện hấn dám ăn cật lực trước mặt phụ nữ có thai như vậy đã khiến tôi giận điên lên . Mặc dù hấn ko biết chuyện

“Ha ha....” Hấn thú vị nhìn tôi, sau đó rất tự nhiên nắm lấy tay tôi “Vì cô đã mời tôi ăn bánh ngọt, tôi sẽ dẫn cô đi ăn 1 bữa tiệc lớn”

Đứng ở trong một nhà hàng Pháp sang trọng, tôi ngoại trừ ko dám bước đến, còn lặng lẽ kéo áo Lăng Tịch, che cái miệng nhỏ giọng nói

“Nhà hàng này trông rất đắt a, hay là chúng ta đi thôi” Ngay cả bánh sinh nhật của mình hấn còn ko mua nổi thì làm sao có thể đủ tiền ăn uống ở đây?

Hấn bắt chước giống tôi che miệng nhỏ giọng nói “Cô sợ tôi ko có tiền hả?”

Mặc dù điều này có chút làm tổn thương đến lòng tự ái của hấn, nhưng tôi vẫn thành thật gật đầu

“Ừ”

“Hahaha....” Lăng Tịch đột ngột cất tiếng cười to

“Liều Như ơ Liều Như, tôi thật hoài nghi , ko biết cô lớn lên bằng cách nào?”

Đây là câu mà Bạch Tu Nghê vẫn thường xuyên hay nói, thật ko hiểu nổi mấy người này , rõ ràng tôi cũng đã thành công lớn lên , còn lập tức sắp sửa thành mẹ , vậy mà tại sao họ vẫn hoài nghi quá trình sinh trưởng của tôi?

Tôi bước từng bước nặng nề buồn bực vào nhà hàng , hôm nay tôi sẽ cho hấn biết, kết quả của việc đụng vào phụ nữ có thai , tôi sẽ ăn chết hấn

Lăng Tịch buồn cười lắc đầu đi theo phía sau tôi . Sơ ý , tôi đã ko phát hiện, nhân viên phục vụ tỏ ra có quen biết với hấn cùng hấn gật đầu

Ngồi ở trong đại sảnh lãng mạn ấm áp, nhưng có chút lo lắng, tôi nhìn sơ qua thực đơn trước mắt . Trời ạ, món ăn ở đây cũng quá đắt đi , giá một món thôi cũng bằng sinh hoạt phí của tôi suốt 1 tuần . Len lén nhìn về phía Lăng Tịch ngồi đối diện , hấn có vẻ rất thành thạo lật thực đơn, thỉnh thoảng còn hỏi thăm nhân viên phục vụ, còn đối với giá tiền thì hấn căn bản ko có quan tâm đến . Phát hiện ra ánh mắt của tôi, hấn anh tuấn cười cười

“Muốn ăn cái gì sao?”

“A?” Bị hấn hỏi câu này, tôi có chút luống cuống chân tay, lần đầu tiên đi đến nhà hàng Pháp gọi món ăn thì chỉ có trời mới biết tôi nên ăn cái gì

Thấy bộ dạng bối rối của tôi, Lăng Tịch quan tâm cười cười , sau đó tùy tiện đóng thực đơn lại “súp cà rốt Pháp, cà gừng ca-li , tôm hùm chiên....”

Nhìn hấn thành thạo gọi thức ăn , tôi thật hoài nghi ko biết hấn có phải là khách quen ở đây ko . Ngay sau khi phục vụ đi, tôi hoài nghi hỏi “Anh thường tới?”

Hấn nhún nhún vai

“Ko tính là thường , 1 tuần 1 lần . Chủ yếu là đi chung với mấy cô bé tôi thích”

“A”

Khó trách , người ta là một tuần một lần vẫn tới a

“Tại sao? Nghe thấy có cô gái khác đi với tôi, ghen tị sao?” Lăng Tịch cười tà nhích tới gần

“Ko có” Tôi đường hoàng lắc đầu . Hắn có vẻ mất hứng dựa lưng trở về ghế , chấp hai tay gối đầu ” Liễu Như, cô thật ko giống mấy cô gái nhỏ khác thích làm nũng, giả vờ dễ thương”

“Tôi ko còn là cô gái nhỏ nữa rồi” Tôi tỉnh bơ nói, một người đã sắp làm mẹ, thì ko thể làm một cô gái nhỏ

“Ai, khả năng phá hư bầu ko khí của cô quả là số 1, thật hoài nghi dẫn cô đến đây có phải là một quyết định sai lầm hay ko , biết vậy tôi đã dẫn cô đến một cửa hàng bên đường” Hắn tức giận nói

“Ăn ở đây ko được sao?” Tôi nghiêm trang hỏi hắn, cũng có chút cảm giác mình ko thích hợp ở nơi này

“Cô cứ nói đi? Trời ạ, ko ngờ tới Lăng Tịch tôi lại ở gần một cô gái như vậy ”

Nhìn chén súp mới vừa bung lên “Anh muốn để tôi ăn nước no sao? Thật quá âm hiểm đi”

“Đây là món khai vị của 1 bữa ăn Pháp.....Ai, thôi đi, cô tạm thời uống 1 chút , lát nữa món chính mới lên” Lăng Tịch hoàn toàn bỏ qua diễn giải, tùy tiện để tôi tự sinh tự diệt

Tôi ko hiểu về các món ăn Pháp, cũng ko hỏi Lăng Tịch ưu nhả, cứ ăn và ăn, cho đến khi hài lòng đánh 1 cái ợ mới thôi

“Cô ko phải sợ ko có cơ hội đến đây ăn mà ăn cố sức như vậy” Lăng Tịch hiểu biết nói ” Ko sao, thích thì cứ nói, tôi sẽ dẫn cô đến đây”

” Tôi ăn no rồi, chúng ta đi thôi” Cũng gần 6 giờ rồi, dù là như thế nào cũng phải mau trở về

“Được, tôi trả tiền”

Ko ngờ 1 bữa tối như vậy lại tốn hết mấy ngàn tệ của hắn . Số tiền này ko cách nào so sánh được với số tiền tôi bỏ ra để mua cái bánh ngọt nhỏ kia . Nhìn bộ dạng hắn, có lẽ gia cảnh cũng tốt lắm, ăn 1 bữa cơm tốn mấy ngàn tệ mà mặt mày chẳng chút áy náy . Chắc là hắn mặt mày tỉnh bơ như vậy nhất định là ko muốn bị mất mặt trước tôi (Rin: Chị Như,người ta giàu thiệt mà , còn là thiếu gia a....

“Hừ, mày nói chấm dứt thì chấm dứt vậy thì mặt mũi đại ca như tao sẽ để ở đâu?” Tên cầm đầu nhỏ nhen nói “Hôm nay tao mang anh em đến để kết thúc mọi chuyện”

Lăng Tịch tiến đến bên tai tôi nhỏ giọng nói

“ lát nữa có đánh nhau, cô phải nhanh chóng tìm 1 nơi để trốn”

“Ừ”Tôi gật đầu

12. Chương 12: Bị Phát Hiện Bí Mật

Ko thềm nói nhảm, nhân lúc mấy người kia chưa kịp xông lên, Lăng Tịch đã nhanh chân bỏ chạy. Nhưng vẫn còn chưa kịp chạy được mấy bước, hắn đã bị bọn họ đuổi kịp rồi . Nhìn nhìn người bao vây xung quanh Lăng Tịch như vậy, tôi chỉ có thể đứng ở một nơi lo lắng suông . Đột nhiên suy nghĩ lóe sáng , tôi liền cầm điện thoại gọi cảnh sát

“Mẹ kiếp, mày dám báo cảnh sát?” Một người đứng ko xa tôi phát hiện ra ý đồ, liền hung dữ tát tôi 1 cái. Tôi mất trọng tâm ngã về phía trước, lăn xuống cầu thang.... ..

“Liều Như!” Trước khi ý thức biến mất , tôi chỉ kịp nghe tiếng la của Lăng Tịch

Lần nữa tỉnh lại , thì tôi đã nằm trong bệnh viện rồi . Lăng Tịch tóc tai rối bời , ngồi ở 1 chỗ, muốn nói rồi lại thôi , nhìn tôi “Cô.....cô đã tỉnh”

“Ừ. Anh ko sao chứ?” Nhìn bộ dạng của hắn có thể xem là rất thảm

“Ko có chuyện gì” Hấn ngược mặt qua 1 bên” Bác sĩ nói cô có chút trầy da. Còn có chút thiếu máu, nhưng đổi....đổi với thai nhi ko có ảnh hưởng gì lớn”

Hấn biết rồi?! Tôi trợ to mắt nhìn hấn, ko biết nói gì

“Cô có biết mình....mang thai?”

Tôi gật đầu

“Ừ”

“Vậy cô tính như thế nào?”

“Sinh nó”

“Cái gì?” Hấn ko tin nổi nhìn tôi

“Nói đùa gì vậy, cô còn là một học sinh cấp ba”

“Tôi phải sinh nó ra” Tôi kiên trì nói

“Ba của đứa bé có biết ko?” Hấn gục đầu xuống, giọng nói có chút đông cứng

“Ừ”

“Cô bị buộc?” Hấn có vẻ như đang ôm hi vọng rằng tôi có thể trả lời “Đúng”

Tôi lắc đầu

“Cô, thiếu tiền họ?” Hấn dò xét hỏi

Tôi trầm mặc, tôi ko biết phải trả lời hấn như thế nào. Trên thực tế thì tôi quả thật thiếu tiền họ, cách duy nhất có thể trả dứt nợ chính là đứa bé trong bụng tôi, nghe qua có chút thật bi ai

“Bao nhiêu tiền? Tôi sẽ giúp cô” Lăng Tịch có chút kích động nói, tôi cảm kích hướng về hấn cười cười , loại người như mày còn có người ko chút do dự nói giúp mày trả tiền , mặc dù hấn cũng ko phải người lương thiện , nhưng mà mấy chục vạn cũng ko phải là 1 số tiền nhỏ, mà bất cứ kẻ nào cũng có thể trả hết a

“Cám ơn anh. Tôi sẽ có cách”

“Cô....” Hấn có chút tức giận nhìn tôi, sau đó lại bất đắc dĩ nói

“Sau này có cái gì khó khăn, cô phải đến tìm tôi”

“Ừ” Tôi gật đầu , trong lòng lại có chút cảm động ko cách nào nói rõ

Bởi vì ko có gì đáng ngại, nên sau khi truyền nước biển xong, tôi đã một mực đòi về nhà . Lăng Tịch cẩn thận từng li từng tý vịn tôi, sợ tôi ngã xuống đường ,nhưng có 1 bệnh nhân lại ko cẩn thận đụng vào tôi, hấn lập tức khấn trương hỏi “Có bị đau ở đâu hay ko?”

Tôi lắc đầu. Hấn cũng ko bỏ qua, xách cổ áo người kia “Ông có mắt nhìn đường ko? Phụ nữ có thai mà cũng đụng?”

Một câu nói của hấn đã rước lấy thật nhiều ánh mắt tò mò chiếu lên người chúng tôi. Tôi lúng túng kéo hấn

“Được rồi, chúng ta đi thôi”

“Cẩn thận 1 chút, hấn chu đáo vịn tôi rời đi”

Phía sau truyền lại tiếng bàn tán của 1 đôi vợ chồng già “Xem chồng người ta quan tâm đến vợ cỡ nào, còn chồng mình thì....?” Người vợ bất mãn nói

“Lúc còn trẻ , tôi cũng như vậy a, khi đó khi lấy bà , tôi cũng rất biết hầu hạ” Người chồng kháng nghị nói

“Đúng vậy , nhưng hiện tại ông đâu còn để cho bà già này sai bảo” Người vợ lơ đãng phản biện

“Nào có, nào có, bà xã cẩn thận 1 chút....”

Tôi ko được tự nhiên rút tay mình ra, nhưng Lăng Tịch vẫn nắm lấy thật chặt “Cẩn thận 1 chút, đừng lộn xộn, nếu ko tiểu bảo bối sẽ tức giận” Hần khoa trương dụ dỗ tôi

Tôi ko khỏi cười cười, ko ngờ tới 1 kẻ chỉ biết đánh nhau như hần mà cũng biết cách săn sóc như vậy, đúng là ko thể chỉ đánh giá sự vật hiện tượng qua vẻ bề ngoài . Tương lai, ai làm vợ hần nhất định sẽ rất hạnh phúc

Sau khi tôi nằng nặc đòi, cuối cùng Lăng Tịch cũng đồng ý để tôi bắt xe taxi trở về . Lặng lẽ đi vào đại sảnh Bạch gia, tôi lại phát hiện Bạch Tu Nghệ đang ngồi ở trên salon ko nhúc nhích

“Tại sao lại về trễ như vậy?” Hần đè nén cơn giận hỏi

“Thật xin lỗi” Tôi đuối lý nói

“Gọi điện thoại cho cô, sao cô ko bắt máy?”

“Điện thoại di động bị rút bẻ” Từ sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, tôi ko còn thấy bóng dáng cái điện thoại di động của mình nữa

“Cô đi đâu?” Bạch Tu Nghệ vẫn lạnh lùng ép hỏi tôi

“Tôi....”

Vẫn chưa kịp trả lời, hần đã một bước đi đến bắt lấy tay tôi

“Đã xảy ra chuyện gì? Cô đi bệnh viện?” Trên tay tôi vẫn còn miếng băng keo màu trắng bịt ở lỗ truyền nước biển

“Trên đường đi bị ngã, bác sĩ nói có chút thiếu máu” Tôi tránh nặng tìm nhẹ trả lời

“Vậy tại sao lại ngã? Cô và con có sao ko?” Hần dấu diếm oán giận nói, nhưng giọng nói ko có nguội lạnh như vừa rồi “Bác sĩ nói cô thiếu máu sao?”

“Ừ” Tôi gật đầu

“Vậy, bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ bảo quản gia làm cho cô mấy món bổ máu. Thân thể gầy như vậy, khó trách thiếu máu. Mau lên lầu tắm rửa bằng nước nóng, sau đó nghỉ ngơi sớm 1 chút” Bạch Tu Nghệ ko tra hỏi thêm chuyện ngày hôm nay, tôi thở phào nhẹ nhõm cũng ko rõ tại sao mình lại giấu diếm chuyện về Lăng Tịch, chỉ hi vọng mọi chuyện sẽ đơn giản một chút thì tốt rồi

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, quản gia đã làm cho tôi một chén súp táo đỏ thật lớn, dưới sự giám sát của cha con nhà họ Bạch , tôi phải uống hết một chén lớn . Bạch Tu Nghệ hài lòng cười cười, lấy ra 1 cái hộp “Đây là điện thoại di động mới của cô”

Mở cái hộp , tôi lấy ra một cái di động màu trắng xinh đẹp. Mặc dù tôi ko hiểu biết về điện thoại di động lắm, nhưng nhìn qua cũng biết giá tiền của nó ko hề rẻ

“Cái này....rất mắc, tôi.... ...”

“Đừng nhiều lời nữa, cái này để tùy lúc tôi có thể dễ dàng tìm được cô” Bạch Tu Nghệ ngăn tôi tiếp tục nói

“Cảm ơn” Tôi cầm lấy di động, nói lời cảm ơn tự đáy lòng

Bạch thúc chỉ dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn chúng tôi

13. Chương 13: Ràng Buộc

Tiết học buổi sáng thứ hai vừa kết thúc, Lăng Tịch đã đi đứng đợi tôi ngoài cửa lớp, thấy hần tôi có chút giật mình “Sao anh lại đến đây?”

Hần tổn thương nhìn tôi “Cái thái độ của cô giống như là ko muốn nhìn thấy tôi vậy”

“Ko có” Tôi nghiêm trang lắc đầu

“Ai, cô đúng là một chút hài hước cũng ko có” Hấn hoàn toàn bỏ qua phong thái của công tử đa tình

“Rột.... ..” Bụng của tôi dường như cũng hưởng ứng theo lời than thở của hấn, lập tức hài hước 10 phần kêu lên . Tôi chán ghét che nó

“Đói bụng?” Hấn dịu dàng hỏi . Tôi ngượng ngùng gật đầu

“Đi, tôi dẫn cô đi ăn” Hấn cương cứng nắm lấy tay tôi dắt ra ngoài

“Nhưng mà, lát nữa còn có tiết”

Hấn tiến tới bên tai tôi, nhỏ giọng nói “Cô ko ăn thì đứa bé cũng muốn ăn”

Nghe vậy, tôi thật ko còn gì để nói , hiện tại hấn quả thật rất chú ý đến sự tồn tại của cái sinh linh bé nhỏ này

“Đi thôi” Ko nói nhiều nữa, hấn kéo tôi rời đi

Bạch Tu Nghệ lạnh lùng nhìn hai người kia rời khỏi cửa trường, cặp mắt dán vào đôi bàn tay chói mắt đan xen vào nhau , tất cả mọi phản ứng của Bạch Tu Nghệ đều bị Khổng Dĩ Ưu đặt trong mắt , nàng ko đếm xỉa tới nói “Liễu Như hình như rất được hoan nghênh nha, ko ngờ tới Lăng Tịch , kẻ khiến cho toàn bộ con gái trong trường này vừa hận vừa yêu lại đi cùng cô....”

“Đủ rồi!” Bạch Tu Nghệ thô lỗ cắt đứt lời của Khổng Dĩ Ưu, xoay người trở về lớp học

“Tu Nghệ ca....” Khổng Dĩ Ưu ko tin được nhìn Bạch Tu Nghệ, cái kẻ từ trước đến giờ chưa hề lớn tiếng với nàng lần nào thế nhưng lại vì con nhỏ kia mà nạt mình? Xem ra , nàng phải tự mình ra tay rồi

Tại một nhà hàng ở ngoài trường, Lăng Tịch hào phóng gọi ra một bàn đầy thức ăn

“Anh đang ở đây nuôi heo sao?”

“Heo có thể sinh được tám , bảy con, cô có thể sinh được sao?” Hấn lơ đãng nói

“Dám đem tôi ra so sánh với heo” Tôi bất mãn chu miệng

Hấn nhìn tôi buồn cười “Hiện tại mới phát hiện, thì ra cô vẫn còn chút mùi vị của con gái,cô cũng biết làm nũng rồi”

Ánh mắt của hấn ko khiến cho tôi cả người mất tự nhiên mà ngược lại còn hướng vào cái bàn đầy thức ăn ra sức phấn đấu, có điều, sau khi nghe thấy mùi cá tôi ko khỏi ko nôn khan mấy cái, Lăng Tịch vội vàng nhanh tay bưng món cá đưa cho bà mang đi

Bà chủ nhưng người từng trải vỗ vỗ vai hấn

“Cậu bé, phải chăm sóc cô ấy thật tốt”

Lăng Tịch ngầm hiểu gật đầu “Tôi biết”

Trở về trường học, đã là thời điểm tan tiết thứ ba, đi về lớp học , tôi lại phát hiện ra Bạch Tu Nghệ vẽ mặt u ám chờ đợi trước cửa, hơn nữa vừa thấy tôi , hấn đã nạt nộ hỏi “Cô đi đâu?”

“Đói bụng, đi ăn cơm” Tôi đường hoàng trả lời

“Đi với ai?” Nếu như tôi ko có nghe lầm, giọng điệu của hấn có chút giống của người chồng đi bắt gian thì phải

“Bạn bè”

“Bạn bè? Cái loại bạn bè nào mời cô ăn cơm?” Bạch Tu Nghệ hơi híp mắt, lóe ra hơi thở nguy hiểm

“Tôi....tôi....trong túi tôi hết tiền rồi, nên cậu ấy mới mời tôi ăn cơm” Tôi ngượng ngùng cúi đầu, ở Bạch gia ăn ko ngồi rồi lại còn lấy của người ta 20 vạn, lúc này tôi nói mình ko có tiền, ko biết có bị người ta nhạo báng là mình tham quá hay ko??

Bạch Tu Nghệ duỗi tay ra “Đưa ví tiền đây”

Tôi cho là hắn muốn kiểm tra xem tôi có nói láo hay ko, bèn lập tức biết điều rút ví ra dâng lên hai tay cho hắn . Ai ngờ , sau khi hắn nhận được ví tiền của tôi , thì hắn liền rút ra một xấp tiền từ trong ví mình đút vào trong ví tôi , hơn nữa còn rút ra thêm 1 cái thẻ “Xài cái này phải có mức độ” nói xong hắn cũng đút cái thẻ vào trong ví của tôi nốt

“Sau này đói bụng, phải biết tự mình đi mua đồ ăn, hoặc là tới tìm tôi” Giọng điệu của hắn ko để cho tôi từ chối

“A” Tôi ngượng ngùng lấy ví của mình . Tôi sẽ ko lớn tiếng nói mình ko cần bất cứ cái gì, hiện tại nếu nói rằng trên người tôi ko còn lấy 1 đồng nào thì cũng ko phải là quá phóng đại, chẳng lẽ mỗi lần đói bụng cứ phải để cho kẻ khác mời cơm sao . Lấy góc độ một người làm ba như hắn mà nói, thì việc bổ sung dinh dưỡng cho con ruột của mình cũng là trách nhiệm cần làm . Tôi tự nhủ với bản thân mình 1 lát mới cảm thấy yên tâm

“Dù là bất kì tình huống nào, cô cũng ko được ở gần cái người kì quái kia , biết ko?” Bạch Tu Nghệ ko được tự nhiên nói, tôi tò mò nhìn hắn, tôi có chút ko hiểu ý tứ của hắn lắm

“Được rồi, tôi phải trở về” Bị tôi nhìn đến mất cả tự nhiên, hắn vội vàng đi về lớp học

Lúc này, Dương Tử cũng vừa tới, nàng đập tay lên vai tôi “Hiện tại ko thể mượn cơ được nữa, cậu mau khai ra đi” Ko chỉ có nàng, mà tất cả mọi người xung quanh đều đang tròn mắt nhìn tôi , ở gần tên Bạch Tu Nghệ đó thật là phiền phức nha.... ..

Cười khở, tôi kéo Dương Tử qua 1 bên “Được, tôi nói, tôi sẽ nói cho cậu biết”

Nàng , là người duy nhất tôi ko lừa được nên tôi đành đem mọi chuyện từ đầu chí cuối nói hết cho nàng “Cậu điên rồi sao?”

Sau khi sáng tỏ, câu nói đầu tiên của nàng chính là muốn xác nhận xem tôi có vấn đề về tâm thần hay ko

“Tôi hết cách rồi” Tôi bất đắc dĩ nói

“Nhưng.....nhưng mà cậu cũng ko thể hi sinh hạnh phúc sau này a” Đối với cái chuyện này , nàng vẫn thủy chung ko cách nào tiếp nhận

“Nhưngđây là cách duy nhất để cứu sống Tiểu Diệp Tử”

“Cậu.... ..” Nàng đau lòng nhìn tôi “Cậu có nghĩ đến mình hay ko?”

“Tôi ko có thời gian để nghĩ ỉnh”

“Ai, Liều Như ơi Liều Như, cậu có biết mình còn phải hi sinh bao nhiêu nữa ko?” Dương Tử nắm lấy tay tôi “Bạch Tu Nghệ ko phải là người cùng thế giới với cậu”

“Cho nên, tôi chỉ cần phải sinh con cho hắn” Tôi thừa nhận gật đầu

“Cậu có dám chắc mình sẽ ko đổi với hắn nầy sinh tình cảm” Dương Tử có vẻ hiểu rõ mọi chuyện nhìn tôi

“Tôi có thể đảm bảo ko để ỉnh sống quá khổ cực” Tôi thần nhiên đối mặt với ánh nhìn của Dương Tử, cũng thần nhiên đối mặt với trái tim ko bị khống chế của tôi . Từ lúc nào, mọi chuyện đã phát triển vượt ra ngoài sự dự đoán

Dương Tử nhẹ nhàng ôm lấy tôi “Liều Như, đừng để cho bản thân mình bị tổn thương. Cậu ko đáng bị như vậy”

“Dương Tử.... ..”

14. Chương 14: Tôi Sẽ Bảo Vệ Em

Buổi tối xuống lầu uống nước, vô tình lại nhìn thấy Bạch Tu Nghệ nằm trên ghế salon ngủ thiếp đi, cầm trong tay là quyển sách “sổ tay thời kì mang thai” được hấn ép chặt vào ngực . Lòng nhẹ nhàng rung động, nhìn Bạch Tu Nghệ đang ngủ say , song trong lòng tôi lại nảy sinh ra một loại cảm giác hạnh phúc phát ra từ sâu trong nội tâm , thật giống như tất cả mọi chuyện đều là sự thật , là chúng tôi vì yêu nhau mà kết hợp Đang lúc tôi còn đắm chìm trong ảo tưởng của chính mình, thì điện thoại của Bạch Tu Nghệ lại vang lên . Ko nghĩ ngợi nhiều, tôi vội vàng núp vào phía sau ghế salon , Bạch Tu Nghệ mệt mỏi lên tiếng “A lô, ai vậy a.....”

Giấc mộng đẹp cuối cùng cũng kết thúc, hiện tại đã là lúc phải tỉnh mộng rồi, tôi là ai chứ? Chính là cái kẻ đã kí cái hợp đồng 50 vạn bán con , cả tôi cũng chỉ là một kẻ vô sỉ

“Ko có làm gì sao?...ha ha, vậy à? Anh cũng nhớ em mà” Bạch Tu Nghệ dịu dàng cười

Đủ rồi, rung động trong nháy mắt vừa nảy thật khiến cho tôi xấu hổ . Hấn đã từng nói, tôi và hấn chẳng qua cũng chỉ là 2 kẻ xa lạ . Dù cho hấn đã làm ra chuyện gì khiến cho tôi phải cảm động thì cũng chỉ là làm vì đứa bé của hấn ở trong bụng của tôi , chứ ko phải là vì tôi . Mà vẫn chưa hiểu sao? Liễu Như ơi là Liễu Như, mày còn đang hi vọng xa vời cái gì?

Lặng lẽ tôi lên lầu, Bạch Tu Nghệ vẫn còn ngồi ở nơi đó nói chuyện tình cảm với mỹ nhân của mình.... ..

Buổi sáng, tôi cố ý lảng tránh sự quan tâm của Bạch Tu Nghệ , tất cả mọi biểu hiện của hấn ở trong mắt tôi đều là vì đứa bé, việc này hiển nhiên ko đáng trách . Nhưng mà, tôi cũng rất hi vọng loại quan tâm này của hấn sẽ ko ảnh hưởng đến tình cảm của tôi, bởi vì tình cảm của tôi đã ko còn bị tôi khống chế nữa rồi . Nếu như đây là ích kỉ, vậy thì hãy để cho tôi ích kỉ chỉ một lần này

Hôm nay là ngày tôi và Dương Tử chịu trách nhiệm quét dọn, thật sớm tôi đã đến lớp học, nhưng chỉ mới vừa đảm nhiệm chức vụ bằng cách xách 1 thùng nước đầy, chuẩn bị trở về thì tôi đã nghe thấy Lăng Tịch la oai oái

“Cô đang làm gì ở đây?” Hấn xông lên một tay cướp đi thùng nước trong tay tôi

“Xách nước a” Tôi ko tin hấn ko biết tôi đang xách nước

“Trời ạ, sao cô có thể làm mấy cái chuyện này” Giọng điệu của hấn cứ như tôi vừa làm ra cái chuyện lớn, có lỗi với trời đất vậy

“Nhưng mà, hôm nay là ngày tôi quét dọn mà, ko thể để cho Dương Tử làm một mình được”

“Được rồi, được rồi, tôi sẽ làm hết” Hấn ôm đồm nhiều việc cầm thùng nước đi vào lớp học của tôi mà ko quan tâm đến những ánh mắt kinh ngạc của người khác, cứ như vậy ra sức quét dọn

Dương Tử khều khều tôi “Cậu nhờ hấn làm gì?”

“Hấn....hấn biết chuyện của tôi rồi” Tôi nhỏ giọng nói

“Cái gì? Cậu nói cho hấn biết rồi?” Dương Tử ngạc nhiên la lên, nhưng lại lập tức che miệng hạ giọng “Hấn cũng biết rồi?”

“Hấn chỉ biết chuyện tôi mang thai, còn mấy chuyện khác hấn cũng ko rõ ràng”

“tốt lắm” Dương Tử dường như yên tâm nói

Lăng Tịch rốt cuộc cũng quét dọn xong trong khi Dương Tử ở đầu bên kia cũng đang tất tả dọn dẹp “Được rồi, Liễu Như có chuyện gì thì nói với tôi” Giây tiếp theo hấn quay sang đám bạn học dưới lớp hung dữ nói “Ko được bắt Liễu Như làm bất cứ chuyện gì, nếu ko các người sẽ có chuyện với tôi, nghe có hiểu ko?”

Bạn học phía dưới mờ mịt gật đầu

“Rất tốt” Sau khi hài lòng với hiệu quả của lời hăm dọa , Lăng Tịch rời khỏi phòng học , Dương Tử che miệng cười trộm “Liễu Như , sau khi cậu có em bé, cuộc sống của cậu cũng trở nên dễ chịu hơn rồi”

Nhìn ánh mắt muốn tìm tòi đến tận cùng của các bạn học, tôi xúc động nói “Ai, cuộc sống như thế này thì tôi ko ham”

Chuyện tên hư đồn Lãng Tịch chịu khó quét dọn, chưa đầy 1 buổi sáng , đã làm rộng khắp toàn trường . Nhờ vậy mà đám con gái bình thường hẳn vẫn có quan hệ thân thiết cũng chạy tới nhìn tôi một chút, rồi cuộc tôi là thần thánh phương nào lại có thể là cho tên hư đồn của các nàng bỏ qua mặt mũi cam chịu làm việc lật vật

“Chính là cô sao?” Cầm đầu là 1 nữ sinh đáng người nóng bỏng, rất thích hợp với phong cách của Lãng Tịch

“Có việc?” Tôi biết rõ còn cố hỏi

“Hừ hừ, khiến cho tên hư đồn đó vì cô quét dọn, cô cũng rất lợi hại ” Nàng khinh nường nói

“A” Tùy tiện tôi hô lên 1 tiếng, nhưng thật sự cũng ko biết giải thích chuyện này như thế nào

“Có điều, vẫn tưởng cô xinh đẹp lắm chứ, ai ngờ so với chị Sa Sa của chúng tôi , cô vẫn còn kém rất xa” Một nữ sinh đứng cạnh hòa theo

“Ừ” Tôi gật đầu đồng ý, cô gái kia rất xinh đẹp

“Cô đang ở đây nói móc chúng tôi sao?” Nữ sinh tên Sa Sa có chút tức giận chất vấn

“Ko có” Tôi lắc đầu, ko hiểu nàng dựa vào cái gì mà hỏi như vậy

“Có phải cô chán sống rồi ko?” Câu chân ngôn của tôi khiến cho Sa Sa xấu hổ ngàn phần, nắm cánh tay của tôi kéo gần vào nàng “Chỉ bằng 1 kẻ như cô thì làm gì có cái tư cách để Lãng Tịch đối xử với cô như vậy?”

“Buông cô ấy ra!” Từ một nơi xa truyền lại một giọng quát, Lãng Tịch tức giận ngút trời chạy tới , một phen giật tay Sa Sa ra

“Ai cho phép cô động vào cô ấy” hẳn âm trầm nhìn chằm chằm Sa Sa

“Em.....”

Bộ dạng của Lãng Tịch hoàn toàn làm cho Sa Sa sợ hãi , từ sớm nàng đã mất đi sự lớn lối với rồi

“Em chỉ....”

“Cút! sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi” Lãng Tịch lạnh lùng nói, Sa Sa sợ tới mức nước mắt cũng trào ra, hai tay bắt lấy cánh tay của Lãng Tịch, nàng khóc lóc cầu xin hẳn

“Đừng, Lãng Tịch, em sai rồi. Anh đừng đối xử với em như vậy”

Lãng Tịch ko thèm đếm xỉa đến lời cầu xin của nàng

“Biến, nếu còn dám làm phiền cô ấy, tôi sẽ làm cho cô biến mất khỏi cái trường này”

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ dạng tàn nhẫn của hẳn. Sa Sa sợ hãi lập tức rút tay về “Đừng , em lập tức sẽ đi”

Nàng mang theo đám nữ sinh bỏ đi

Quay đầu, Lãng Tịch dịu dàng nhìn tôi “Họ có gây thương tổn cho cô ko?”

“Ko” Tôi lẳng lặng nói, trong đầu vẫn còn in lại bộ dạng tàn nhẫn vừa rồi của hẳn

“Tôi sẽ bảo vệ em” Sau khi bỏ lại những lời này, hẳn rời đi

15. Chương 15: Quảng Cúc Nợ

Mẹ vừa gọi điện thoại tới , Tiểu Diệp Tử vừa qua khỏi giải đoạn nguy hiểm , kế tiếp chỉ cần quan sát xem cơ thể có đào thải bộ phận mới hay ko là xong . Về phần ba, ông vẫn ko muốn gặp tôi , mẹ khuyên tôi hãy 1 lần nữa cố gắng chịu đựng , mẹ sẽ khuyên ba giúp .

Bất đắc dĩ cúp điện thoại ,chỉ cần Tiểu Diệp Tử ko gặp nguy hiểm là tôi có thể yên tâm rồi , dù cho ba có tức giận , thì tôi vẫn ko cảm thấy hối hận về những chuyện mình đã làm

Đã lâu ko đi thăm dì Bạch , tôi dậy thật sớm nấu cháo, rồi nhờ quản gia đưa tôi đến bệnh viện . Tôi ko gọi Bạch Tu Nghệ dậy vì từ sau cái đêm hôm đó, tôi luôn cố gắng tránh tiếp xúc quá thân mật với hắn, tự đáy lòng mình tôi luôn nhắc nhở, qua mấy tháng nữa thì tôi và hắn sẽ hoàn toàn trở thành 2 kẻ xa lạ

Đẩy cửa phòng ra, y tá đang giúp dì Bạch chích thuốc, sau khi thấy tôi, nàng vui vẻ kêu lên

“Tiểu Như, mau vào, mau vào”

“Mẹ, mẹ có nghe lời bác sĩ chích thuốc, uống giờ hay ko a” Tôi cười cười đặt xuống cà mên cháo trong tay

“Dĩ nhiên, mẹ rất biết nghe lời, ko tin thì hỏi y tá ở đây này”

Y tá ở cạnh bên cười nói

“Bà Bạch mà ko chịu uống thuốc, thì bác sĩ chỉ cần nói ”tôi sẽ nói cho Tiểu Như biết” thì bà ấy sẽ lập tức vui vẻ mà uống thuốc”

“A, nha đầu này đang buộc tội ta phải ko?” Dì Bạch cười mắng y tá 1 tiếng

Sau khi y tá lui ra ngoài, tôi lấy phần cháo đã nấu xong ra “Mẹ đây là cháo con nấu, nhân lúc nó còn chưa nguội , mẹ mau ăn”

“Con ăn sáng chưa?”

“Dạ chưa”

Tôi thành thật trả lời

“haha, vậy thì ăn cùng mẹ đi”

“Dạ”

Tôi và Dì Bạch, 2 người vừa ăn vừa cười nói . Sau khi ăn xong, dì Bạch lại kéo tay tôi, quan tâm nói

“Tiểu Như à, sắc mặt của con ko được tốt lắm, có phải gần con ko có nghỉ ngơi đúng ko?”

“Bác sĩ nói con có chút thiếu máu” Tôi giải thích

“A, vậy thì phải ăn nhiều đồ bổ máu 1 chút, phải chú ý nghỉ ngơi nhiều nha”

“Dạ, Bạch Tu Nghệ đã dặn quản gia chuẩn bị cho con rất nhiều canh bổ máu”

Dì Bạch có chút tự lự nhìn tôi “Tiểu Như, mẹ đang suy nghĩ, có lẽ quyết định cho con mang thai cũng ko phải là 1 sai lầm ” Tôi khó hiểu nhìn nàng “Tiểu Nghệ rất quan tâm con” Nàng nói ra ý của mình

“Đó là vì đứa bé trong bụng con” Tôi tỉnh táo nói, cũng ko vì Dì Bạch mà nói tránh

“Tiểu Như” Bàn tay ấm áp của dì Bạch xoa lên mặt tôi “Con biết ko? ở trong mắt mẹ, so với đứa bé trong bụng, con còn quan trọng hơn”

“Mẹ.... ..” Lời của nàng khiến cho khóe mắt tôi trở nên ẩm ướt , từ khi lấy vai trò làm mẹ xuất hiện trong Bạch gia, đây là lần đầu tiên có người nói với tôi rằng tôi còn quan trọng hơn đứa bé trong bụng mình , đối với tôi mà nói, đây là chuyện rất đáng quý

“Con à, tha thứ ẹ ích kỷ, đã cho con gánh chịu nỗi đau khổ mà con ko đáng phải gánh lấy”

“Ko, mẹ , nếu ko có mẹ thì em gái con sẽ ko thể được cứu sống . Con chưa bao giờ trách mẹ, thật đó” Tôi vội vàng phản đối

“Tiểu Như....” Khóe mắt Di Bạch ngân ngấn nước “đứa con ngốc này”

Sau khi rời khỏi bệnh viện , tôi mới cảm thấy thì ra bầu trời hôm nay trông xanh như vậy, nỗi buồn chôn kín trong lòng cũng vì lời nói của di Bạch mà giảm xuống. Từ lần đầu tiên Liễu Như tôi bước vào Bạch gia cho đến nay với đây là lúc tôi cảm thấy thoải mái nhất

Trở về Bạch gia tôi vẫn giữ vững tâm tình vui vẻ như cũ , Bạch thúc cũng vì bữa tiệc ngày hôm qua mà đã uống ko ít rượu , tôi tự mình vào nhà bếp nấu một chén canh ngó sen giúp cho ông giải rượu . Bạch thúc sau khi thấy chén canh , cứ oán trách nói “Chuyện như vậy cứ để cho quần gia làm cũng được” Nhưng nói tới nói lui, rốt cuộc ông vẫn đem chén súp uống sạch trơn . Tôi mỉm cười nhận lấy cái chén không từ ông

“Cháu của ngài nói sau này ông của nó đừng uống rượu nhiều như vậy nữa”

Bạch thúc tò mò nhìn tôi “Tiểu Như, tâm tình của con hôm nay cũng ko tệ lắm, cũng biết đùa giỡn rồi”

“Là di Bạch dạy” Tôi thần bí nháy mắt

“Cô đi thăm mẹ?” Bạch Tu Nghệ gãi gãi đầu tóc rồi bởi xuất hiện ở phòng khách

“Ừ” Tôi tùy tiện đáp 1 tiếng, đối mặt với hấn tôi vẫn ko thể tỏ ra thần nhiên được

“Tại sao lại ko gọi tôi?” Hấn dẩu diêm oán giận “Tôi cũng muốn đi mà”

“Lần sau đi” Tôi nhàn nhạt nói, Bạch Tu Nghệ hoài nghi nhìn tôi

“Tại sao cô có thể trò chuyện vui vẻ với ba, còn đối với tôi lại trở nên lạnh nhạt như vậy? Tôi làm chuyện có lỗi với cô sao?”

Lời của hấn cũng rước lấy cái nhìn nghiền ngẫm của Bạch thúc “Đúng vậy, Tiểu Như, có phải Bạch Tu Nghệ chọc con giận hay ko? Con nói đi, Bạch thúc sẽ thay con làm chủ”

“Ba, chỉ một chén canh mà người ta đã mua chuộc được ba rồi sao? Ba cũng thật dễ mua chuộc quá?” Bạch Tu Nghệ ko tin được nhìn cha mình

“Hừ, còn dám nói, đã lớn như vậy, mà ngay cả một quả táo con cũng chưa từng gọt cho ba ăn” Bạch thúc tức giận

“Từ trước đến giờ con ăn táo chẳng bao giờ lột vỏ , ba có biết vỏ táo rất bổ dưỡng ko?”

“Con chỉ nói xạo”

“Con nào có?”

Nhìn hai cha con họ đùa giỡn tranh cãi nhau, tôi chỉ biết buồn cười cầm cái chén ko trở về nhà bếp, quần gia ngay sau đó đã đi đến

“Lão gia và thiếu gia thật lâu ko có đùa giỡn với nhau như vậy” Quần gia lẳng lặng nói “Kể từ khi phu nhân ngã bệnh, tôi vẫn chưa từng thấy qua”

Tôi ngừng rửa chén,cũng ko rõ tại sao quần gia lại nói với tôi những thứ này

“Liễu tiểu thư, cảm ơn cô” Quần gia nói ra những lời tự đáy lòng, ánh mắt ông nhìn cũng ko còn vẻ bất hòa và khách sao như trước, chỉ còn lại sự chân thành

Tôi ngưng ngưng cuối đầu” Con cũng ko có làm được cái gì”

“Ha ha, vậy thì cứ tiếp tục ko làm cái gì cũng ko sao” Quần gia cười nói, tôi kinh ngạc mở to hai mắt

“Quần gia, bác vừa rồi đã cười sao?” Ông lập tức thu hồi nụ cười “Cô nhìn lầm rồi”

“Ko có, con vừa thấy được bác cười ở đây, con thề” Tôi khẳng định nói, đồng thời cũng vươn ba ngón tay đối mặt với trời thề

“Ko có” Quần gia ko để ý đến tôi trực tiếp đi ra ngoài

“Có” Tôi đuổi theo , quyết tâm muốn chứng minh quần gia đã từng cười qua

“Ko có” Quần gia mặt vẫn như cũ, vẻ mặt ko chút thay đổi bác bỏ

“Có, rõ ràng là có mà”

Cha con họ Bạch cứ nhìn tôi và quần gia không ngừng nói “có ” và ” ko có” rồi liếc mắt nhìn nhau

“Cái gì vậy?” Đây là câu hỏi đầu tiên của Bạch thúc khi mở miệng

“Ko rõ” Bạch Tu Nghệ cũng sờ đầu

“A. Vừa nãy nói đến đâu rồi? A, đúng rồi, con ngay cả 1 quả cam cũng ko chịu lột vỏ cho ba”

“Trời ạ, con chưa bao giờ ăn cái thứ đó . Trên thế giới này có tồn tại cái loại thực vật có tên gọi là quả cam sao?”

16. Chương 16: Từng Trải

Bầu không khí lặng im , lạnh lẽo ở Bạch gia đã được cải biến . Bữa cơm từ sớm đã ko còn trầm lặng như trước mà thay vào đó là tiếng cười đùa cùng những câu chuyện lý thú về trường học và công ty , ngay cả quần gia , người luôn tỏ ra nghiêm túc nhất cũng đã chịu mở miệng nói chuyện, dĩ nhiên, vẫn là tôi phải gợi chuyện trước thì ông ấy mới nói , còn tôi thì cũng có cơ hội để tìm hiểu thêm về cha con họ Bạch , mà hơn nữa, bây giờ tôi cũng đã phát hiện ra, thì ra vẻ mặt vô biểu tình của quần gia cũng đã bắt đầu biết chảy mồ hôi

Cuộc sống dễ dàng như thế nhưng cũng khiến con người ta cảm thấy bất an , ko biết sau khi mọi chuyện kết thúc, con người ta có thể đành lòng dứt áo ra đi hay ko . Đường như rất hiểu chuyện, trong Bạch gia đã ko còn người nào nhắc đến thân phận của tôi và chuyện hợp đồng

Lại một lần nữa Khổng Dĩ Ưu đến Bạch gia chơi, nàng đã phát hiện ra tất cả mọi chuyện ở đây đã thay đổi . Quần gia luôn chủ động đến hỏi tôi bữa trưa muốn ăn cái gì, mà Bạch Tu Nghệ cùng nàng trò chuyện thì lại đột nhiên quay sang tôi hỏi đã uống thuốc hay chưa, còn Bạch thúc thì trước khi đi ra ngoài luôn dặn dò tôi phải nghỉ ngơi thật tốt rồi mới cùng nàng chào hỏi

Nắm chặt tay thành quả đấm , Khổng Dĩ Ưu bết, bây giờ nàng ko thể tỏ ra bất mãn . Bởi vì, nàng ko có cái thân phận đó vì cái thân phận đó phải cần có sự thừa nhận của Bạch Tu Nghệ

“Tu Nghệ ca, anh đã đồng ý đi dạo phố với em” Khổng Dĩ Ưu như trẻ con làm nũng, nhìn thấy một cô gái đẹp mê người như thế làm nũng với mình thì bất kì tên con trai nào cũng sẽ có chút cảm giác tự hào

“Được, em định giờ đi” Bạch Tu Nghệ cương chịu nói

“Vậy thì xế chiều hôm nay nha, ăn cơm trưa xong chúng ta sẽ đi” Khổng Dĩ Ưu vui vẻ nói

“Được, vậy giữa trưa sẽ đi” Sau đó hắn lại quay đầu hỏi tôi “Liễu Như, cô có đi hay ko?”

“Tôi?” Bị Bạch Tu Nghệ hỏi, tôi có chút phản ứng ko kịp

Khổng Dĩ Ưu mất hứng chu miệng “Người ta chỉ muốn đi hai người mà” Bạch Tu Nghệ ghé sát vào đầu nàng cười đến xấu xa “A, em muốn đi cùng anh thôi sao?”

“Tu Nghệ ca thật hư” Khổng Dĩ Ưu nũng nịu nói đánh nhẹ hắn 1 cái (Rin: hành động của bạn này làm ta cúm.....gà quá U-U) . Tôi nghĩ dưới cái tình huống này, tôi nên biến mất thì hơn , tôi nói ko sai mà, anh hùng nên sánh vai cùng mỹ nhân

“A, Liễu Như, cô đi đâu vậy?” Bạch Tu Nghệ thấy tôi đứng dậy lập tức hỏi

“Ồ, đi xem cơm trưa chuẩn bị như thế nào rồi. Thuận tiện giúp đỡ quần gia 1 tay”

“Nhìn thì được, nhưng cô ko được động tay” Bạch Tu Nghệ tùy tiện nói, Khổng Dĩ Ưu nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy thù ghét, hận ko thể làm cho tôi lập tức biến mất khỏi thế gian này . Ai, nếu như nàng biết

được , thật ra Bạch Tu Nghệ là đang lo lắng cho đứa bé trong bụng tôi , ko biết nàng sẽ có cái cảm tưởng gì?

“A” Tôi rời khỏi cái thế giới thuộc về mỹ nam và mỹ nữ kia , như đào binh chạy trốn chết . Ở cùng với bọn họ tôi sẽ ko chịu được thứ hào quang lấp lánh phát ra từ thân 2 người đó mà nhắm mắt lại , thứ ánh sáng siêu mạnh từ hai sinh vật chói mắt ở gần nhau là thứ mà ko phải người thường nào như tôi cũng có thể tiếp nhận được

Lúc này, điện thoại di động lại vang lên

“A Lô?”

“Liễu Như, đi tắm suối nước nóng đi” Từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vui vẻ của Lăng Tịch, tại sao vào cái thời điểm tôi đau khổ nhất hắn luôn biết cách xuất hiện đúng lúc như vậy?

“Ừ , được” Tựa như con tàu tìm được 1 cái cảng tránh gió,tôi ko ngần ngại đồng ý

Sau khi cùng quần gia nói trước 1 tiếng tôi rời khỏi Bạch gia, tôi thật sự ko muốn đối mặt với Bạch Tu Nghệ đặc biệt là thời điểm hắn ở cùng Khổng Dĩ Ưu vì tôi sẽ ko thể che giấu cảm xúc khó chịu của mình, loại cảm giác tự ti này luôn tồn tại chân thật trong lòng tôi, nhưng tôi muốn tìm hiểu nó, vì tôi sợ rằng mình sẽ cảm thấy ghê tởm chính mình ko biết lượng sức

Đúng giờ, tôi đi đến chỗ hẹn với Lăng Tịch , nhưng vẫn ko thấy bóng dáng hắn . Đợi 1 lúc thì liền thấy hắn cầm theo bao nhỏ bao lớn chạy đến “Liễu Như mấy thứ này chắc cũng đủ cho cô ăn rồi chứ” Hắn lau mồ hôi trên trán, có ý bảo tôi cầm đồ trong tay

Tôi nhìn lại, toàn bộ đều là đồ ăn “Sao lại nhiều như vậy”

“Sợ cô ko đủ ăn, dù sao cô cũng là phụ nữ có thai” Hắn khoa trương làm ra cái bộ dạng phụ nữ mang thai 9 tháng, khiến tôi cười không ngừng

“Nhỏ giọng 1 chút, anh ko sợ bị người khác nhìn nhầm mình là ba đứa bé sao?” Tôi nói giỡn, nhưng ko ngờ tới vẻ mặt của hắn lại trở nên rất nghiêm túc “Vậy thì đã sao? tôi ko sợ”

Về mặt hắn như thế khiến tôi chột giât mình, ngây ngốc nhìn chằm chằm hắn, thấy bộ dạng của tôi, hắn cười to “Chỉ nói giỡn, mau vào đi thôi, nghe người ta nói, tắm suối nước nóng thường xuyên rất có lợi cho thai nhi. Tôi khó khăn lắm mới tìm ra được cái thông tin này....”

Lời nói của Lăng Tịch khiến tôi ko khỏi một lần nữa xem lại sự quan tâm của hắn đối với mình, dường như sự quan tâm đó đã vượt qua khỏi phạm vi thông thường . Dĩ nhiên, tôi sẽ ko quá ngây thơ như bao nữ sinh khác 1 lòng chung tình với một tên hư đốn , có điều, tôi vẫn thường nghe nói, con trai khi yêu một người thì sẽ có ý muốn bảo vệ người đó nên luôn bày tỏ mặt đàn ông của mình . Nếu đúng là như vậy, thì tôi phải biết cách nhắc nhở hắn, không nên tỏ ra mù quáng trao tim

“Có chuyện này....” Ngồi ở trong đại sảnh khu suối nước nóng, tôi muốn mở miệng nói với hắn rồi lại thôi

“Có chuyện gì? Ko phải lại muốn đi vệ sinh chứ, cô vừa mới đi rồi mà” Hắn tò mò nhìn tôi

“Ko phải cái đó, là chuyện này....” Cẩn rằng, tôi rớt cuộc cũng mở miệng “Anh đừng quan tâm đến tôi quá mức như vậy, tôi sợ anh vì tôi mà....”

Hắn không ngờ rằng tôi lại nói như vậy, sững sờ tại chỗ nhìn dáng vẻ của hắn,tôi có chút hối hận vì sự khinh suất của mình, bèn tìm cách cứu chữa “Thật xin lỗi, tôi ko có ý gì xấu, tôi chỉko muốn sau này anh lại phát hiện thì ra tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm”

“Ko sao” Hắn dịu dàng cười cười “Có lẽ vì mẹ , cho nên khi thấy có người giống mẹ mình, tôi lại nhin ko được muốn giúp”

Đón nhận ánh mắt dịu dàng , tôi nhìn hắn nói “Mẹ tôi chưa lập gia đình đã chết cũng là vì tôi . Người đàn ông kia ngay cả bóng dáng cũng ko thấy, chỉ có một mình mẹ phải chịu đựng lời cay tiếng độc của người đời . Cuộc sống khi đó rất khổ cực” Hắn hơi hột nói, nhưng tôi vẫn có thể nhận thấy sự đau khổ ẩn chứa bên trong

Tôi ko tự chủ xoa xoa bàn tay lạnh như băng của hắn “Chuyện đã qua”

Hắn kinh ngạc nhìn tôi, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười dịu dàng “Đúng vậy, chuyện đã qua”

Hắn nắm chặt lấy tay tôi..... Bầu không khí lạnh im , lạnh lẽo ở Bạch gia đã được cải biến . Bữa cơm từ sớm đã ko còn trầm lặng như trước mà thay vào đó là tiếng cười đùa cùng những câu chuyện lý thú về trường học và công ty , ngay cả quản gia , người luôn tỏ ra nghiêm túc nhất cũng đã chịu mở miệng nói chuyện, dĩ nhiên, vẫn là tôi phải gợi chuyện trước thì ông ấy mới nói , còn tôi thì cũng có cơ hội để tìm hiểu thêm về cha con họ Bạch , mà hơn nữa, bây giờ tôi cũng đã phát hiện ra, thì ra vẻ mặt vô biểu tình của quản gia cũng đã bắt đầu biết chảy mồ hôi Cuộc sống dễ dàng như thế nhưng cũng khiến con người ta cảm thấy bất an , ko biết sau khi mọi chuyện kết thúc, con người ta có thể đành lòng dứt áo ra đi hay ko . Dường như rất hiểu chuyện, trong Bạch gia đã ko còn người nào nhắc đến thân phận của tôi và chuyện hợp đồng Lại một lần nữa Khổng Dĩ Ưu đến Bạch gia chơi, nàng đã phát hiện ra tất cả mọi chuyện ở đây đã thay đổi . Quản gia luôn chủ động đến hỏi tôi bữa trưa muốn ăn cái gì, mà Bạch Tu Nghệ cùng nàng trò chuyện thì lại đột nhiên quay sang tôi hỏi đã uống thuốc hay chưa, còn Bạch thúc thì trước khi đi ra ngoài luôn dặn dò tôi phải nghỉ ngơi thật tốt rồi mới cùng nàng chào hỏi Nắm chặt tay thành quả đắng , Khổng Dĩ Ưu bết, bây giờ nàng ko thể tỏ ra bất mãn . Bởi vì, nàng ko có cái thân phận đó vì cái thân phận đó phải cần có sự thừa nhận của Bạch Tu Nghệ “Tu Nghệ ca, anh đã đồng ý đi dạo phố với em” Khổng Dĩ Ưu như trẻ con làm nũng, nhìn thấy một cô gái đẹp mê người như thế làm nũng với mình thì bất kì tên con trai nào cũng sẽ có chút cảm giác tự hào “Được, em định giờ đi” Bạch Tu Nghệ cương chịu nói “Vậy thì xế chiều hôm nay nha, ăn cơm trưa xong chúng ta sẽ đi” Khổng Dĩ Ưu vui vẻ nói “Được, vậy giữa trưa sẽ đi” Sau đó hắn lại quay đầu hỏi tôi “Liều Như, cô có đi hay ko?” “Tôi?” Bị Bạch Tu Nghệ hỏi, tôi có chút phản ứng ko kịp Khổng Dĩ Ưu mất hứng chu miệng “Người ta chỉ muốn đi hai người mà” Bạch Tu Nghệ ghé sát vào đầu nàng cười đến xấu xa “A, em muốn đi cùng anh thôi sao?” “Tu Nghệ ca thật hư” Khổng Dĩ Ưu nũng nịu nói đánh nhẹ hắn 1 cái (Rin: hành động của bạn này làm ta cúm.....gà quá U-U) . Tôi nghĩ dưới cái tình huống này, tôi nên biến mất thì hơn , tôi nói ko sai mà, anh hùng nên sánh vai cùng mỹ nhân “A, Liều Như, cô đi đâu vậy?” Bạch Tu Nghệ thấy tôi đứng dậy lập tức hỏi “Ồ, đi xem cơm trưa chuẩn bị như thế nào rồi. Thuận tiện giúp đỡ quản gia 1 tay” “Nhìn thì được, nhưng cô ko được động tay” Bạch Tu Nghệ tùy tiện nói, Khổng Dĩ Ưu nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy thù ghét, hận ko thể làm cho tôi lập tức biến mất khỏi thế gian này . Ai, nếu như nàng biết được , thật ra Bạch Tu Nghệ là đang lo lắng cho đứa bé trong bụng tôi , ko biết nàng sẽ có cái cảm tưởng gì? “A” Tôi rời khỏi cái thế giới thuộc về mỹ nam và mỹ nữ kia , như đào binh chạy trốn chết . Ở cùng với bọn họ tôi sẽ ko chịu được thứ hào quang lấp lánh phát ra từ thân 2 người đó mà nhắm mắt lại , thứ ánh sáng siêu mạnh từ hai sinh vật chói mắt ở gần nhau là thứ mà ko phải người thường nào như tôi cũng có thể tiếp nhận được Lúc này, điện thoại di động lại vang lên “A Lô?” “Liều Như, đi tắm suối nước nóng đi” Từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vui vẻ của Lăng Tịch, tại sao vào cái thời điểm tôi đau khổ nhất hắn luôn biết cách xuất hiện đúng lúc như vậy? “Ừ , được” Tựa như con tàu tìm được 1 cái cảng tránh gió,tôi ko ngần ngại đồng ý Sau khi cùng quản gia nói trước 1 tiếng tôi rời khỏi Bạch gia, tôi thật sự ko muốn đối mặt với Bạch Tu Nghệ đặc biệt là thời điểm hắn ở cùng Khổng Dĩ Ưu vì tôi sẽ ko thể che giấu cảm xúc khó chịu của mình, loại cảm giác tự ti này luôn tồn tại chân thật trong lòng tôi, nhưng tôi muốn tìm hiểu nó, vì tôi sợ rằng mình sẽ cảm thấy ghê tởm chính mình ko biết lượng sức Đúng giờ, tôi đi đến chỗ hẹn với Lăng Tịch , nhưng vẫn ko thấy bóng dáng hắn . Đợi 1 lúc thì liền thấy hắn cầm theo bao nhỏ bao lớn chạy đến “Liều Như mấy thứ này chắc cũng đủ cho cô ăn rồi chứ” Hắn lau mồ hôi trên trán, có ý bảo tôi cầm đồ để trong tay Tôi nhìn lại, toàn bộ đều là đồ ăn “Sao lại nhiều như vậy” “Sợ cô ko đủ ăn, dù sao cô cũng là phụ nữ có thai” Hắn khoa trương làm ra cái bộ dạng phụ nữ mang thai 9 tháng, khiến tôi cười không ngừng “Nhỏ giọng 1 chút, anh ko sợ bị người khác nhìn nhầm mình là bà bầu sao?” Tôi nói giỡn, nhưng ko ngờ tới vẻ mặt của hắn lại trở nên rất nghiêm túc “Vậy thì đã sao? tôi ko sợ” Vẻ mặt hắn như thế khiến tôi chột giật mình, ngẩng ngốc nhìn chằm chằm hắn, thấy bộ dạng của tôi, hắn cười to “Chỉ nói giỡn, mau vào đi thôi, nghe người ta nói, tắm suối nước nóng thường xuyên rất có lợi cho thai nhi. Tôi khó khăn lắm mới tìm ra được cái thông tin này....” Lời nói của Lăng Tịch khiến tôi ko khỏi một lần nữa xem lại sự quan tâm của hắn đối với mình, dường như sự quan tâm đó đã vượt qua khỏi phạm vi thông thường . Dĩ nhiên, tôi sẽ ko quá ngây thơ như bao nữ sinh khác 1 lòng chung tình với một tên hư đốn , có điều, tôi vẫn thường nghe nói, con trai khi yêu một người thì sẽ có ý muốn bảo vệ người đó nên luôn bày tỏ mặt đàn ông của mình . Nếu đúng là như vậy, thì tôi phải biết cách nhắc nhở hắn, không nên tỏ ra mù quáng trao tim “Có chuyện này....” Ngồi ở trong đại sảnh khu suối nước nóng, tôi muốn mở miệng nói với hắn rồi lại thôi “Có chuyện gì? Ko phải lại muốn đi vệ sinh chứ, cô vừa mới đi rồi mà”

Hắn tò mò nhìn tôi “Ko phải cái đó, là chuyện này....” Cẩn rằng, tôi rút cuộc cũng mở miệng “Anh đừng quan tâm đến tôi quá mức như vậy, tôi sợ anh vì tôi mà....” Hắn không ngờ rằng tôi lại nói như vậy, sững sờ tại chỗ nhìn dáng vẻ của hắn, tôi có chút hối hận vì sự khinh suất của mình, bèn tìm cách cứu chữa “Thật xin lỗi, tôi ko có ý gì xấu, tôi chỉko muốn sau này anh lại phát hiện thì ra tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm” “Ko sao” Hắn dịu dàng cười cười “Có lẽ vì mẹ , cho nên khi thấy có người giống mẹ mình, tôi lại nhìn ko được muốn giúp” Đón nhận ánh mắt dịu dàng , tôi nhìn hắn nói “Mẹ tôi chưa lập gia đình đã chết cũng là vì tôi . Người đàn ông kia ngay cả bóng dáng cũng ko thấy, chỉ có một mình mẹ phải chịu đựng lời cay tiếng độc của người đời . Cuộc sống khi đó rất khổ cực” Hắn hơi hột nói, nhưng tôi vẫn có thể nhận thấy sự đau khổ ẩn chứa bên trong Tôi ko tự chủ xoa xoa bàn tay lạnh như băng của hắn “Chuyện đã qua” Hắn kinh ngạc nhìn tôi, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười dịu dàng “Đúng vậy, chuyện đã qua” Hắn nắm chặt lấy tay tôi.....

Xem thêm: [diendan /viewtopic.php?f=171&t=186451](http://diendan/viewtopic.php?f=171&t=186451) Bầu không khí lặng im , lạnh lẽo ở Bạch gia đã được cải biến . Bữa cơm từ sớm đã ko còn trầm lặng như trước mà thay vào đó là tiếng cười đùa cùng những câu chuyện lý thú về trường học và công ty , ngay cả quản gia , người luôn tỏ ra nghiêm túc nhất cũng đã chịu mở miệng nói chuyện, dĩ nhiên, vẫn là tôi phải gợi chuyện trước thì ông ấy mới nói , còn tôi thì cũng có cơ hội để tìm hiểu thêm về cha con họ Bạch , mà hơn nữa, bây giờ tôi cũng đã phát hiện ra, thì ra về mặt vô biểu tình của quản gia cũng đã bắt đầu biết chảy mồ hôi Cuộc sống dễ dàng như thế nhưng cũng khiến con người ta cảm thấy bất an , ko biết sau khi mọi chuyện kết thúc, con người ta có thể dành lòng dút áo ra đi hay ko . Đường như rất hiểu chuyện, trong Bạch gia đã ko còn người nào nhắc đến thân phận của tôi và chuyện hợp đồng Lại một lần nữa Khổng Dĩ Ưu đến Bạch gia chơi, nàng đã phát hiện ra tất cả mọi chuyện ở đây đã thay đổi . Quản gia luôn chủ động đến hỏi tôi bữa trưa muốn ăn cái gì, mà Bạch Tu Nghệ cùng nàng trò chuyện thì lại đột nhiên quay sang tôi hỏi đã uống thuốc hay chưa, còn Bạch thúc thì trước khi đi ra ngoài luôn dặn dò tôi phải nghỉ ngơi thật tốt rồi mới cùng nàng chào hỏi Nắm chặt tay thành quả đám , Khổng Dĩ Ưu bết, bây giờ nàng ko thể tỏ ra bất mãn . Bởi vì, nàng ko có cái thân phận đó vì cái thân phận đó phải cần có sự thừa nhận của Bạch Tu Nghệ “Tu Nghệ ca, anh đã đồng ý đi dạo phố với em” Khổng Dĩ Ưu như trẻ con làm nũng, nhìn thấy một cô gái đẹp mê người như thế làm nũng với mình thì bất kì tên con trai nào cũng sẽ có chút cảm giác tự hào “Được, em định giờ đi” Bạch Tu Nghệ cương chịu nói “Vậy thì xé chiều hôm nay nha, ăn cơm trưa xong chúng ta sẽ đi” Khổng Dĩ Ưu vui vẻ nói “Được, vậy giữa trưa sẽ đi” Sau đó hắn lại quay đầu hỏi tôi “Liều Như, cô có đi hay ko?” “Tôi?” Bị Bạch Tu Nghệ hỏi, tôi có chút phản ứng ko kịp Khổng Dĩ Ưu mất hứng chu miệng “Người ta chỉ muốn đi hai người mà” Bạch Tu Nghệ ghé sát vào đầu nàng cười đến xấu xa “A, em muốn đi cùng anh thôi sao?” “Tu Nghệ ca thật hư” Khổng Dĩ Ưu nũng nịu nói đánh nhẹ hắn 1 cái (Rin: hành động của bạn này làm ta cúm.....gà quá U-U) . Tôi nghĩ dưới cái tình huống này, tôi nên biến mất thì hơn , tôi nói ko sai mà, anh hùng nên sánh vai cùng mỹ nhân “A, Liều Như, cô đi đâu vậy?” Bạch Tu Nghệ thấy tôi đứng dậy lập tức hỏi “Ồ, đi xem cơm trưa chuẩn bị như thế nào rồi. Thuận tiện giúp đỡ quản gia 1 tay” “Nhìn thì được, nhưng cô ko được động tay” Bạch Tu Nghệ tùy tiện nói, Khổng Dĩ Ưu nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy thù ghét, hận ko thể làm cho tôi lập tức biến mất khỏi thế gian này . Ai, nếu như nàng biết được , thật ra Bạch Tu Nghệ là đang lo lắng cho đứa bé trong bụng tôi , ko biết nàng sẽ có cái cảm tưởng gì? “A” Tôi rời khỏi cái thế giới thuộc về mỹ nam và mỹ nữ kia , như đào binh chạy trốn chết . Ở cùng với bọn họ tôi sẽ ko chịu được thứ hào quang lấp lánh phát ra từ thân 2 người đó mà nhắm mắt lại , thứ ánh sáng siêu mạnh từ hai sinh vật chói mắt ở gần nhau là thứ mà ko phải người thường nào như tôi cũng có thể tiếp nhận được Lúc này, điện thoại di động lại vang lên “A Lô?” “Liều Như, đi tắm suối nước nóng đi” Từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vui vẻ của Lăng Tịch, tại sao vào cái thời điểm tôi đau khổ nhất hắn luôn biết cách xuất hiện đúng lúc như vậy? “Ừ , được” Tựa như con tàu tìm được 1 cái cảng tránh gió, tôi ko ngần ngại đồng ý Sau khi cùng quản gia nói trước 1 tiếng tôi rời khỏi Bạch gia, tôi thật sự ko muốn đối mặt với Bạch Tu Nghệ đặc biệt là thời điểm hắn ở cùng Khổng Dĩ Ưu vì tôi sẽ ko thể che giấu cảm xúc khó chịu của mình, loại cảm giác tự ti này luôn tồn tại chân thật trong lòng tôi, nhưng tôi muốn tìm hiểu nó, vì tôi sợ rằng mình sẽ cảm thấy ghê tởm chính mình ko biết lượng sức Đúng giờ, tôi đi đến chỗ hẹn với Lăng Tịch , nhưng vẫn ko thấy bóng dáng hắn . Đợi 1 lúc thì liền thấy hắn cầm theo bao nhỏ bao lớn chạy đến “Liều Như mấy thứ này chắc cũng đủ cho cô ăn rồi chứ” Hắn lau mồ hôi trên trán, có ý bảo tôi cầm đồ đồ trong tay Tôi nhìn lại, toàn bộ đều là đồ ăn “Sao lại nhiều như vậy” “Sợ cô ko đủ ăn, dù sao cô cũng là phụ nữ có thai” Hắn khoa trương làm ra cái bộ dạng phụ nữ mang thai 9 tháng, khiến tôi cười không ngừng “Nhỏ giọng 1 chút, anh ko sợ bị người khác nhìn nhầm mình là ba đứa bé sao?” Tôi nói giỡn, nhưng ko ngờ tới về mặt của hắn lại trở nên rất nghiêm

tức “Vậy thì đã sao? tôi ko sợ” Về mặt hần như thế khiến tôi chợt giât mình, ngậy ngốc nhìn chăm chăm hần, thấy bộ dạng của tôi, hần cười to “Chỉ nói giỡn, mau vào đi thôi, nghe người ta nói, tắm suối nước nóng thường xuyên rất có lợi cho thai nhi. Tôi khó khăn lắm mới tìm ra được cái thông tin này....” Lời nói của Lăng Tịch khiến tôi ko khỏi một lần nữa xem lại sự quan tâm của hần đối với mình, dường như sự quan tâm đó đã vượt qua khỏi phạm vi thông thường . Dĩ nhiên, tôi sẽ ko quá ngây thơ như bao nữ sinh khác 1 lòng chung tình với một tên hư đốn , có điều, tôi vẫn thường nghe nói, con trai khi yêu một người thì sẽ có ý muốn bảo vệ người đó nên luôn bày tỏ mặt dày ông của mình . Nếu đúng là như vậy, thì tôi phải biết cách nhắc nhở hần, không nên tỏ ra mù quáng trao tim “Có chuyện này....” Ngồi ở trong đại sảnh khu suối nước nóng, tôi muốn mở miệng nói với hần rồi lại thôi “Có chuyện gì? Ko phải lại muốn đi vệ sinh chứ, cô vừa mới đi rồi mà” Hần tò mò nhìn tôi “Ko phải cái đó, là chuyện này....” Cấn rằng, tôi rớt cuộc cũng mở miệng “Anh đừng quan tâm đến tôi quá mức như vậy, tôi sợ anh vì tôi mà....” Hần không ngờ rằng tôi lại nói như vậy, sững sờ tại chỗ nhìn dáng vẻ của hần, tôi có chút hối hận vì sự khinh suất của mình, bèn tìm cách cứu chữa “Thật xin lỗi, tôi ko có ý gì xấu, tôi chỉko muốn sau này anh lại phát hiện thì ra tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm” “Ko sao” Hần dịu dàng cười cười “Có lẽ vì mẹ , cho nên khi thấy có người giống mẹ mình, tôi lại nhịn ko được muốn giúp” Đón nhận ánh mắt dịu dàng , tôi nhìn hần nói “Mẹ tôi chưa lập gia đình đã chết cũng là vì tôi . Người đàn ông kia ngay cả bóng dáng cũng ko thấy, chỉ có một mình mẹ phải chịu đựng lời cay tiếng độc của người đời . Cuộc sống khi đó rất khổ cực” Hần hời hợt nói, nhưng tôi vẫn có thể nhận thấy sự đau khổ ẩn chứa bên trong Tôi ko tự chủ xoa xoa bàn tay lạnh như băng của hần “Chuyện đã qua” Hần kinh ngạc nhìn tôi, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười dịu dàng “Đúng vậy, chuyện đã qua” Hần nắm chặt lấy tay tôi.....

Xem thêm: [diendan /viewtopic.php?f=171&t=186451](http://diendan/viewtopic.php?f=171&t=186451)

17. Chương 17: Chẳng Qua Là Người Xa Lạ

Biết được quá khứ của Lăng Tịch , đối với sự quan tâm của hần, tôi cũng ko còn cảm thấy áp lực như trước . Thả lỏng người theo hần một ngày tắm suối nước nóng, toàn thân cảm thấy thoải mái ko nói thành lời . Hần lúc nào cũng đi theo tôi, sợ tôi đi bị ngã, lúc ăn cơm lại sợ thức ăn ko có dinh dưỡng, tắm suối nước nóng xong đi ra thì hần lại sợ tôi bị lạnh . Hần cứ như vậy làm cho tôi rất uất ức, 1 tên thoát nhìn bề ngoài xấu xa, nhưng lại tỉ mỉ chăm sóc tôi như vậy đã rước lấy vô số lời tán dương từ cánh phụ nữ, bất kể già trẻ lớn bé thấy cảnh tượng hần lo cho tôi đều nói tôi có phúc . Đối với mấy lời khen này tôi cũng ko biết nên làm gì , chỉ có thể đáp trả bằng cái mỉm cười gượng gạo, còn hần thì lại kiêu ngạo cứ lải nhải suốt cái lý luận làm đàn ông tốt

Trên đường trở về, thái độ của Lăng Tịch rất khác lạ, vô cùng yên tĩnh , tôi tò mò đi lên phía trước “Có phải đã xài tiền nhiều quá hay ko? Tôi còn một ít tiền, anh cầm đi”

Nhìn tôi nghiêm túc muốn rút tiền khỏi ví, hần bắt đắ dĩ ngăn tôi lại “Cách thức suy nghĩ của cô có thể đặc biệt như vậy hay ko?”

“Vậy anh sao thế?”

“Ko có gì, chỉ là nhớ đến lời nói của mấy bà dì kia” Hần lẳng lặng nói

“A, mấy dì đó thật là.....khó trách bọn họ ăn nói lung tung” Tôi nói xong rồi mỉm cười, ko ngờ bọn họ lại xem chúng tôi là đôi vợ chồng trẻ

“Nếu như.....tôi chỉ nói là nếu như....chúng ta giống như lời các dì ấy nói, cũng ko tồi” Sau khi nói xong, hần quay mặt sang một bên, cả khuôn mặt đỏ ửng lên ko biết là vì dư âm còn lại của buổi chiều tàn hay là vì thứ gì khác

Lời nói của hần khiến cho tôi nhất thời ko biết nên làm sao “Anh....”

“A, ko có gì, tôi chỉ tùy tiện nói 1 chút. Cô có đói bụng ko?chúng ta ăn cái gì đi?” Hần ko đợi tôi trả lời đã vội cắt đứt lời tôi “Được, tôi vẫn còn chưa ăn món Ý đây” Tôi lập tức nghe theo lời hần nói, tôi ko muốn vì

chuyện vừa rồi mà phá đi bầu không khí hài hòa của hai chúng tôi

“Anh thật đúng là biết chọn lựa, chỉ chọn toàn chỗ đắt tiền” Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng tôi vẫn cúi đầu ăn món Ý . Mấy cái chi tiết nhỏ nhặt như thế này, tôi đều để ở trong lòng, tuy nhiên lại ko thể đáp trả hần . Tôi cũng chỉ là kẻ vì 50 vạn mà ký hợp đồng bán con, chuyện thực tàn khốc này sẽ ko có cách nào thay đổi

Trở về Bạch gia , đã không nhìn thấy Bạch Tu Nghệ , quản gia nói sau khi tôi đi không lâu thì hần đã đưa Khổng Dĩ Ưu ra ngoài , kèm theo lời của ông là câu nói đầy thâm ý “Sau khi thiếu gia biết cô rời khỏi đây, rất không vui”

Trong lòng tôi ko khỏi tức giận. Mặc dù tôi đã kí hợp đồng, nhưng trong hợp đồng cũng ko có điều khoản hạn chế tự do . Nếu như tôi ko quấy rầy cuộc hẹn của hần và Khổng Dĩ Ưu, tại sao hần cứ phải tỏ ra không hài lòng đối với việc tôi đi ra ngoài ?

Quả nhiên, sau khi Bạch Tu Nghệ về nhà, hần đã chạy thẳng lên phòng tôi, ko lịch sự đẩy cửa “Xế chiều , cô đã đi nơi nào?”

Lửa giận lại một lần nữa vì hần mà bùng lên “Ko muốn nói”

Ko ngờ tới tôi sẽ có cái loại phản ứng này, hần giận dữ đi đến trước mặt tôi “Cô nói cái gì?”

“Ko muốn nói” Tôi một lần nữa mặt ko chút thay đổi lặp lại

“Cô đi chung với ai?” Bạch Tu Nghệ nhạy cảm hỏi

“Ko muốn nói” Vẫn là 3 chữ cũ

“Có phải đi chung với cái kẻ tên Lăng Tịch hay ko?” Ánh mắt của hần trở nên đỏ ngầu, nếu như ko có sự tồn tại của Khổng Dĩ Ưu, tôi còn tưởng thật là hần vì ghen nên mới biến thành cái dạng này

“Phải” tôi thoải mái đáp, vừa rồi tôi cũng ko có làm ra cái chuyện gì đáng xấu hổ , nếu như hần đã đoán được rồi thì tôi cũng ko cần thiết phải giấu diếm

“Đáng chết! Tôi đã cảnh cáo cô ko nên dây dưa với hần rồi mà?” Bạch Tu Nghệ hướng tôi gầm thét

“Tôi ko làm” Tôi có chút phản kháng hần , ai biểu hần tức giận vô lý

“Bởi vì hần, mà cô chống lại tôi?” Bạch Tu Nghệ khó tin nhìn một kẻ luôn mở miệng nói “ừ” nói “a” như tôi

“anh có nói ,hai chúng ta chẳng qua cũng chỉ là hai kẻ xa lạ . Cho nên, sự chống đối vừa rồi là ko tồn tại” Tôi mặt ko chút thay đổi lạnh lùng nói

Nghe được lời của tôi.....Bạch Tu Nghệ ngây người một lúc, hồi lâu lại nở nụ cười giễu cợt “Đúng vậy a, chúng ta chẳng qua chỉ là 2 kẻ xa lạ, Cảm ơn cô đã nhắc nhở tôi” Giây tiếp theo,tựa như đêm tối hôm đó, hần ko quay đầu lại đẩy cửa bỏ đi

Ko còn khống chế được nước mắt , tôi ko biết tại sao mình lại nói ra những câu kia, vì câu nói kia mà bầu không khí hòa hợp chúng tôi vất vả lắm mới tạo dựng được đã bị hủy hoại . Về mặt bị tổn thương của Bạch Tu Nghệ ko ngừng xuất hiện trong đầu tôi, là tôi sai rồi sao? Đơn giản hóa quan hệ của hai chúng tôi là sai lắm sao?

Nước mắt cứ như từng đợt sóng trào ra, tôi vô ý lau sạch chúng.... ..

Ngày thứ hai, Bạch Tu Nghệ ko còn chờ tôi như trước, cứ như thể một lòng lái xe rời đi . Quản gia , người duy nhất hiểu rõ từ đầu đến cuối mọi chuyện cũng chỉ biết vô biểu tình nhìn , rốt cuộc tôi cũng có chút cảm giác hình như ông ấy đang trách tôi . Bạch thúc cũng ko hỏi han gì, chỉ kêu tài xế đưa tôi đến trường

Ko tập trung tôi đi qua sân thể dục, trong lòng còn vì chuyện ngày hôm qua mà buồn bực “Phịch” một quả bóng chuyền đã hung hăng đập vào mặt tôi, lập tức, máu mũi liền chảy xuống

“Ai da, đây ko phải là Liễu Như sao, thật ngại a, tôi ko có cố ý” Khổng Dĩ Ưu chạy tới đỡ tôi dậy, trong đáy mắt của nàng ko có chút nào gọi là xin lỗi, chỉ có vẻ đắc ý sau khi trả thù

“Ko sao” Tôi bịt mũi, máu mũi vẫn theo kẽ hở ngón tay chảy xuống “Tôi đi rửa”

“Cẩn thận nha” Giọng nói của Khổng Dĩ Ưu đã khuất xa song vẫn lộ ra vẻ vui mừng thấy người gặp họa

Nếu như nàng biết, bắt đầu từ hôm qua, tôi và Bạch Tu Nghệ đã trở thành hai kẻ xa lạ, chắc nàng cũng sẽ ko xuống tay nặng như vậy rồi

“Liều Nhứ, cô làm sao vậy?” Trong lúc vô tình, tôi đụng phải Lăng Tịch, thấy bộ dạng của tôi, hấn vội vàng lấy khăn tay ra lau mũi tôi

“Bị bóng đập vào” Tôi che mũi nói

“Là kẻ khốn kiếp nào?” Hấn nổi giận dưng dưng, song tay vẫn nhẹ nhàng giúp tôi lau mũi

“Ko sao rồi, tại cô ấy ko cẩn thận”

“Thật là.....sau này cô phải tránh xa cái sân thể thao nguy hiểm này” Hấn quay đầu lại oán trách tôi

Bạch Tu Nghệ?

Vừa ngẩng đầu lên , tôi đã nhìn thấy Bạch Tu Nghệ, hấn đang lạnh lùng nhìn Lăng Tịch đưa lưng về phía hấn, lạnh lùng nhìn tôi....(Rin: ghen ing ahaha....)

18. Chương 18: Thay Đổi

Cảm nhận được tầm mắt sau lưng , Lăng Tịch từ từ xoay người, đón nhận ánh mắt của Bạch Tu Nghệ

“Bạch Tu Nghệ?!” Hấn nặng nề nhớ đến cái tên của người kia, ánh mắt ko mấy may sợ hãi , lên tiếng “Có chuyện?”

“Hừ, Lăng Tịch, mắt nhìn người của cậu càng ngày càng kém rồi” Loại giọng nói khinh khỉnh này ko phải là thứ mà Bạch Tu Nghệ nên có

Tôi cúi đầu, ko muốn nhìn thấy Bạch Tu Nghệ như vậy, hấn như thế thật xa lạ....

“A? Sao vậy? Ảnh hưởng đến cậu?” Lăng Tịch khinh thường nói

“Hừ, chẳng qua là bộ dạng của hai người làm tôi thật buồn nôn, vừa nhìn đã muốn ói”

“Bạch Tu Nghệ cũng cảm thấy buồn nôn sao?” Như nghe phải thứ gì buồn cười, Lăng Tịch khoa trương cười lớn “đây là lời nói của Bạch Tu Nghệ đa tình sao?”

“Ko cần cậu phải quản” Bạch Tu Nghệ tức giận nạt lên

“Cậu phải rõ ràng trước đã, là ai xen vào việc của người khác trước” Lăng Tịch có ý nhắc nhở

“Vậy xin lỗi, đã cản trở đến hai người” Sau khi buông ra những lời này, Bạch Tu Nghệ xoay lưng bỏ đi

Từ đầu chí cuối, tôi đều ko ngẩng đầu lên nhìn hấn

“Là hấn sao?” Giọng nói của Lăng Tịch truyền ra từ trên đỉnh đầu, khiến cả người tôi không ngừng run rẩy

“Tôi đoán cũng không sai” Lăng Tịch thản nhiên nói

“Tôi có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ” Tôi nhẹ nhàng nói, kiên cường nhìn hấn cười cười, nhưng nước mắt đã hoàn toàn bán đứng tôi, toàn bộ sự tủ thân mấy ngày qua dường như đều trào qua nước mắt

Lăng Tịch nâng mặt tôi lên, dịu dàng cười “Ko sao, sau này mỗi lần gặp chuyện bất đắc dĩ, chỉ cần cô nói hết toàn bộ cho tôi biết là được”

Cả ngày hôm nay, tôi đều sống rất mơ hồ , Dương Tử lo lắng nhìn tôi, có lẽ nàng rất muốn hỏi cuộc sống hiện tại của tôi ra sao rồi , nhưng lại ko thể hỏi . Làm bạn bè nhiều năm, chắc nàng cũng biết, tôi đã gánh quá nhiều thứ , nếu như có một ngày nào đó , tôi chịu ko nổi, tôi sẽ ngồi xuống nói cho nàng biết

Sau khi tan học, tài xế vẫn như cũ chờ tôi ở phía ngoài . Tôi cười khổ lắc đầu, mình đến tột cùng là đang mong chờ điều gì đây?

Bầu không khí bữa tối hôm nay đặc biệt nặng nề, ko biết có phải vì tâm tình hay là thức ăn hôm nay ko thể kích thích được sự thèm ăn của mình mà tôi vừa nhìn thấy chúng là phải chạy đến nhà vệ sinh nôn khan . Sau khi đi ra ngoài, lại phát hiện quần gia đang bưng nước ấm chờ sẵn “Thiếu gia gọi tôi đem đến”

Đang cầm chén nước ấm trong tay, tim tôi không khỏi đau đớn

Gần đây,tần số Khổng Dĩ Ưu làm phiền Bạch gia có vẻ nhiều , vừa gặp nàng tôi liền muốn làm theo lời Dương Tử nói - “lo lắng nhìn người” . Đối với chuyện nàng dùng bóng chuyền đập tôi, tôi vẫn tương đối để ý, dù sao tôi cũng ko phải là thánh nhân, đối với hành động cố ý thương tổn người của nàng, tôi ko thể rộng lượng

“Ai nha, Liễu Như, ngày đó tôi thật ko cố ý” Vừa nhìn thấy tôi, nàng đã lập tức chạy tới, thái độ thành khẩn nói . Bạch Tu Nghệ nhìn ko được hỏi “Ngày đó? Là sao?”

“Chuyện là.....chẳng qua người ta ko cẩn thận, lúc đánh bóng chuyền đã đập trúng Liễu Như” Khổng Dĩ Ưu chột dạ cuối đầu , nhưng lại ko quên làm nũng nói “Người ta cũng ko phải cố ý mà”

“Cái gì?” Bạch Tu Nghệ quát lên “Đập trúng cô ấy, đập vào đầu rồi” Khổng Dĩ Ưu tỏ vẻ sợ hãi nhìn hẩn “Đập...đập trúng mặt”

“Cô ta có bị làm sao hay ko?” Bằng giọng điệu ác liệt, ánh mắt hung dữ , hẩn nhìn chằm chằm vào nàng “Cô ấy...chỉ chảy máu mũi thôi”

“Chảy máu mũi? Cô ấy bị thiếu máu cô có biết hay ko? Lại còn làm cho cô ấy chảy máu mũi?” Bạch Tu Nghệ hoàn toàn bốc hỏa, hướng về phía nàng nạt nộ . Kể thử ba như tôi dường như đã bị họ đá bay sang nửa kia thế giới, giống như chuyện mà bọn họ đang thảo luận dường như ko phải là về tôi

“Em.....em.....em đâu có biết?” Ko chịu được thêm ủy khuất , Khổng Dĩ Ưu hướng Bạch Tu Nghệ la lên một tiếng, rồi ôm mặt khóc chạy ra ngoài

“Anh ko nênhung dữ với cô ấy quá” Tôi vô ý thay Khổng Dĩ Ưu nói đỡ , dù sao cũng là chuyện đã qua rồi

“Xế chiều sẽ dẫn cô đi bệnh viện, kiểm tra” Sau khi nói xong, hẩn căn bản cũng ko để cho tôi có cơ hội phản đối đã quay đầu khoan thai bước lên lầu

Vốn tưởng rằng,khám bệnh lần này mình sẽ lại đi cùng quần gia nhưng ko ngờ tới Bạch Tu Nghệ đã đích thân dẫn tôi đi . Tôi không được tự nhiên đi cách hẩn 1 bước xa, hẩn lại dường như ko nhìn thấy sự khó chịu của tôi, trực tiếp vươn tay kéo tôi lại gần, không cho tôi cách hẩn nửa bước

Bác sĩ sau khi khám xong nói không có gì đáng ngại, chẳng qua là phải giữ cho tinh thần được vui vẻ, và bổ sung nhiều dinh dưỡng. Tình trạng thiếu máu cũng ko có nghiêm trọng như trước , ngoài ra cũng bởi vì thai nhi còn nhỏ, cho nên phải chú ý nghỉ ngơi nhiều

Trong những đôi vợ chồng đi khám bác sĩ, chúng ta là cặp đôi trẻ tuổi nhất, mặc dù chúng tôi ko phải vợ chồng, nhưng cũng là ba mẹ đứa trẻ và hiển nhiên cặp đôi ba anh tuấn, mẹ trẻ tuổi chúng tôi cũng đã đón lấy rất nhiều ánh mắt của mọi người . Trong đám người bọn họ, 1 vị làm mẹ thoát chửa ba mươi tuổi cũng nhìn Bạch Tu Nghệ có ý tốt nói “Bà xã của con sắc mặt nhìn cũng ko được tốt lắm a, con phải chú ý đến tâm tình của cô ấy thật tốt, đừng chọc giận cô ta” Một vị sắp làm mẹ bên cạnh cũng phụ họa “Đúng vậy, tâm tình phụ nữ có thai rất quan trọng, nó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc sinh trưởng của thai nhi”

“Dạ” Bạch Tu Nghệ ôn hòa đáp lời “Con sẽ chú ý, cảm ơn các vị mỹ nữ”

Chỉ một câu nói đã nhắm trúng tim đen của mấy vị phụ nữ sắp làm mẹ, họ mỉm cười duyên còn không ngừng khen tôi có mắt , may mắn tóm được một người chồng đẹp trai lại biết lòng người như vậy , còn tôi

cũng ko còn lời nào để nói, chỉ có thể mỉm cười gượng gạo đáp trả

Bạch Tu Nghệ như một đứa trẻ ham học hỏi, hấn hỏi mấy bác gái rất nhiều vấn đề, nhìn bộ dạng chân thành của hấn, tim tôi cũng ko khỏi rung động , lòng một mực hướng về hấn, mặc cho tôi có cố gắng như thế nào cũng ko thể kéo về, còn hấn lại luôn có cách khiến cho các bà mẹ tương lai cười đến run rẩy cả người . Nhìn hấn như vậy, trong lòng tôi nhin ko được cũng có chút oán trách, tại sao duy chỉ có tôi là hấn luôn tỏ ra hung hăng

Trên đường trở về nhà, hấn huyền thuyên với tôi không ngừng về những kinh nghiệm vừa học được lúc xế chiều , dường như đã quên luôn cái chuyện cãi vã lúc trước

“Bọn họ nói, tâm tình phụ nữ có thai mà tốt, khi sinh con ra , thì tính tình của đứa trẻ cũng sẽ rất tốt nha”

“A”

“Họ còn nói, đứa bé trong thời kì này đã có cảm xúc rồi. Cô xem có thần kỳ ko?”

“Ừ”

“Ngoại trừ hai chữ này, cô ko còn có cái phản ứng nào khác sao?”

“Có ”

“Thôi đi”

Hấn bỏ qua câu chuyện tinh tế

19. Chương 19
20. Chương 20
21. Chương 21
22. Chương 22
23. Chương 23
24. Chương 24
25. Chương 25
26. Chương 26
27. Chương 27
28. Chương 28
29. Chương 29
30. Chương 30
31. Chương 31
32. Chương 32
33. Chương 33
34. Chương 34: Chương 34
35. Chương 35: Chương 35
36. Chương 36
37. Chương 37
38. Chương 38
39. Chương 39
40. Chương 40
41. Chương 41: Chương 41
42. Chương 42: Chương 42
43. Chương 43
44. Chương 44: Chương 44
45. Chương 45: Chương 45
46. Chương 46: Chương 46

về quá khứ, hẳn có thể sẽ ko lựa chọn gặp gỡ cô bé ấy trong nhà vệ sinh.....Đêm nay.....thật quá yên lặng

“Reng” Tiếng chuông điện thoại chói tai phá vỡ chút yên tĩnh thật dễ khiến người nổi điên . Lăng Tịch mặt ko chút thay đổi cầm lấy điện thoại , ở 1 nơi khác, thư kí vẽ mặt cung kính nói “Lăng tổng, tiểu thư Tống thị muốn gặp ngài”

Lại tới nữa? Mỗi ngày đều có hàng hà vô số thực nữ con nhà danh môn , bị người nhà đưa ra các cơ chủ động đưa tới cửa . Vĩ Thôi tiểu thư này hiển nhiên cũng nằm trong số đó . Lăng Tịch ko kiên nhẫn nói “Ko gặp”

“Dạ”

Đặt điện thoại xuống, xoa xoa đôi mắt có chút đau nhức , hẳn lại cầm đồng tư liệu trên bàn lên . Bữa ăn hôm nay nàng ăn thật ít, thật ko hiểu nổi cái tên Bạch Tu Nghê kia chăm sóc nàng cái kiểu gì a? Nàng từ lúc nào đã thân với Khổng Dĩ Ưu như vậy rồi? Đúng là đồ ngốc, sao lại dễ dàng tha thứ cho kẻ thù? Con chó mập nhỏ kia từ khi nào đã quấn lấy nàng rồi? Bất kể là nàng đi đâu nó cũng đi theo, ánh mắt tròn tròn thật buồn cười,nhìn nàng mỉm cười với con chó nhỏ thật vui.....

Để đồng tư liệu xuống, đem sức nặng toàn thân giao cho lưng ghế dựa . Trước mắt lại là bóng hình của một cô bé cầm bánh sinh nhật còn sợ nhầm ngày sinh của hẳn . Tức giận xoay đầu , nhưng vẫn ko sao vứt bỏ được bóng dáng ấy

“Tiểu Nhứ.....” Hẳn lại lẩm bẩm kêu tên nàng

Hiện tại nàng đã chân chính trở thành vợ người khác, mình đã ko còn cơ hội để nắm bắt . Thật giống với năm đó, mẹ ruột ở trước mặt mình tự sát, hẳn chỉ có thể trở mặt nhìn

“Shit!” Lăng Tịch buồn bực cầm chìa khóa lên, đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc

Trước thang máy, một cô gái tóc dài bồng bênh khí chất thực nữ đã sớm đứng chờ sẵn . Lăng Tịch nhìn cũng ko nhìn nàng, điên cuồng dè thật mạnh cái nút

“Này.....” Cô bé nhẹ nhàng nói “Tôi đã bấm rồi”

Lăng Tịch giương mắt nhìn quá, đáp lại hẳn là một đôi mắt sáng ngời . Hẳn có chút ngây ngốc, đôi mắt này.....

“A” Lăng Tịch cong khóe miệng “Tôi chỉ muốn kiểm tra xem nó có phản ứng với lệnh hay ko”

Cô bé cười “Nếu như nó biết nói, nó nhất định sẽ lên tiếng phản bác”

Lăng Tịch nhìn chằm chằm cặp mắt của nàng, nhàn nhạt hỏi “Hiện tại đã qua thời gian làm việc, trễ như thế này, cô là đến tìm người?”

Cô bé mặt mày ủ rũ “Ba của tôi.....bảo tôi tìm tổng giám đốc của các người” Ở trước mặt 1 người xa lạ, nàng lại ko chút nào chú ý nói ra cái lý do, cô bé có chút kinh ngạc

“A” Lăng Tịch vô biểu tình lên tiếng “Cô, ko muốn?”

Cô bé mắt tự nhiên vuốt tóc mình, ko cam lòng nói “Tôi ko phải là gái lầu xanh”

Lăng Tịch cười . Lúc này, cửa thang máy đã mở . Hẳn lịch sự để cho nàng đi trước “Ưu tiên phụ nữ”

Cô bé hướng hẳn gật đầu đi vào thang máy . Lăng Tịch kim lòng ko được lại nhớ đến nàng, nếu như là nàng, nàng nhất định sẽ cười nhạo hẳn giả vờ nho nhã

“Anh.....ko vào sao?” Cô bé kì lại nhìn Lăng Tịch đứng ở ngoài thang máy ko biết nghĩ cái gì

Lăng Tịch bước vào thang máy, lười nhác tựa vào vách tường, cô bé có chút ko được tự nhiên nắm chặt gấu váy . Nam nữ xa lạ cùng chung thang máy thật lúng túng , nhưng mà vẫn phải chịu đựng cùng đứng trong không gian nhỏ hẹp khoảng mười giây , vì thế bất kì động tác nhỏ nào của gương mặt cũng sẽ trở nên rất rõ ràng

Rốt cuộc cũng chờ được thang máy đến tầng 1, cô bé vội vàng đi ra ngoài, Lăng Tịch cười cười, nhưng ngay sau đó cũng theo ra. Lúc đi tới cửa lớn công ty, bảo vệ lại lễ phép hướng dẫn chào hỏi “Lăng tổng”

Cô bé phía trước lập tức cơ thể cứng đờ, nàng từ từ quay đầu. Lăng Tịch buồn cười nhìn nàng “Cô là Tổng tiểu thư sao?”

“Lăng tổng,.....xin chào anh, tôi là Tổng Giai Kỳ” Tổng Giai Kỳ lúng túng, trong lòng không ngừng trách cứ mình thật chủ quan, sơ ý, chưa biết đối phương là người nào thì chuyện gì cũng đã nói ra hết. Thật là xấu hổ mà

Lăng Tịch dẫn đầu đi ra khỏi tòa nhà lớn, quay đầu lại nhìn qua một chút Tổng Giai Kỳ đang chuyển từ hồi tiếu thành buồn bã “Có hứng thú đi theo tôi đến 1 chỗ ko?”

“Cái gì?” Trong lúc nhất thời, Tổng Giai Kỳ không kịp phản ứng, ngay sau khi nghe thấy Lăng Tịch khởi động xe nàng mới bừng tỉnh, lập tức chạy đến “Lăng tổng.....”

“Gọi tôi là Lăng Tịch” Lăng Tịch không thích sau khi hắn rời khỏi công ty vẫn có người gọi hắn là Lăng tổng

“Lăng.....Lăng Tịch, anh muốn dẫn tôi đi nơi nào?” Tổng Giai Kỳ mở miệng gọi tên hắn trong nháy mắt, nhưng tim lại có phản ứng đập rộn lên khiến nàng thật khó giải thích. Mang cái mũ bảo hiểm vào, sau đó hắn lại đưa cho nàng một cái mũ bảo hiểm khác, Lăng Tịch khởi động xe

“Đi lên”

“A” Tổng Giai Kỳ cũng không hỏi nhiều, nghe lời đội nón bảo hiểm. Bởi vì nàng mặt mũi phúc, nên không thể ngồi dạng chân, vì thế nàng chỉ có thể ngồi nghiêng, hai tay nắm thật chặt lấy quần áo của Lăng Tịch

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc của nàng, Lăng Tịch cả người run rẩy, không để cho bản thân mình suy nghĩ thêm nữa, hắn chuyển động tay ga, xe máy gầm rú xông ra ngoài. Tổng Giai Kỳ hét lên một tiếng, nhưng ngay sau đó đã dùng hai tay ôm cứng hông của Lăng Tịch

Chạy nhanh đến 1 trạm xăng, Lăng Tịch dừng lại, cởi nón bảo hiểm xuống, anh tuần cào cào đầu tóc có chút rối bời

“Này Zoe!” Nhìn thấy Lăng Tịch xuất hiện, một mỹ nữ quần áo gợi cảm lập tức bước lên trước, dán cả thân thể đầy đặn lên người Lăng Tịch

“Đã lâu không gặp anh nha, dạo này chết ở nơi nào rồi?”

“Lisa, dù là có chết ở nơi nào, anh cũng không quên được em a” Lăng Tịch trêu chọc nâng cằm nàng, nhẹ nhàng đáp xuống đôi môi anh đào

Thấy Lăng Tịch và mỹ nữ không chút kiêng kỵ thân mật, Tổng Giai Kỳ ngượng ngùng đưa ánh mắt nhìn sang hướng khác. Xung quanh đều là tiếng xe máy nổ vang ầm ầm, mỹ nữ mặc quần cụt gợi cảm không nơi nào là có

Chú ý tới cô bé trong sáng phía sau Lăng Tịch, Lisa trêu chọc nói

“Sao vậy? Gần đây trở về với truyền thống cũ rồi à?”

Lăng Tịch nhìn qua Tổng Giai Kỳ có chút khó chịu, khoe miệng treo móc nụ cười xấu xa “Vẫn thích đùa giỡn với con gái thôi”

“Cô gái lần trước đâu?” Lisa tựa như tùy tiện nói, song ánh mắt vẫn khóa chặt khuôn mặt Lăng Tịch, không buông tha cho bất kỳ sự thay đổi nào trên gương mặt của hắn

Lăng Tịch hơi cứng đờ “Cô ta cũng chỉ là một trong những “nạn nhân” của tôi”

“A? Vậy sao?” Lisa hoài nghi nâng mày “Vậy “nạn nhân” như tôi cũng chỉ gặp qua nàng 1 lần”

Lăng Tịch rõ ràng không muốn tiếp tục bàn luận về cái đề tài này, nên hắn đã tự nhiên cầm tay Tổng Giai Kỳ

“Đi, dẫn cô đi dạo, nơi này chính là chỗ mà một thiên kim đại tiểu thư như cô chưa từng đến nha”

“Ánh mắt của cô ấy thật giống với cô ta” Phía sau, giọng nói của Lisa nhàn nhạt thổi qua

Lăng Tịch vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Tống Giai Kỳ nhìn tay mình, tim lại đập nhanh hơn. Nhưng mà những lời vừa rồi Lisa nói.....lại làm cho nàng thật bất an. Hình như đã có hình bóng một “cô gái” khác tồn tại trong lòng Lăng Tịch, nhưng.....đến tận cùng, cô ấy là ai?

65. Chương 64: Ông Xã Của Tôi

Buổi sáng ko đợi rửa mặt, tôi đã vọt tới phòng Bạch Tu Nghệ, hắn đang ôm gối ngủ say. Austin lay động tấm thân mập mạp, đứng dậy khoác hai chân lên giường, sau đó ko ngừng ngủ gật Bạch Tu Nghệ

Tựa như đang nằm mộng, Bạch Tu Nghệ nhẹ nhàng cười “Bà xã” Miệng lại tự nhiên chu chu lên

Austin đầu tiên là giật mình, sau đó lại nghiêng đầu tò mò nhìn hắn. Lúc này Bạch Tu Nghệ đã từ từ mở mắt, nhìn thấy Austin gần sát trong gang tấc, háng hét toáng một tiếng “A” rồi ôm chăn trốn ra phía sau

Austin khinh thường nhìn hắn 1 cái, sau đó lại nhàm chán đạp 2 chân xuống đất, nghênh ngang ung dung bước ra ngoài

“Tôi muốn giết con chó đần kia!” Bạch Tu Nghệ kêu la dữ dội, hai tay ko ngừng lau miệng

“haha.....” Tôi chỉ có thể đứng bên cạnh cười ko thể ngừng

“Em còn cười?” Bạch Tu Nghệ tức giận nhìn chằm chằm tôi “Cũng tại em nuông chiều nó, nên nó ỷ được cưng mà làm phách”

Tâm tình tôi hiện rất tốt nên ko chấp hắn tức giận. Từ phía dưới, tôi trực tiếp nhảy lên giường. Bạch Tu Nghệ bị tôi làm cho sợ hãi vội vàng đỡ lấy tôi

“Coi chừng con anh!”

Cánh tay của tôi đã quàng lấy cổ hắn, đầu dán vào lồng ngực, tôi lẳng lặng duy trì cái tư thế này. Bạch Tu Nghệ lập tức cứng đờ người, sau đó lại nghĩ nghĩ cái gì đó toàn thân tỉnh táo trở lại

“Bà xã, em vẫn chưa tỉnh sao?”

Nép trong ngực hắn, tôi bắt đầu dĩ chừng mắt hắn 1 cái. Hắn vẫn tiếp tục lảm bảm “Nhất định là chưa tỉnh ngủ, nếu ko sẽ ko có những hành động kì quái này” Cuối cùng còn hoàn toàn khẳng định, gật đầu

“Người nào chưa tỉnh ngủ” Tôi ngẩng đầu, đánh hắn 1 cái “So với em còn tỉnh hơn nhiều đây”

Bạch Tu Nghệ hoàn toàn khó hiểu nhìn tôi “Vậy em đây là.....”

“Hi vọng ngu ngốc sẽ ko di truyền” Tôi có chút tức hắn ko biết chút gì về tình cảm, vị hoàng tử phong lưu, phóng khoáng trong trường học đi đâu mất tiêu rồi? Kéo đầu hắn xuống, tôi nhẹ nhàng hôn lên gương mặt kia “Ông xã”

“Bà.....bà.....bà xã? Đừng nói tối hôm qua em trúng tà rồi nha? Làm sao bây giờ a? Quản gia, quản gia?” Bạch Tu Nghệ bắt đầu ăn nói lắp bắp, cuối cùng lại ko thể ko hô to, gọi quản gia lại

“Đừng gọi nữa” Tôi vội vàng che miệng hắn, tôi thật ko muốn để quản gia bắt gặp tôi và Bạch Tu Nghệ mập mờ như thế này

“Bà xã, em có biết vừa rồi mình làm có gì ko?” Nhìn thấy tất cả mọi chuyện đều hoàn toàn bình thường, Bạch Tu Nghệ cẩn thận hỏi

“Biết” Tôi nghiêm túc gật đầu “Hôn ông xã mình”

“Em.....em có thể gọi anh như thế 1 lần nữa được ko?” Bạch Tu Nghệ vui mừng đến mức ko thể xác định được sự thật “Gọi 1 lần nữa nhé!”

“Chú ý miệng của em nha” Tôi nghiêm túc ngồi đối mặt với hắn nhìn thẳng “Ông – Xã!”

“Bà xã!” Bạch Tu Nghệ vui mừng la to, ôm chặt tôi vào lòng “Rất cuộc em cũng gọi anh là ông xã rồi, thật tốt quá. Bà xã, bà xã, bà xã!” Bạch Tu Nghệ hưng phấn, ko ngừng gọi hai tiếng bà xã. Tôi tùy ý để hắn ôm chặt mình, tim cũng theo sự phấn chấn của hắn cùng nhau bay lượn

Một hồi lâu , hần buong tôi ra . Bạch Tu Nghệ vẽ mặt tràn đầy sự hạnh phúc “Bà xã, sao chỉ qua một giấc ngủ em lại thay đổi hoàn toàn vậy?”

“Bởi vì.....” Tôi cố ý kéo dài lời nói “Em mơ thấy anh gặp nguy mà lòng ko loạn”

Bạch Tu Nghệ rõ ràng có chút ko được tự nhiên , nhìn về phía tôi dè dặt “Bà xã, em phải tin tưởng anh, dù cho em có nằm mộng hay trên thực tế, anh cũng sẽ ko phản bội em”

“Haha, em biết” sờ sờ đầu hần, tôi nói “Ngoan”

“Bà xã, em đừng dối xử anh giống với Austin được ko?” Bạch Tu Nghệ tự ái kéo tay tôi xuống

“Em thích” Tôi ra vẻ tức giận xoay mặt qua 1 bên

“Được, được, được rồi” Bạch Tu Nghệ lập tức đem tay tôi đặt lại trên đầu “Chỉ cần bà xã đại nhân thích, kẻ làm ông xã như anh tuyệt đối sẽ ko có nửa điều dị nghị”

“Haha, ngoan” Tôi cười cười 1 lần nữa sờ đầu hần

“Ông xã” Tôi nhẹ nhàng gọi hần, Bạch Tu Nghệ tựa như nghe ko đủ, vẽ mặt si mê “Ừ?”

“Khâu Văn Văn lâu như vậy ko trở về nhà, người nhà cô ta có lo lắng ko?” Tôi ko nhanh ko chậm nói

Nghe được lời nói của tôi.....Bạch Tu Nghệ ngẩn người, sau đó lại nhìn tôi thật lâu, cuối cùng dịu dàng cười “Bà xã, anh biết nên làm thế nào mà”

Một lần nữa, tôi ôm cổ hần “Ông xã, mặc dù cô ấy rất xinh đẹp, nhưng em ko có ý ghen tuông với Văn Văn . Để cho Văn Văn ra đi cũng là muốn tốt cho cô ấy, mỗi ngày bắt gặp em ở cùng anh, cô ấy sẽ chỉ có đau khổ”

“Anh hiểu” Bạch Tu Nghệ cưng chiều điểm nhẹ chóp mũi của tôi “Bà xã của anh học rất giỏi, ko ăn trộm, ko tin tà giáo, gặp người già qua đường , sẽ tận tình giúp đỡ, gặp người gặp thiên tai lại ko do dự quyên tiền, lại còn là một cô gái lương thiện thu nhận một con chó lang thang , cô ấy luôn cẩn trọng trong mọi việc, nên sẽ ko cùng người khác tranh giành tình nhân”

“Haha” Tôi nhẹ nhàng cười

“Ừ” tựa vào vai hần, tôi gật đầu

Ngoài cửa , Khâu Văn Văn nắm chặt khay thức ăn trong tay . Từ sớm nàng đã tự tay chuẩn bị bữa sáng, vốn là muốn hòa giải chuyện lúng túng ngưng ngừng tối qua. Ai ngờ, lại bắt gặp vợ chồng người ta đang thân mật . Con nhỏ kia còn muốn làm cho Bạch Tu Nghệ đuổi nàng đi? Nàng ko cầu mong thứ gì khác, chỉ cần có thể ngày ngày ở bên cạnh Nghệ là đủ rồi . Nhưng mà, tại sao ngay cả cái nguyện vọng duy nhất này của nàng , nó cũng muốn tước đoạt ? Rồi bỏ Nghệ, thì trên cõi đời này cũng sẽ ko tồn tại một người là Khâu Văn Văn . Tại sao nó ko cho nàng một cơ hội sống tiếp? Tại sao nó phải tuyệt tình như vậy? Nó muốn nàng biến mất phải ko? Haha, cũng tốt.....

Hôm nay, từ sáng đã ko nhìn thấy Khâu Văn Văn, Bạch Tu Nghệ cũng chỉ có thể đợi đến tối mới nói chuyện với nàng

Trong trường học, bởi vì hôm nay có tiết thể dục, nên tôi và Dương Tử cũng chỉ có thể nhàm chán đi dạo mát trong sân trường . Chạm mặt Lăng Tịch, hần phóng khoáng, sổ cả nút cổ áo, đầu tóc rối bời, hai tay vòng quanh eo hai nữ sinh đi cùng ko ngừng cười nói . Tôi theo bản năng dừng bước lại, nhìn chăm chăm hần . Lăng Tịch lại dường như xem tôi ko tồn tại, hờ hững đi lướt qua tôi

Cảm giác rất khó chịu. Cho dù tôi nợ hần, ko thể đáp trả tình cảm của hần, tôi vẫn hi vọng hần hạnh phúc . Mặc dù nói như vậy, nghe có chút tử tế

“Đi thôi” Dương Tử sẵn sóc đỡ lấy tôi “Hần cần thời gian”

“Ừ” Suy yếu , tôi cười cười song lại vì Lăng Tịch mà biến đổi

Liều Nhứ ko biết, sau khi đi lướt qua nàng, ánh mắt phức tạp lại nhìn chăm chú vào bóng lưng nàng , thật lâu, thật lâu . Lâu đến mức những nữ sinh bên cạnh tức giận rời đi hần cũng ko hay biết....

66. Chương 65: Tai Họa Ngâm

Hôm nay là ngày kiểm tra định kì của dì Bạch, đã một tháng nay tôi vẫn chưa đến thăm dì, hiện tại lại có chút nhớ . Nhưng cả Bạch Tu Nghệ và dì đều ko cho tôi đi thăm, họ nói phải đợi đến năm tháng sau tôi mới đi được, bởi vì lúc đó đứa bé cũng đã ổn định, có đi cũng ko lo lắng nhiều . Họ nói là nói như vậy, nhưng tôi vẫn ngầm hiểu là họ ko muốn tôi tiếp xúc với người bị bệnh nan y, họ ko hy vọng cục cưng của tôi vẫn chưa ra đời đã phải thấy nhiều cảnh tượng tuyệt vọng đó

Buổi tối, Trần Hạo Nam được Bạch Tu Nghệ dặn dò phải đưa tôi về nhà . Xem ra , chỉ còn có tôi và Khâu Văn Văn ở nhà rồi .

Mở cửa, Austin đã lao thân thể mập mạp của nó chạy tới cọ đầu vào người tôi . Tôi ngồi xổm xuống vuốt ve nó “Nhóc con, ở nhà có nghịch ngợm hay ko đây?”

Austin chỉ vẫy vẫy đuôi thật mạnh coi như trả lời

“Haha, muốn đi vệ sinh sao?”

Austin lập tức vui vẻ chạy ra phía ngoài

“Tiểu Như, cô đã trở về?” Khâu Văn Văn đột ngột từ phòng bếp đi ra, mỉm cười đưa tới 1 ly sữa tươi

“Uống miếng sữa trước đi, chút nữa là có cơm tối rồi”

“Cô.....làm cơm tối?” Nhiệt tình của nàng khiến cho tôi có chút ko được tự nhiên, mỹ nữ như nàng biết xuống bếp càng đáng kinh ngạc hơn

“Cũng ko thể để phụ nữ có thai dính vào khói dầu” Khâu Văn Văn lơ đãng nói “Uống nhanh đi, một lát nữa sẽ có thể ăn cơm”

“A” Tôi theo lời nàng uống vài ngụm sữa, thật ko hiểu nổi , sau một ngày biến mất ,tại sao nàng lại đột ngột trở nên tốt hơn rất nhiều? Chẳng lẽ, Khâu Văn Văn cũng giống Khổng Dĩ Ưu, cũng gặp được chân mệnh thiên tử thuộc về mình rồi sao? Tôi thầm nghĩ

“Liều Như” Khâu Văn Văn đột nhiên xuất hiện phía sau, khiến tôi giật cả mình

“Gì vậy?”

“Haha” Nàng cười cười “Nghệ thật giống như rất yêu cô” Hành động của nàng lúc này thật có chút kì quái Tôi lẳng lặng ko đáp

“Rời bỏ Nghệ, tôi sẽ ko sống được” Nàng thâm sau nói “Ko có hẳn, cuộc sống của tôi sẽ chẳng còn ý nghĩa”

“Sự tồn tại của cô được thành lập trên cơ sở một người đàn ông?” Tôi thật sự cảm thấy ko đáng cho vị mỹ nữ này, đem thân mình phó thác lên 1 người đàn ông , làm như vậy ko chỉ ko biết suy nghĩ cho mình, hơn nữa cũng chẳng còn tự ái

“Ko sai” Nàng thẳng thắn thừa nhận “Cô ko thể hiểu tình cảm của tôi và Nghệ đâu . Trong mắt mọi người chúng tôi là đôi kim đồng ngọc nữ, hoàng tử nho nhã và mỹ lệ công chúa.....Tất cả mọi chuyện đều như câu chuyện cổ tích hoàn hảo” Khâu Văn Văn đắm chìm trong kí ức của quá khứ

“Ừ, có thể tưởng tượng ra” Tôi đồng ý nói, vẻ đẹp của nàng mà sánh cùng với vẻ đẹp trai của Bạch Tu Nghệ, đã từng một lần khiến cho tôi nghĩ rằng bọn họ mới chân chính là một đôi . Nhưng mà , có điều, hiện tại thì tôi đã ko còn nghĩ vậy

“Tuy nhiên...” Nàng đột nhiên oán hận nói “....cũng tại người nhà tôi hủy hôn! Còn đem tôi ra nước ngoài, hai năm kia , cuộc sống của tôi như địa ngục đau khổ . Sau khi đem tính mạng đánh đổi , rốt cuộc tôi cũng có thể trở về bên cạnh hắn, nhưng lại phát hiện, thì ra tất cả mọi chuyện đã thay đổi , bên cạnh hắn đã có cô, hơn nữa cô còn mang đứa con của hắn trong bụng”

Nghe ko ra nàng đối với tôi có bất kì ý thù địch nào, tựa như chúng tôi đang nói về chuyện nhà

“Sau đó?” Tôi bình tĩnh hỏi nàng

“Sau đó.....nếu phải rời bỏ Nghệ, tôi cũng ko còn mục đích để sinh tồn” Nàng nhẹ nhàng nói “Như vậy thì tôi cũng sẽ ko cho phép có người phụ nữ nào khác tồn tại bên cạnh hần”

“Cô.....” Tôi bị lời của nàng làm cho giật mình

“Cả đứa bé trong bụng cô, tôi cũng sẽ hủy diệt” Giọng nói của Khâu Văn Văn bình thản như nước . Lúc này, từ phía sau, nàng rút ra một con dao nhọn

“Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ trở thành kẻ giết người. Liễu Như, tha thứ cho tôi”

“Khâu Văn Văn, cô có biết mình đang làm cái gì ko?” Thấy nàng cầm dao trong tay, chậm chậm đi tới , tôi lui về phía sau, cô gái này đã hoàn toàn đánh mất lý trí, nhìn bộ dạng của nàng, tôi biết nàng căn bản ko nói đùa

“Haha, dĩ nhiên tôi biết, hơn nữa cũng đã làm” Nàng tươi cười trả lời

“Có ý gì?” Nghe ra trong lời nói nàng có huyền cơ , tôi ko nhịn được ép hỏi . Trong lúc bất chợt liền nghĩ đến “Là ly sữa tươi kia? Cô bỏ cái gì vào trong đó?”

“Ko có gì, chẳng qua là thuốc trục thai” Nàng cực kì bình thản nói

“Cái gì?!” Tôi sững sờ tại chỗ, con tôi sẽ tan biến sao? Tôi vội vàng dùng ngón tay móc cổ họng, đem chỗ sữa vừa uống xong ko ngừng nôn ra

“Vô dụng” Khâu Văn Văn lắc lắc đầu, từ từ bức ép tôi

Tôi vội vàng chạy đi, Khâu Văn Văn đuổi theo sát phía sau . Ôm bụng, tôi lao đảo chạy ra ngoài .

Sức lực càng lúc càng mất dần, đột ngột, áo bị người phía sau níu lại , tôi loạng choạng , ngã xuống đất Vừa kịp định thần , đã thấy Khâu Văn Văn nhe răng cười, gươm dao lên gác tại cổ họng mình

“Liễu Như, đừng trách tôi, tôi cũng sẽ đi cùng cô”

Tuyệt vọng tôi nhắm hai mắt , Tu Nghệ, thật xin lỗi, em ko thể giữ được con rồi.....

“Gâu.....” Đột ngột,nghe Austin kêu thảm thiết một tiếng , tôi kinh ngạc mở mắt, chỉ thấy Khâu Văn Văn ôm cánh tay bị cắn chảy máu , con dao trong tay nàng cũng nhiễm máu

“Austin” tôi điên cuồng kêu to , cách đó ko xa, Austin cũng phất sức lung lay cái đuôi sau đó đã bất động . Trên người nó cũng bị nhuộm đỏ máu tươi

“A, đừng” Tôi vùng vẫy khó, muốn vọt đến bên người nó, nhưng lại bị Khâu Văn Văn kéo lại “Đừng nóng vội, chỉ một lát nữa thôi cô sẽ ở cùng nó”

“Cô?!” Tôi quay đầu tức giận nhìn chằm chằm cái kẻ đã giết Austin , Khâu Văn Văn cười lạnh, liền gươm dao, hướng vào bụng tôi đâm tới

Đau quá a.....thì ra bị dao chém lại đau đến như vậy, đau đến mức cả tim gan cũng run rẩy

“Cô.....buông tay!” Khâu Văn Văn tức giận nhìn chằm chằm tôi bắt lấy con dao nhọn bằng hai tay “Mau buông tay!”

Tôi thật chặt nắm lấy con dao, nắm chặt đến mức ko để cho con dao thoát khỏi tay mình, đau đớn khiến từng giọt mồ hôi to như hạt đậu trượt xuống trán “Tôi sẽ ko để cho cô tổn hại đến con tôi, sẽ ko!”

Bị bộ dạng của tôi làm cho sợ hãi đến ngơ ngẩn , Khâu Văn Văn quên cả vùng vẫy “Cô.....cô là kẻ điên”

“Hahaha.....” Tôi đột ngột điên cuồng cười “Tôi là kẻ điên? vậy còn cô? Cô là cái gì? Vì một người đàn ông mà giết người, cuối cùng lại tự sát, thật biến thái!” Dùng tất cả sức lực , tôi rống giận “Bạch Tu Nghệ sẽ ko yêu loại phụ nữ như cô, mà hơn nữa, sẽ ko có người đàn ông nào yêu một kẻ độc ác như cô!”

“Ko, tôi ko phải vậy!” Khâu Văn Văn lúng túng buông dao ra, che lỗ tai mình “Cô im miệng! Tôi ko phải, tôi ko phải là kẻ độc ác . Cô nói dối , Nghệ còn yêu tôi, hần còn yêu tôi”

“Yêu cô? Xem cô đã làm ra những gì?” Tôi đem đôi bàn tay bị dao chém, đầy máu tươi rõ ràng giơ lên trước mặt nàng “Đây là minh chứng tốt nhất, cô là loại phụ nữ lòng dạ rắn rết”

“A!” Chịu ko được cảnh tượng sắc mùi máu tanh này , Khâu Văn Văn hét lên một tiếng, lao đảo chạy đi, trong miệng ko ngừng lẩm bẩm vài từ “Tôi ko phải là loại phụ nữ hư hỏng, tôi ko phải là loại lòng dạ rắn rết, Nghệ còn yêu tôi, hần còn yêu tôi”

Đã thấy nàng chạy đi, tôi chán nản ngồi trên mặt đất, chịu đựng cơn đau toàn tâm , tôi đưa ngón tay chạm vào cổ họng mìnhTôi muốn cứu đứa bé, tôi muốn cứu con tôi..... Tu Nghệ, anh ở đâu a...

67. Chương 66: Hạnh Phúc Đột Ngột

Mẹ, mẹ.....” Ai? Ai đang gọi tôi? Con, là con sao? Con, con ở đâu a? Con ơi.....

“Mẹ, con phải đi rồi.....” Ko, con ơi, đừng đi, đừng rời bỏ chúng ta! Con tôi....con ơi.....Huhu.....ai tới giúp tôi một chút, ai tới cứu con tôi?

“Con ơi?!” Tôi khóc to mở mắt

“Bà xã, em đã tỉnh?” Vẻ mặt đầy lo lắng cùng đau lòng của Bạch Tu Nghệ xuất hiện trong tầm mắt

“Tu Nghệ” Tôi muốn bắt lấy tay hần, nhưng đổi lại là một cơn đau đến tận xương tủy

“Cẩn thận!” Bạch Tu Nghệ vội vàng đè lại cánh tay tôi

“Mới vừa khâu xong, cẩn thận vết thương”

“Tu Nghệ, con của chúng ta mất rồi, con của chúng ta mất rồi. Nó bỏ đi rồi, nó ko quan tâm đến em nữa, huhu.....” Tôi bị thương khóc lóc kể lể

“Đồ ngốc” Bạch Tu Nghệ yêu thương vỗ về tóc tôi , khước mắt hoen đỏ

“Con anh vẫn còn nằm rất tốt trong bụng mẹ nó đây!” Hần đặt tay nhẹ nhàng lên bụng tôi

“Có cảm thấy ko? Con chúng ta đang ngủ đấy”

“Con.....vẫn còn? Nó ko rời bỏ chúng ta sao?” Não bộ có chút đông cứng, trong lúc nhất thời tôi ko thể tiêu hóa được tin tức này, chỉ có thể ngây ngốc hỏi hần

“Ừ” Bạch Tu Nghệ nặng nề gật đầu “Con của chúng ta vẫn còn!”

“Khâu Văn Văn đã cho em uống thuốc trục thai rồi mà” Lòng tôi sợ hãi hỏi tới, cả người vẫn bị vây trong nỗi sợ hãi thiếu chút nữa là mất cục cưng .

Nghe thấy tên Khâu Văn Văn, vẻ mặt Bạch Tu Nghệ trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, vỗ về một lúc , hần mới an ủi tôi nói

“Bác sĩ nói em uống ko nhiều lắm, lại may mắn nôn ra , còn lại chút thuốc căn bản ko thể tổn hại đến đứa bé”

“Thật?” Vậy mà tôi đã tin chuyện con mình biến mất là sự thật

“Thật.Anh lừa em hồi nào?” Hần cười , khẳng định nói

“Thật tốt quá, con của chúng ta vẫn còn.....Nó ko rời bỏ chúng ta” Tôi vui vẻ lẩm bẩm tự nói , lại muốn đưa tay sờ bụng, nhưng hai tay lại đau đến mức cả người tôi chảy cả mồ hôi

Bạch Tu Nghệ vội vàng đè tay tôi xuống, giọng nói có chút run rẩy

“Đồ ngốc này, sao lại làm tay mình bị thương thành như vậy?”

“Em ko thể để cho cô ta xúc phạm đến con” Chịu đựng đau nhức, tôi cười cười. Biết được cục cưng vẫn bình yên vô sự, tôi thật muốn cảm tạ trời xanh

“Thật xin lỗi” Bạch Tu Nghệ nước mắt tràn mi “Anh ko thể bảo vệ em và con tốt” Hắn sẽ ko thể quên cái cảnh khi hắn về nhà, một người một chó dính máu đầy người nằm ở một nơi. Hắn lao đảo chạy tới ôm lấy Liễu Như , đáp lại hắn là hình ảnh hai tay nàng rách thịt lộ xương , miệng tràn đầy máu tươi . Hắn luống cuống, ngây ngốc chờ người, nếu như ko phải là quân gia cơ trí gọi điện thoại cho xe cứu thương, hắn cũng sợ rằng hắn chỉ biết kinh hoàng nhưng ko biết làm sao. Hắn sợ, sợ Liễu Như sẽ ko tỉnh lại, sợ con của bọn họ sẽ biến mất

Muốn giơ tay vuốt nhẹ khuôn mặt tràn ngập sự thất vọng cùng tự trách của hắn, nhưng đổi lấy cái ý định đólại là một cơn đau khác thâm nhập . Cấn chặt rằng, tôi nhịn xuống cơn đau,tôi ko muốn mình kêu thành tiếng khiến hắn đau lòng . Tôi vô lực cười cười “Nói cái gì ngu ngốc vậy? Em là mẹ cục cưng, bảo vệ nó cũng là trách nhiệm của em a”

“Nếu như anh đem cô ấy đi sớm 1 chút, cũng sẽ ko gặp cái kết quả như ngày hôm nay” Bạch Tu Nghệ hỏi hận nói

“Ko” Tôi lắc đầu “Sớm muộn gì mọi chuyện cũng dẫn đến cái kết quả này, cô ấy quá quan tâm anh, chỉ dựa vào phần tình yêu say đắm này, thì chuyện như ngày hôm nay sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh”

“Bà xã” Bạch Tu Nghệ ngẩng đầu nhẹ nhàng tựa vào vai tôi “Anh rất sợ, anh sợ em và con sẽ rời bỏ anh. Ba thì đang hôn mê, mẹ lại bị bệnh nặng, nếu hai người rời bỏ anh, anh sẽ điên mất” Bạch Tu Nghệ ở trước mặt ko còn kiềm lòng được nữa liền bộc lộ cảm xúc, người này thật khiến tôi đau lòng

Đặt nhẹ tay lên mặt hắn, tôi nhẹ nhàng nói”Em và con vĩnh viễn sẽ ko rời bỏ anh”

“Tiểu Như, Tiểu Như” Cửa bị đẩy ra, quân gia và dì Bạch đi tới, dì Bạch sắc mặt tái nhợt đi đến bên giường tôi, dường như dì đã trở nên gầy gò hơn rất nhiều

“Mẹ”

Tôi chỉ có thể vô lực nằm trên giường , hướng nàng mỉm cười . Thấy tôi như vậy, nước mắt dì Bạch cũng ko thể kiềm chế được nữa, ko ngừng chảy xuống

“Sao con lại bị thương thành như vậy a?” Nhìn thẳng vào đôi tay quấn băng của tôi, cặp mắt của dì tràn đầy thương yêu

“Tiểu Như, con dâu ân huệ của ta, đây đều là tội nghiệt của ta. Nếu ko phải ta lôi con vào chuyện này, con cũng sẽ ko phải chịu đựng mấy thứ này” Nước mắt chảy xuống mãnh liệt hơn

“Mẹ, mẹ đừng nói vậy”Tôi vội vàng an ủi dì

“Nếu ko có dì, thì con cũng ko thể có được hạnh phúc cùng Bạch Tu Nghệ”

Bạch Tu Nghệ cũng ngồi xổm xuống nắm lấy tay dì “Mẹ, con còn muốn cảm ơn mẹ giúp con tìm được một người vợ tốt đây. Gia sản của Bạch gia, cùng quyền lực căn bản cũng ko thể so sánh với Tiểu Như và con trai”

Nước mắt lại quét qua khuôn mặt của hai người, dì Bạch rốt cuộc cũng vui mừng cười cười “Nhìn thấy các con như vậy, mẹ thật vui, hiện tại mẹ mới hiểu được , mấy chuyện cố chấp của mẹ lúc trước thật quá buồn cười, ko có gì có thể so sánh với hạnh phúc của các con. Chỉ cần các con hạnh phúc, mẹ mới có thể an tâm ra đi.....” Về mặt dì Bạch tràn đầy hạnh phúc và ảm áp

“Con ko cho mẹ nói vậy!” Bạch Tu Nghệ vội vàng cắt đứt dì, nước mắt đã ngân ngấn

“Mẹ, mẹ còn phải tận mắt nhìn cháu của mình mà” Tôi cũng ko muốn thấy bộ dạng nhắm mắt xuôi tay của dì

Dì nhẹ nhàng cười cười “Mẹ nhất định sẽ nhìn thấy cháu của mẹ. Nhưng mẹ lại quan tâm đến sức khỏe của con dâu hơn . Tiểu Nhựt, con phải nhanh nhanh khỏe mạnh nha, mẹ ko hy vọng tổ tông ba đời nhà chúng ta lại sống trong cái bệnh viện lạnh lẽo này”

“Dạ” Tôi dùng sức gật đầu

Nhìn dì Bạch đã có chút ít mệt mỏi, quần gia cùng Bạch Tu Nghệ liền chuẩn bị đưa dì trở về nghỉ ngơi . Trong hành lang, dì Bạch lo lắng hỏi

“Tiểu Nghệ, Khâu Văn Văn.....con định làm như thế nào?”

Bạch Tu Nghệ lạnh lùng nói “Con sẽ giao cô ta cho cảnh sát xử lý, cô ta, thiếu chút đã giết chết con con cùng Tiểu Nhựt”

“Ai..” Dì Bạch thở dài 1 tiếng “Nói cho cùng , cô ta cũng đáng thương a. Chẳng qua là lần này cô ta đã quá sai lầm rồi” Dẫn đo hồi lâu, dì lại hỏi “Ba của con.....vẫn chưa có tỉnh lại sao?”

“Dạ” Bạch Tu Nghệ bất đắc dĩ gật đầu “Tổn thương căn bản đã khỏi”

“Ông ấy vẫn ko muốn tỉnh lại đối mặt với mọi chuyện a” Dì Bạch thâm sâu nói

“Mẹ” Bạch Tu Nghệ quan tâm nói “Cho ba một chút thời gian đi” Dì Bạch buồn bã cười một tiếng “Mẹ cũng muốn vậy, nhưng.....mẹ ko còn nhiều thời gian để có thể đợi nữa ”

“Mẹ lại nữa rồi” Bạch Tu Nghệ giận dỗi nói

“Được, mẹ ko nói nữa” Bạch Tu Nghệ cười trấn an hấn, lại một lần nữa dặn dò

“Phải chăm sóc tốt cho Tiểu Nhựt, bị hoảng sợ như vậy, đối với phụ nữ mang thai rất có hại”

“Dạ, cô ấy là bà xã con, con sẽ dùng tâm lòng để chăm sóc”

68. Chương 67: Quan Tâm Và Quên Lãng

Có thể là thuốc tê đã hết công hiệu, hai tay tôi lại bắt đầu cảm thấy đau nhức . Nhưng nỗi đau này so với niềm vui giữ được cục cưng thì chẳng thấm vào đâu . Kể đáng thương nhất phải là Austin , con chó nhỏ mập như heo con đó, nó mới chỉ có chút chút lớn, lại vì cứu tôi mà nó đã....

Tôi chỉ có thể nước mắt giàn giụa, trước mắt là hình ảnh nhóc con đang co rút trong góc . Bạch Tu Nghệ vừa đi vào nhìn thấy bộ dạng tôi, lập tức lo lắng hỏi

“Sao lại khóc? Có phải vết thương lại đau hay ko?” Quan tâm hấn lấy khăn giấy thấm nước mắt cho tôi

Tôi ghen ngào “Austin.....vì cứu em , mà Austin đáng thương bị Khâu Văn Văn giết” Tiếp theo đó là không ngừng gào khóc

Bạch Tu Nghệ luống cuống chân tay, vừa lau nước mắt vừa an ủi tôi , nói “Nó ko có chết, nó ko có chết”

Tôi đột ngột ngừng khóc “Nó ko chết?”

“Quần gia đã kịp thời đưa nó đến bệnh viện thú ý cứu giúp, sinh mệnh con chó nhỏ đó rất lớn . Qua vài tuần nữa là em có thể thấy bộ dạng vui vẻ của nó rồi”

“Hức.....haha.....” Tôi kích động vừa khóc vừa cười “Cục cưng vẫn còn, Austin cũng ko có chuyện, thật tốt quá, huhu.....Tu Nghệ, bọn họ ko gặp chuyện xấu.....thật tốt quá”

Bạch Tu Nghệ buồn cười nhìn tôi, nhưng cũng cảm động nói “Ko ngờ đến, nhóc con kia vào thời điểm quan trọng lại cứu em một mạng”

Hôm sau, đám người Dương Tử đã lục tục chạy đến bệnh viện thăm tôi. Thấy hai tay của tôi, các nàng đều đỏ mắt . Niềm vui may mắn giữ được đứa con , bạn tốt lại đến cửa huyền não , khiến tôi tạm thời quên mất đau đớn

Ban đêm phòng bệnh thật yên tĩnh vắng lặng . Dưới sức ép của tôi, Bạch Tu Nghệ rốt cuộc cũng chấp nhận về nhà ngủ mấy tiếng . Nhìn bộ dạng mệt mỏi của hắn, tôi rất đau lòng

Cửa đột ngột bị đẩy ra, hoảng hốt, tôi từ trong mê mộng tỉnh dậy, người tôi còn chưa thấy rõ, đã bị ôm chặt vào lòng “Tiểu Nhứ”

“Lăng Tịch” Tôi giật mình gọi tên người . Lăng Tịch tựa như bị loại hoảng sợ ức chế, cả người ko ngừng run rẩy

“Lăng Tịch, anh làm sao vậy?”

Hắn lại tựa như chưa từng nghe thấy “Emem ko có chuyện gì, thật tốt quá, thật tốt quá.....”

Lời nói của Lăng Tịch có chút ko trôi chảy “Ko có rời bỏ tôi, thật tốt quá, tôi cảm ơn em, cảm ơn”

Hắn yếu ớt thế này khiến tôi ko kềm chế xúc động sâu trong đáy lòng . Đau khổ trút lên người hắn hẳn là nhiều lắm, mà tôi cũng ko hoài nghi mình cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến hắn đau khổ . Tôi chỉ có thể dịu dàng an ủi hắn

“Lăng Tịch , tôi ko sao mà . Anh nhìn này, ko phải là tôi rất khỏe hay sao?”

“Tiểu Nhứ, tôi cái gì cũng ko muốn, tôi chỉ cần đứng từ xa nhìn thấy em vui vẻ khỏe mạnh, như vậy là đủ rồi” Lăng Tịch rốt cuộc cũng buông đau thương nhìn thẳng vào mắt tôi

“Đừng dọa tôi nữa có được hay ko? Đừng như mẹ tôi , bỏ tôi lại” về mặt Lăng Tịch thật cô đơn ảm đạm

Bị người thân duy nhất vứt bỏ, khiến cho hắn phải giam cầm tình thân . Về bất cần đời ngoài mặt lại vĩnh viễn ko thể che giấu được đau đớn trong nội tâm . Tại sao, ông trời lại muốn đối xử với hắn tàn nhẫn như vậy?

“Lăng Tịch, anh nên vì mình mà sống tiếp”

Tôi ko bao giờ.....muốn thấy hắn vì bất kì kẻ nào mà rơi nước mắt thương tâm

“Đừng quan tâm đến tôi nữa, đừng đối xử tốt với tôi nữa, đừng bởi vì tôi mà bỏ qua những hạnh phúc khác”

Lăng Tịch đau khổ nhìn tôi “Em cho rằng tôi chưa từng thử qua sao? Vô dụng.....tất cả đều vô dụng. Ở trên cõi đời này, tôi chỉ có thể bị một cô bé làm cho động lòng, làm cho vì nàng mà ra sinh vào tử”

“Tôi ko cho anh khinh khi bản thân mình như vậy!” Lời nói của hắn khiến cho tôi rung động, phảng phất trong bóng dáng hắn lại thấy hình ảnh của Khâu Văn Văn “Anh ko thể vì bất kì kẻ nào mà làm như vậy, tôi muốn anh trở thành một kẻ ích kỉ. Chỉ vì mình mà sống, chỉ suy nghĩ về hạnh phúc của mình” Tôi kích động cơ hồ đã gào thét

“Hạnh phúc duy nhất của tôi, đã thuộc về người khác”

“Hạnh phúc ko chỉ có một loại, người nhà quan tâm anh cũng là hạnh phúc. Lăng Tịch, hãy cho mình một cơ hội đón nhận hạnh phúc, cũng là cho Bạch thúc cùng Bạch lão gia một cơ hội. Bọn họ rất quan tâm anh ”

“Tôi ko muốn ” Lăng Tịch về mặt mâu thuẫn tránh mặt sang 1 bên

“Lăng Tịch, vào thời điểm tôi cần giúp đỡ nhất, anh luôn xuất hiện”

Tôi dịu dàng nói “Đối với tôi mà nói, sự tồn tại của anh trong lòng tôi ko phải là bình thường. Nếu như anh ko hạnh phúc, tôi cũng sẽ ko thể hạnh phúc”

Tôi bình tĩnh và kiên định nói “Tôi đã từng thấy một Lăng Tịch ung dung , phóng túng, ko sầu bi . Lăng Tịch, hãy trở về với chính mình, trở về làm một Lăng Tịch thật sự như trước kia”

“Tiểu Nhứ, em có biết rằng em tàn nhẫn lắm ko?” Hắn hít sâu một hơi

“Em là đang ép tôi buông tha cho cái hi vọng cuối cùng , khiến cho cuộc sống của tôi hoàn toàn ko tồn tại Liễu Nhứ nữa . Một cô bé đã thấp sáng cuộc sống mà xám tro của tôi, rốt cuộc lại muốn rút đi sắc màu duy nhất này” Hắn cười khổ

tựa như đã hạ huyết tâm, hắn nói “Tôi ko muốn thấy em ko vui, cho nên.....tôi sẽ nghe lời em, tôi sẽ cố gắng tìm về hạnh phúc của mình”

Tôi biết mình rất tàn nhẫn, nhưng mà, tôi lại ko thể để cho hắn tiếp tục hành hạ mình . Nếu muốn hỏi là người nào đủ tư cách được trời xanh chiếu cố nhất, hắn nhất định người đó phải là Lăng Tịch

“Lăng Tịch, ko có người mẹ nào ko thương con của mình. Cho dù lúc trước bà ấy bởi vì những chuyện khác mà quên anh, nhưng giờ phút này, bà nhất định là đang ở một nơi trên trời dõi mắt nhìn anh sống vui vẻ hạnh phúc”

“Bà ấy.....có sao?”

Lăng Tịch vừa rời đi, Bạch Tu Nghệ đã đẩy cửa đi vào . Nhìn bộ dạng của hắn, hắn là mới đến rồi “Sao lại ko ngủ nhiều 1 chút?”

“Ko yên lòng , nên sau khi tắm rửa anh đã tới” Hắn yên lặng nói

“Anh nghe được sao?” Tôi ko chút nào che dấu hỏi

“Ừ” hắn buồn bực nói, gật đầu . Hồi lâu lại có chút khó khăn lên tiếng “Hắn, rất đau khổ . Nhưng mà nếu như em rời bỏ anh, anh cũng sẽ giống như hắn, đau khổ như vậy”

Tôi cười cười gọi hắn ngồi xuống “Còn gì nữa ko?”

Bạch Tu Nghệ nhìn qua tôi 1 chút, trầm tĩnh nói “Bạch gia nợ hắn nhiều lắm. Anh biết, cho dù hắn nhận được Bạch thị, cũng sẽ ko cảm thấy vui. Anh.....chưa từng hận qua hắn , chỉ muốn đồng cảm với hắn, dù sao hắn cũng là.....anh em của anh”

Đây là lần đầu tiên, tôi nghe được chính miệng hắn thừa nhận mối quan hệ của họ, tựa như lần đầu tiên hắn thừa nhận sự tồn tại của cục cưng , mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên phát triển là tốt nhất rồi

69. Chương 68: Vì Anh Vui Vẻ Cho Nên Em Vui Vẻ

Nhìn Lăng Tịch, từng chén , từng chén uống rượu ko ngừng . Tổng Giai Kỳ rót cuộc cũng ko nhịn được lên tiếng ngăn lại

“Lăng Tịch, đừng uống nữa. Anh đã uống đủ rồi”

Ngắm nhìn đôi mắt sáng ngời của nàng, Lăng Tịch treo móc nụ cười xấu xa “Sao vậy? Đau lòng?”

Tổng Giai Kỳ lập tức đỏ bừng mặt “Làm.....làm gì có a..... Tôi chỉ sợ là anh uống say quá chứ sao”

Hai mắt căn bản đã ko dám nhìn thẳng vào người đối diện, đàn ông hư quả nhiên là khắc tinh của phụ nữ, đặc biệt là đàn ông hư sau khi đã trải qua một trận rượu say mềm, vì sự quyến rũ của họ lại càng tăng thêm “Haha, yên tâm, tôi chẳng bao giờ say đâu” Nụ cười xấu xa của Lăng Tịch lại được tô điểm thêm bằng một chút tà mị, rượu vẫn ko ngừng được rót xuống

Vịn cái thân thể xụi lơ của người kia. Tổng Giai Kỳ chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ . Rót cuộc , nàng cũng trở về với cái nhà trọ đơn độc của mình, cố hết sức đẩy Lăng Tịch ngã xuống giường

Tổng Giai Kỳ vội vàng xuống nhà bếp rót ra 1 chén trà, sau đó lại chạy trở về bên giường “Lăng Tịch, Lăng Tịch, uống chút trà tỉnh rượu”

Đôi mắt say mềm mơ hồ mở ra, ngắm nhìn con người quen thuộc, ngoài suy nghĩ hỗn loạn vẫn là suy nghĩ hỗn loạn . Bất chợt , hắn đưa tay kéo nàng về hướng mình

“A!” Tổng Giai Kỳ la lên 1 tiếng, chén trà đã lật úp trên mặt đất

“Đừng vứt bỏ tôi, đừng vứt bỏ tôi” Bên tai nàng , là những lời lảm bảm đầy bất an của Lăng Tịch “Coi như tôi cực khổ cầu xin, đừng vứt bỏ tôi

Ngừng giãy dụa, nghe thấy lời nói tận đáy lòng của hắn , Tống Giai Kỳ nhẹ nhàng xoa gương mặt chỉ gặp một lần nàng đã ko thể quên, kim lòng ko được , nói

“Ko đâu, em sẽ ko rời anh đâu”

Lăng Tịch dần dần bình tĩnh trở lại, xiết chặt đôi mắt sáng, nghi ngờ hỏi “Em là hạnh phúc của tôi sao?”

Tống Giai Kỳ e lệ cười “Anh mới là hạnh phúc của em”

Sáng sớm, cơn đau đầu vì say rượu khiến cho chân mày của Lăng Tịch cau lại . Liếc mắt nhìn xung quanh căn phòng ngủ, với cách bày biện phòng thanh nhã , ấm áp như vậy , đủ khiến cho hắn biết chủ nhân của nó hẳn phải là phụ nữ . Tung mình xuống giường, lại phát hiện, mình chỉ mặc mỗi chiếc áo lót, hắn tiện tay cầm cái áo ngủ màu hồng của con gái, tạm thời che đi sự bối rối của mình

Ra khỏi phòng ngủ, trong phòng khách ko có lấy 1 bóng người, trên bàn, đồ ăn sáng đã được bày sẵn , hơn nữa còn kẹp vào một tờ ghi chú “Quần áo đã giặt xong, treo trong tủ quần áo, bữa sáng nhớ ăn xong . Ra cửa xin khóa cửa kỹ – Giai Kỳ”

Tắm rửa xong lại thay quần áo, ăn qua bữa sáng đơn giản . Lăng Tịch ko trực tiếp đi đến trường học, mà là về Tống thị .

Thấy nhà tài phiệt trẻ tuổi xuất hiện , ba của Tống Giai Kỳ vui vẻ ko ngừng líu ríu, liền ra lệnh cho con gái ko ăn qua cơm trưa ko được trở về

Trong quán cà phê, đôi mắt sáng kia dường như đã có chút khác thường . Lăng Tịch rốt cuộc cũng đánh vỡ cục diện bế tắc , hơi ko được tự nhiên nói

“Tối qua, thật cảm ơn em”

Tống Giai Kỳ tùy tiện cười cười

“Vậy mà còn có người tự xưng là chẳng bao giờ say”

“Ai, lần say rượu duy nhất lại để cho em bắt gặp” Lăng Tịch thất bại nói

“Đó là vận hạnh của em chứ sao” Tống Giai Kỳ cười khẽ

Thừa dịp không khí dễ chịu, Lăng Tịch dè dặt hỏi “Quần áo của anh.....là em cời giúp?”

Tống Giai Kỳ buồn cười nhìn hắn “Anh nôn đầy cả ra, lại say đến bất tỉnh nhân sự, em ko cời xuống thì giường của em sẽ bị dơ ”

“A, thì ra là như vậy” Nghe Tống Giai Kỳ nói thế, Lăng Tịch rốt cuộc yên tâm “Haha, thật ngại ngần”

“Lăng Tịch” Tống Giai Kỳ nhàn nhạt hỏi “Cả tối hôm qua, anh cũng chỉ gọi tên một người, cổ ấy rốt cuộc là người nào a?”

Lăng Tịch đầu tiên là ngẩn người, rồi treo móc nụ cười xấu xa “Mỹ nữ bên cạnh tôi nhiều lắm , làm sao tôi nhớ được mình gọi tên ai?”

“A? Vậy sao.....” Khẽ nhấp chút cà phê , Tống Giai Kỳ đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ “Lăng Tịch, em ko ngại trở thành thể thân của người khác”

Nghe vậy, Lăng Tịch hướng mắt nhìn thẳng nàng , Tống Giai Kỳ quay đầu nhìn lại “Em chỉ hi vọng anh có thể tìm thấy hạnh phúc của mình”

Nàng cười thật chói mắt và ấm áp . Đây là lần đầu tin , Lăng Tịch nhìn thẳng nàng mà ko phải là nhìn vào đôi mắt sáng kia . Nhìn bề ngoài nàng nhu nhược như vậy, nhưng ánh mắt lại thật kiên nghị .

Lăng Tịch có chút ko dám nhìn vào đôi mắt kia “Em.....em đang ở đây nói cái gì?” Hắn mất tự nhiên đáp lại

Đối với sự trốn tránh của hắn, Tống Giai Kỳ lơ đãng đáp lại “Anh có thể ko hiểu em nói cái gì, nhưng xin anh nhất định đừng chối từ hạnh phúc” Tay lướt qua mặt bàn, nàng nhẹ nhàng chấp lên tay Lăng Tịch, đôi tay mảnh khảnh kia khiến hắn thật lâu ko cách nào di dời tầm mắt

Nàng muốn hắn tìm được hạnh phúc, nàng, muốn hắn đừng quan tâm đến nàng nữa, nàng muốn hắn hạnh phúc, vì hắn hạnh phúc nàng mới có thể hạnh phúc

Giơ tay nhẹ nhàng chấp lên đôi bàn tay kia , nàng nói” hạnh phúc ko chỉ có một loại” . Lăng Tịch ko nhìn vào đôi mắt sáng, mà lại lẳng lặng nhìn người đối diện, nhìn cô bé cam nguyện trở thành thể thân của người khác

Nửa tháng sau, tôi xuất viện . Nghênh đón tôi, là sự hoan nghênh đã được chuẩn bị tỉ mỉ của bạn bè . Lâm Chỉ Niệm và Dương Tử thân mật nắm lấy tay tôi

“Tiểu Như, cậu có biết chúng tôi nhớ cậu như thế nào ko”

Dương Tử lập tức dùng hồi báo công trạng “cơm hộp quán gia” tựa như vật quý báu

“Dưới sự chứng sức hợp tác của tôi và quán gia, hạn ngạch tiêu thụ cơm hộp đã tăng lên mười lăm điểm”

Lâm Chỉ Niệm ko cam lòng yếu thế nói “Dưới sự hợp tác hoàn mỹ của tôi và Tiểu Ưu “Bảo Bảo Tú” đã hoàn thành thời báo chuyên đề . Mỗi ngày người nghe danh đến căn tin chen chúc tới chát nước, khiến hiệu trưởng đang có ý định mở rộng căn tin”

Khổng Di Ưu cười nói “Lâm Lâm cũng có thêm rất nhiều fan”

Nghe được mấy cái tin này, tôi thật sự rất vui, cười nói “Tôi sẽ nhớ cuối năm tặng thêm bao đỏ”

Trần Hạo Nam lập tức xen vào “Bao lì xì thì tôi ko cần, cậu chỉ cần giúp tôi có được Dương Tử là được”

Mục Úc Huyền khinh bỉ nhìn hắn “Tôi nghiêm trọng khinh bỉ cậu”

Trần Hạo Nam cũng ko chút để bụng “Cậu là cái người ngày ngày thấy mỹ nhân trong ngực, thì làm gì hiểu rõ sự nghèo khó của dân thường chúng tôi a”

“Được rồi, mấy người đừng quần lấy bà xã tôi nữa”

Nạch Tu Nghệ kéo tôi qua 1 bên, thần bí nói “Anh muốn tặng cho em một món quà

“Là cái gì a?” Thấy vẻ mặt thần bí bí bí của hắn, tôi cũng rất tò mò

Bạch Tu Nghệ chỉ cười ko nói, hướng Trần Hạo Nam và Mục Úc Huyền nháy mắt . Hai người lập tức hiểu ý, ung dung đi ra cổng, ngay sau đó lại mang vào một cái thùng gỗ

“Bà xã, nhìn nè” Bạch Tu Nghệ cười nâng một góc thùng.....

“Gâu gâu gâu!” Một con thú tựa như heo con nhảy vào lòng tôi

“Austin?!” Tôi vui mừng ôm lấy nó

“Thật tốt quá, mày rốt cuộc ko sao rồi”

70. Chương 69: Không Nhận Thức Được

Austin vui vẻ hướng tôi ve vẩy đuôi, đầu ko ngừng dụi vào mặt tôi

“Được rồi, để nó xuống đi” Bạch Tu Nghệ đi tới ôm Austin giờ đã nặng hơn rất nhiều

“Vết thương của nó cũng vừa lành lại” Bị thả xuống đất, song con heo con ấy vẫn đảo quanh chân tôi

Trong bữa tiệc, tôi mới từ Dương Tử biết được, Khâu Văn Văn lấy cớ tinh thần bất thường lúc xảy ra vụ án, nên ko bị quy trách nhiệm hình sự, nàng đã được người lợi dụng mối quan hệ đón về nhà nghỉ ngơi .

Tất cả mọi người đều nói là nàng giả điên, chạy trốn luật pháp, nhưng khi nhớ lại cái bộ dạng của nàng ngày trước, với cái dáng vẻ đó thì có lẽ là nàng ko cố ý giả vờ . Suy cho cùng, nàng, vẫn ko đáng để tôi hận

Đưa tiễn bạn bè ra về, cũng là lúc trời bắt đầu tối, Bạch Tu Nghệ ân cần đưa tôi trở về phòng

“Bà xã, anh đưa em đi tắm rửa”

“A”

Một lúc ko lâu sau

“Bà xã, nước nóng có rồi, tới đây tắm đi”

“A” Tôi đi vào phòng tắm, thấy hần ko hề có ý rời đi, tôi khẽ nhíu mày “Anh ko đi ra?”

“Anh sao có thể đi ra ngoài, em làm sao mà tắm rửa a? Tay của em ko được đựng nước, cũng ko thể cử động”

“Nhưng mà anh ở đây, thì em càng ko thể tắm được” Tôi nhin ko được hướng hần rống

“Bà xã” Bạch Tu Nghệ vỗ vai tôi ” ‘ông xã’ ko phải là hai từ gọi giả dối, mặc dù chỉ có khi tâm tình em tốt em mới bằng lòng gọi, nhưng đối với em mà nói, anh hoàn toàn phải gánh vác trách nhiệm của một người chồng. Em yên tâm, anh ko hề có bất kì cái suy nghĩ lợi dụng nào cả, chẳng qua chỉ là đơn thuần muốn chăm sóc em” Ánh mắt của hần thản nhiên nhìn hần vào tôi

Chậm chậm tôi cúi đầu, trên mặt đã nóng bừng “Vây.....vây anh phải nhắm mắt lại rồi mới giúp em tắm nha”

“Ách?” Bạch Tu Nghệ có chút ngây người “Vây làm sao mà anh giúp tắm?”

“Em ko biết ” Tôi có chút tức giận

“Được, được rồi” Bạch Tu Nghệ bất đắc dĩ nhắm mắt lại “Vây trước tiên cởi quần áo ra đi”

.....Trong phòng tắm thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng kêu sợ hãi, cùng những lời xin lỗi.....

“Anh.....anh sờ đi đâu vậy?”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tại anh ko nhìn thấy nên chỉ có thể sờ soạng”

“Lấy tay ra!”

“Ai, anh ko biết đó là ngực của em mà” (Rin: hí hí, sờ tiếp đi Tiểu Nghệ, ta bảo kê :D)

“Còn nói nữa?!”

“Ko nói, ko nói”

Sau một trận tắm rửa dài gần cả thế kỉ, tôi cảm thấy rất dễ chịu, song Bạch Tu Nghệ lại bị ướt sũng từ đầu đến chân

“Anh làm gì thế?” Mở to hai mắt, tôi nhìn nhìn hần đang cởi áo ra

“Tắm” Hần trả lời tỉnh bơ

“Trở về phòng anh mà tắm” Tôi bất mãn trừng hần

“Đi ra ngoài sẽ làm ướt thảm”

“Vây.....” Nhìn người kia đang chuẩn bị cởi quần dài, tôi vội vàng quay lưng. Từ phía sau lưng truyền đến giọng nói buồn cười của hần

“Em cũng có thể nhắm mắt lại mà”

“Mau đóng cửa!”

Sau đó. Bạch Tu Nghệ trần truồng từ trong phòng tắm đi ra, phía dưới vồn vện chỉ quần quanh một cái khăn tắm. Thấy mái tóc xốc xếch của hắn, trên người vẫn lấm lấm những hạt nước nhỏ, tôi ko tự chủ được đỏ bừng mặt

“Anh.....anh mau trở về phòng của mình đi”

Bạch Tu Nghệ vẻ mặt cười ta, lẩn lên phía trước “A? Ngượng gì? Có phải ham muốn thân thể của ông xã hay ko?”

“Làm.....làm gì có?” Giọng nói phản bác của tôi càng lúc càng nhỏ, rốt cuộc tôi cũng quyết định lẩn vào trong chăn “Em muốn đi ngủ”

“A” Tựa như nghe ko hiểu ám hiệu của tôi, Bạch Tu Nghệ căn bản ko có ý tứ muốn rời đi, mà chỉ kéo tủ quần áo lấy ra 1 bộ đồ ngủ . Tôi dám thề rằng, cái bộ đồ đó tuyệt đối ko phải là của tôi

“Anh.....anh.....từ khi nào anh treo đồ ngủ trong tủ quần áo của em rồi?” Tôi ù ù cạc cạc hỏi

“Sau khi thủ tục kết hôn vừa hoàn tất” Nhìn ra cái vẻ muốn giật cái khăn tắm xuống của hắn, tôi lập tức nhắm mắt lại . Vậy mà hắn còn dám nói hắn ko hề có ý nghĩa muốn lợi dụng? Rõ ràng là đã có âm mưu từ trước!

Đột ngột cảm giác được phần giường bên cạnh hõm xâu, Bạch Tu Nghệ đã thoải mái bò lên giường lúi vào trong chăn . Tôi trợn tròn mắt nhìn hắn, dùng tay cọ cọ ngón tay của hắn, run giọng hỏi “Anh, anh, đang làm gì trên giường ngủ của em?”

Bạch Tu Nghệ mặt ko đổi sắc lắc đầu chữa lại

“Sai, đây là giường của “chúng ta””

“Đừng, đừng có nói đùa, mau trở về phòng ngủ của anh đi”

“Bà xã, em lo lắng cái gì vậy? Đã thành vợ chồng rồi, mà còn xấu hổ như vậy? Ngoan, ngủ đi”

Ko để tôi phản đối thêm, hắn tiện tay tắt công tắc đèn , rồi vươn tay ôm lấy tôi . Tôi cố hết sức tránh thoát tay hắn

“Anh làm gì thế? Mau đi xuống!”

“Ôm bà xã của mình ngủ, ko vi phạm pháp luật”

“Em cảnh cáo anh nha, em sẽ gọi Ausitn lên cản anh”

“Con heo mập kia, từ sớm đã bị anh mua chuộc”

Tôi hoàn toàn tin chắc rằng , hắn đã có âm mưu từ trước

“Anh.....anh sờ đi nơi nào vậy?”

“Sờ con anh, đừng cản trở cha con bọn anh giao lưu”

Cả đêm, hắn cũng ko có cái cử động nào quá mức, chẳng qua là chỉ nhẹ nhàng ôm lấy tôi . Thân thể từ cứng ngắc của tôi, cũng dần buông lỏng , tôi ko biết mình đã ngủ khi nào, chỉ biết là, mình đã ngủ rất ngon

Từ hôm đó trở về sau, Bạch Tu Nghệ lại tựa như tên vô lại, mỗi đêm lại chen vào giường tôi . Trước khi ngủ, hắn lại luôn làm theo thói quen , hôn tôi một cái . Dần dần, tất cả mọi chuyện cũng trở thành bình thường . Tôi ko còn vì hắn nhích đến gần mà trở nên lo lắng, cũng ko còn bối vì thấy cơ thể lỏa lồ của hắn mà hét chói tai

Nhưng mà, một sự việc khác phát sinh đã khiến chúng tôi lo lắng . Bạch Tu Nghệ gần đây sắc mặt rất tiêu tụy, mặc dù, hắn vẫn ở trước mặt tôi ra sức đùa giỡn , tăng cường khả năng nói chuyện của bảo bối , nhưng tôi biết tâm tình của hắn hiện tại rất xấu , vì cứ nhìn vào vẻ mặt của hắn mỗi lần hắn từ bệnh viện trở về là có thể đoán được đại khái rồi

Lần đi thăm dì Bạch này, nhìn thấy người phụ nữ tái nhợt gầy gò, hốc mắt hõm sâu nằm trên giường bệnh đã khiến tôi giật mình, bác sĩ nói, bệnh tình của dì đã bắt đầu chuyển xấu, tình huống hiện tại rất không ổn định. Họ muốn chúng tôi phải.....chuẩn bị tâm lý thật tốt

“Tiểu Nghệ” Dì Bạch cố tỏ ra kiên cường, nhưng vẻ mặt của dì đã tràn ngập sự suy yếu vô lực

“Mẹ.....mẹ muốn gặp đứa bé đó”

Lời của dì đã khiến cho chúng tôi cả kinh

“Mẹ muốn gặp Lăng Tịch” Dì Bạch kiên quyết nói

Bạch Tu Nghệ bình tĩnh nhìn dì Bạch, gật đầu “Được, con nhất định sẽ mang hắn đến”

71. Chương 70: Ly Biệt

Tại sân bóng rổ trường học

“Buồn cười, tôi cần gì phải đi thăm bà ấy?” Lăng Tịch khinh thường nói

“Bà ấy sắp mất rồi. Đây là yêu cầu cuối cùng của mẹ” Bạch Tu Nghệ xót xa nói

“Bà ta sắp chết thì tôi phải đi thăm bà ta sao? Vậy còn lúc mẹ tôi chết thì sao? Bạch gia các người đã có ai đến thăm hỏi?”

“Bạch gia nợ cậu, là lỗi của Bạch gia, nhưng mẹ tôi cũng phải chịu đựng sự phản bội của chồng, bà ấy cũng là người bị hại”

“Nhưng bà ấy không có bị bạn bè họ hàng nhạo báng, không có bị các bạn hàng xóm khác nói bóng nói gió, cũng không vì một ngày 3 bữa cơm mà chật vật” Nhớ lại những chuyện cũ, Lăng Tịch lại thổn thức không dứt. Hít sâu, hắn cương chế nỗi đau khổ cùng không cam lòng lại, lạnh lùng nói

“Tôi không đi” Ngay sau đó đã xoay người rời đi

“Phịch!”

Lăng Tịch cứng đờ bước chân, kinh ngạc quay người lại, Bạch Tu Nghệ hai đầu gối quỳ xuống đất, lẳng lặng nói “Cái quỳ gối không phải là tôi muốn van xin cậu đi thăm mẹ, mà là vì Bạch gia”

Ngơ ngác, Lăng Tịch chăm chú nhìn hắn, một lúc lâu

“Haha.....tùy tiện quỳ gối trước kẻ đã từng có hiềm khích với mình? Bạch Tu Nghệ, cậu thật là trẻ con, thật buồn cười” Dứt lời, hắn quay đầu lại lao khỏi sân bóng rổ

Bạch Tu Nghệ từ từ đứng lên “Mẹ, thật xin lỗi, con không thể làm được.....”

Bệnh tình của dì Bạch càng ngày càng trở xấu, dì đã không còn ăn được bất kỳ loại thức ăn nào, mỗi ngày chỉ có thể duy trì sự sống nhờ truyền dịch. Chúng tôi cũng biết, dì đã chạm đến ngưỡng chịu đựng của mình, nhưng dì vẫn một mực chờ một người. Bạch Tu Nghệ đã cùng Bạch gia thương lượng chuyển Bạch thức trở về nước, để ông ấy có thể trông thấy dì, tiện thể, cũng lo liệu cho bọn họ được ở cùng một bệnh viện

Nhìn ba an tường nằm ở nơi đó, tựa như một người đang ngủ say không muốn bị quấy rầy. Lòng ngực Bạch Tu Nghệ lại cuộn cuộn tức giận, hai tay hắn nắm lại thành quyền thật chặt

“Ba còn không tỉnh lại sao? Tại sao lại trốn tránh lỗi lầm của mình, tại sao lại đem tất cả mọi chuyện ném lên người con? Đã có một đứa con trai hận ba, ba còn muốn cả thằng con trai này cũng hận ba sao?” Bạch Tu Nghệ kích động đập tay lên giường la to

“.....mẹ sắp chết rồi, mẹ sắp chết rồi! Ba có biết hay không? Mẹ vẫn chờ ba đến thăm mẹ lần cuối, tại sao ba lại ở đây? Ba là muốn trốn tránh!”

Đẩy cửa chạy ra khỏi phòng bệnh, Bạch Tu Nghệ tựa lưng vào vách tường không ngừng thở dốc “Mẹ.....đang chờ ba a.....” Nước mắt đã lấp đầy khuôn mặt kiên nghị

Trong phòng bệnh, người trên giường từ từ mở mắt.....

Hôm nay, trạng thái tinh thần của dì Bạch đặc biệt tốt . Tuy nhiên chúng tôi vẫn yên lặng nuốt vào nước mắt bi thương, chúng tôi đều biết , đó là lần hồi dương cuối cùng trước khi chết

“Tiểu Nhứ, mẹ đoán rằng đứa trẻ trong bụng con chắc là con trai” Dì Bạch nhìn bụng tôi mỉm cười

“A, Tu Nghệ có nói đây là truyền thống vinh quang của Bạch gia” Cố nặn ra khuôn mặt tươi cười, tôi ko muốn biểu tình bi thương của mình hiện ra trước mặt dì Bạch

Dì Bạch cũng cười cười “Thật ra Bạch gia quả thật là có cái truyền thống vinh quang này nha”

Bạch Tu Nghệ lập tức đắc ý nói “Anh ko có lừa em mà” Khuôn mặt hân hoan tươi cười là vậy, nhưng nỗi đau sau lưng cũng chỉ mình tôi là có thể hiểu

“haha, mấy đứa trẻ này”

Cửa lại nhẹ nhàng bị đẩy ra, mọi người trong phòng cũng thất thần đôi chút . Dì Bạch rốt cuộc cũng vui mừng cười

“Cảm ơn con đã chịu đến thăm ta”

Lăng Tịch lúng túng quay mặt đi

“Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi” Bạch Tu Nghệ yên lặng đỡ tôi dậy

Tôi cũng ko ngờ là Lăng Tịch lại xuất hiện, hân hận chúng tôi rất sâu, Bạch Tu Nghệ đã nói với hân cái gì, tôi cũng ko rõ lắm . Nhưng tôi biết rằng, Lăng Tịch ko phải là kẻ bị mất cảm xúc, hân chẳng qua là ko biết nên xử lý tình cảm phức tạp của mình như thế nào

Trong phòng bệnh, dì Bạch từ ái nhìn Lăng Tịch “thật xin lỗi con”

Lăng Tịch thật sự không hiểu nổi tại sao mình lại xuất hiện ở nơi này . Từ từ chuyển tầm mắt về người phụ nữ có vẻ mặt ko còn chút máu, tại sao bà ta muốn xin lỗi? Hân ko trả lời, cũng ko biết nên trả lời như thế nào

“Con à, bất luận là kẻ nào, con cũng đừng đeo nhiều thù hận lên người nữa . Con và tiểu Nghệ đều giống nhau, đều là con cháu Bạch gia”

Dừng lại , dì điều chỉnh nhịp thở 1 chút “Ta sẽ ko chấp nhất nữa, chỉ cần nhìn thấy các con hạnh phúc, ta đã cảm thấy đủ rồi” Dần dần, hộp hấp của dì có chút dồn dập, sắc mặt cũng càng lúc càng tái nhợt

Lăng Tịch nhíu mày “Bà.....bà ko sao chứ? Có muốn tôi gọi bác sĩ hay ko?”

“Vô dụng” Dì Bạch suy yếu lắc đầu “Con à.....có thể cho ta cầm tay của con được ko?” Trong ánh mắt của dì tràn đầy mong đợi

Lăng Tịch do dự bước lên, hân lại phát hiện mình ko còn cách nào có thể từ chối yêu cầu của người phụ nữ bị bệnh nặng trước mắt

Cầm lấy bàn tay lạnh như băng, dì Bạch mỉm cười đặc biệt ấm áp “Ở trên đời này, con ko cô độc, con còn có ông bà, có ba, cả anh em của mình nữa.....thật đáng tiếc, nếu như ta có thể sống lâu 1 chút, con sẽ còn có mẹ.....”

Nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay gầy gò, cái cảm giác ấm áp lúc này là của mẹ sao? Lăng Tịch hoàn toàn giật mình, nghe thấy lời nàng, hân đã theo bản năng phản ứng

“Bà sẽ sống thật lâu.”

Dì Bạch cười đến lấp lánh ánh lệ trong mắt

Ko lâu sau, Lăng Tịch ánh mắt phức tạp đi ra khỏi phòng giành cho bệnh nhân bệnh nặng

“Cảm ơn cậu” Bạch Tu Nghệ nói thật nhỏ. Lăng Tịch lại tựa như mất điếc tai ngơ, vẫn như cũ chìm đắm trong sự ngăn ngor của mình

Vừa gặp qua Lăng Tịch, dì Bạch dường như đã trở nên vui vẻ hơn nhiều, nhưng trạng thái sức khỏe so với buổi sáng đã chuyển xấu . Đến xế chiều, tình huống càng lúc càng nguy cấp, dì bắt đầu lâm vào giai đoạn hôn mê , bác sĩ rút cuộc cũng nói là bệnh tình nguy cấp khó qua khỏi.....

Bạch Tu Nghệ quỳ gối bên giường, vô lực nắm tay dì

“Mẹ” Vuốt nhẹ khuôn mặt tái nhợt của dì Bạch, hẩn nhẹ nhàng nói

“Đừng lo , con sẽ chăm sóc mình thật tốt, cũng sẽ chăm sóc thật ba và Tiểu Như” Nước mắt cũng ko kèm chế nữa, tôi bận rộn che miệng, cắn chặt môi, sợ rằng mình sẽ khóc thành tiếng

“Hương Hoa!” Một tiếng gọi đột ngột vang lên khiến Bạch Tu Nghệ cả kinh vội quay đầu lại , chỉ thấy Bạch thúc vẫn bị vây trong trạng thái hôn mê, run rẩy nhào lên người dì Bạch . Bạch Tu Nghệ liền đứng dậy tránh ra

“Hương Hoa, mở mắt ra nhìn tôi một chút, tôi tới rồi, Hương Hoa.....”

Bạch thúc ko ngừng gọi khiến dì Bạch như gặp được kì tích mở mắt, dì cố hết sức nói

“Tôi.....tôi một mực chờ ông.....”

72. Chương 71: Không Khởi Sưu Tâm

“Hương Hoa.....” Ôm lấy dì, Bạch thúc khóc đến thê lương

“Tôi.....tôi chưa từng trách ông.....” Nhịp thở của dì Bạch càng lúc càng dồn dập “Tôi.....ko trách ông.....”

Rốt cuộc cũng đã đợi được người phải đợi , ánh mắt của dì Bạch bắt đầu từ từ tan rã, ghé sát bên tai dì, Bạch thúc nhẹ nhàng nói

“bà là người phụ nữ tôi yêu duy nhất”

Đột ngột , dì Bạch hạnh phúc mỉm cười, nụ cười kia , hẳn là nụ cười đẹp nhất của cả đời dì

Dì bình thần nhắm hai mắt lại

“Hương Hoa, bà là người phụ nữ cả đời này tôi yêu duy nhất.....” Bạch thúc ôm chặt lấy dì Bạch ko muốn buông tay, trong miệng ko ngừng lẩm bẩm

“Mẹ?!” Bạch Tu Nghệ xông lên nhào vào người dì Bạch, khóc rống “Mẹ, con ko muốn mẹ chết, con ko muốn mẹ chết!”

“Mẹ.....” Tôi buông tay ra, cho phép mình khóc lớn thành tiếng . Dì là người đầu tiên đối với tôi có ý săn sóc, đối với dì, tôi càng giống con gái dì hơn , dì nói, dì rất quan tâm đến đứa bé trọng bụng tôibi thương cùng nước mắt đan xem trào ra

Nằm trên giường bệnh, vẫn là người phụ nữ thanh nhã như hoa lài như lúc tôi vừa gặp dì.....

Trong quán rượu huyền ảo, Lăng Tịch ngơ ngác nhìn ly rượu trước mặt, ko uống một ngụm . Tống Giai Kỳ lặng lẽ ngồi bên người, chờ cho đến khi Lăng Tịch lằm bằm mở miệng

“Tôi.....dường như đã làm một chuyện rất ngu ngốc.....”

Tống Giai Kỳ dịu dàng hỏi “Làm xong chuyện này, anh có hối hận ko?”

Suy nghĩ một hồi lâu, Lăng Tịch lắc đầu, Tống Giai Kỳ cười

“Vậy thì nó ko phải là chuyện ngu ngốc”

“Có lẽ vậy” Uống một ngụm rượu, Lăng Tịch tự nhiên nắm tay nàng

“Đi, dẫn em đến nhà hàng ăn”

Tổng Giai Kỳ ngoan ngoãn đi theo . Hắn, quả thực là hạnh phúc của nàng

Sau buổi tang lễ, tâm tình của Bạch Tu Nghệ vẫn xuống thấp . Bạch thúc cũng bởi vì quá độ đau lòng mà cần phải ở trong bệnh viện để theo dõi mấy ngày . Cả Bạch gia đắm chìm trong một bầu ko khí tang thương . Loại nỗi đau này, chỉ có thời gian mới có thể chữa khỏi , mặc dù đứa bé trong bụng cũng càng ngày ko an phận nữa, nhưng tôi vẫn cố gắng hết sức ko quấy rầy Bạch Tu Nghệ, hắn đã quá cực khổ rồi

Vết thương trên tay căn bản đã phục hồi trở lại, rốt cuộc, tôi cũng có thể ko cần nhờ Bạch Tu Nghệ giúp đỡ tắm mặc quần áo, cảm giác tự lo liệu cũng rất tốt

Trong lúc tình cờ,tôi có nghe Dương Tử nói qua, nhìn lần nàng nhìn thấy Lăng Tịch ở cùng với một cô gái rất trong sáng , nhìn bộ dạng hai người, có lẽ là đang gặp gỡ . Lòng cũng dần dần thả lỏng, có lẽ hắn đã tìm được hạnh phúc về mình

Vô luận là mọi chuyện đã thay đổi như thế nào, cuộc sống vẫn tiếp tục vận động , có sinh mệnh mất đi, thì sẽ có sinh mệnh mới được sinh ra , chúng ta vẫn phải tiến lên phía trước . Nếu thuận lợi , có thể được mọi người ủng hộ, còn nếu ko may, thì chỉ có thể nhìn thấy dấu chấm hết

Cực cưng hôm nay ở trong bụng lại đặc biệt ko an phận, ko khỏi làm tôi hoảng hốt 1 trận . Lơ đi một bên ko hề yên tĩnh nằm im , tôi thay bộ đồng phục đặc biệt giành cho học sinh mập , đi xuống lầu

“Bà xã, vóc người của em càng lúc càng đẹp nha”

Bạch Tu Nghệ mị mị (*châm biếm) cười nói

“Ngài Bạch đây là đang nói giỡn hay sao?” Cái bụng hơn sáu tháng còn tựa như bắc bán cầu, mà bây giờ đã quay ngoắc 360 độ thành một hình cầu, tôi thật ko hiểu nổi thân hình của tôi tốt là tốt ở chỗ nào

“Haha, trong mắt của người sắp làm ba, lúc bà xã mang thai là đẹp nhất”

Bạch thúc cười cười , nói “Tiểu Nghệ nói chuyện càng lúc càng buồn nôn rồi?”

“Dạ” Tôi đồng ý gật đầu

Bạch Tu Nghệ bộ mặt ngạc nhiên nhìn chúng tôi “Nói chuyện với bà xã của mình có cái gì mà buồn nôn? Bà xam mau ăn, thời gian của chúng ta ko còn nhiều”

“A” Tôi lung tung hướng vào miệng mình nhét thức ăn

Bạch thúc bất mãn nói “Gấp cái gì? Để cho tiểu Như ăn từ từ”

“Ba, lúc tan học sẽ có công ty tới hợp tác làm “cơm hộp quản gia” với chúng ta, thuận tiện buổi trưa còn phải khảo sát phản hồi của các bạn học khác, cho nên con ko thể đến trễ”

Bạch thúc thật lâu nhìn hắn 1 cái

“Tiểu Nghệ, con thật ko khiến cho ba thất vọng”

“Dĩ nhiên, con là con trai của ba mà” Bạch Tu Nghệ vẻ mặt tỉnh bơ nói

Ngồi ở trong xe, tôi hướng về Bạch Tu Nghệ giả hoạt cười “Thì ra ông xã là như thế, còn ko để cho ba phải thất vọng” Bạch Tu Nghệ xoay đầu qua, khẽ hôn lên gương mặt tôi

“Anh muốn để cho bà xã anh phải cảm thấy hạnh diện”

Mắt nhìn hắn, tay vỗ về cực cưng . Ko gì có thể so sánh với hạnh phúc của hai người lúc này .

Buổi trưa vì Bạch Tu Nghệ phải lo liệu chuyện “cơm hộp quản gia”,nên Dương Tử và Lâm Chỉ Niệm phải nhận nhiệm vụ bảo vệ . Đi vòng vòng trong sân trường quả thật ko thú vị, lại ko ngừng bị 1 đám nữ sinh liếc mắt .

Tôi quyết định ra ngoài trường đi dạo 1 chút “Dương Tử, cậu khi nào mới chấp nhận cùng Hạo Nam gặp gỡ” Tôi nhớ lại cái yêu cầu của chị cả Trần Phi lúc trước

“Đúng đó, cậu ép điên người ta còn chưa đủ sao?” Lâm Chỉ Niệm cũng vì Trần Hạo Nam đáng thương mà muốn rơi nước mắt

“Phải nhìn tình hình rồi nói sau” Dương Tử thờ ơ nói “Con trai thì phải quan sát nhiều, tránh để tương lai phải hối hận”

“Thôi đi, chờ cậu quan sát xong, người ta cũng đã có chủ rồi. Nhìn Tiểu Như mà làm gương, ko có quan sát thì đã sao, ko phải cậu ta vẫn hạnh phúc khiến cho người khác phải đổ mắt đó sao?”

“Cậu ấy là loại khác người, ko được tính”

Tôi ko nhìn được thay mình biện bạch “Tôi sao lại ko được tính?”

Lúc này, bất chợt có một thanh niên thoát nhìn nho nhĩ đứng chắn trước mặt chúng tôi, đầu tiên là hần nhìn chăm chăm vào bụng tôi, sau đó lại rất lịch sự hỏi

“Xin hỏi, cô là Liễu Như tiểu thư phải ko?” (Rin: Trùm cuối sắp xuất hiện rồi :D)

Dương Tử và Lâm Chỉ Niệm ngăn lại trước mặt, tràn đầy đề phòng hỏi

“Ông là ai?”

“Xin chào mọi người, tôi là ký giả báo X, tên Kha Vĩ. Đây là danh thiếp của tôi” Nhưng ngay sau khi xưng danh “Nghe xong chuyện của cô, tôi cảm thấy rất thú vị. Muốn viết một bài báo sưu tầm, ko biết có thể xin cô một chút thời gian ko?”

73. Chương 72: Vị Hôn Phu Của Khâu Văn Văn

Sưu tầm?! Chuyện của chúng tôi có giá trị tin tức sao? Dương Tử hoài nghi hỏi “Tòa soạn báo cho phép các người lấy thông tin từ học sinh cấp 3 chưa kết hôn mà có con sao?”

“Hay là ông muốn hưởng ánh mắt của mọi người đến mặt trái của giáo dục” Lâm Chỉ Niệm tiếp lời

Kha Vĩ cười cười “Trước, tôi chỉ muốn đem sự thật đầu đuôi viết thành 1 bài báo, tuyệt sẽ ko để bất kì quan điểm của người nào trong dư luận ảnh hưởng, bảo thảo cũng sẽ đợi có sự cho phép đăng của tiểu thư Liễu Như thì mới đăng, sau, hiện tại chuyện chưa kết hôn mà đã có con cũng ko phải là chuyện mới mẻ, nếu như có thể làm được một bài báo về một câu chuyện đầy trách nhiệm cùng tình người thì sẽ khiến cho rất nhiều người biết rõ về vấn đề này, cũng ko còn hiểu lầm phiến diện nữa. Học sinh cấp 3 cũng có thể đối mặt với cuộc đời lựa chọn hướng đi chính xác, tôi tin tưởng, quần chúng sẽ dùng đầu óc của mình mà phán xét lại”

Lời nói vừa hết, chúng tôi ko nhìn được vì hần khen hay. Sau khi mang thai, quả thật tôi đã phải đối mặt với nhiều ánh mắt khó hiểu cùng khinh thường của mọi người, nếu như có thể thông qua câu chuyện của tôi, khiến cho nhiều bà mẹ chưa lập gia đình nhận được nhiều sự đồng tình và thông cảm, thì tại sao lại ko làm chứ? Dương Tử và Lâm Chỉ Niệm cũng tỏ vẻ ủng hộ

Trong nhà hàng ở ngoài trường, Kha Vĩ bắt đầu chăm chỉ làm phỏng vấn. Bất giác, đã đến thời gian vào lớp, hần tiếc hận nói

“Còn thiếu một chút nữa là xong, đáng tiếc thời gian ko còn đủ rồi”

Tôi có ý tốt đề nghị “Tôi sẽ ko lên lớp hôm nay”

“Thật?” Hần mừng rỡ nói “Liều Như tiểu thư, thật cảm ơn cô”

Quay đầu, tôi hướng về Dương Tử và Lâm Chỉ Niệm nói “Các cậu về trước đi, nhớ nói giùm tôi với thầy, tôi xin phép nghỉ”

Dương Tử có chút lo lắng nói

“Một lát nữa cậu trở về trường một mình được ko? Tôi sẽ tới đón cậu”

Kha Vĩ lập tức vỗ vỗ ngực bảo đảm “Hai người cứ yên tâm, tôi sẽ đưa cô ấy về, bảo đảm không thiếu một sợi tóc” Về lịch sự, nho nhã của Kha Vĩ đã khiến cho người ta cảm thấy tương đối đáng tin cậy

Dương Tử rót cuộc cũng yên tâm gật đầu “Được, vậy thì phiền ông, nhất định phải đem Tiểu Như trở về trường”

Sau khi các nàng rời đi, chúng tôi lại tiếp tục đề tài vừa mới bắt đầu. Kha Vĩ đột nhiên có chút hăng hái hỏi

“Cô và ba của đứa bé lúc đó chưa dao động tình cảm sao? Tựa như.....người thứ ba.....”

Tôi khó hiểu nhìn hắn, hắn tùy tiện cười “Thứ cho tôi mạo muội, hãy để tôi giải thích, ba của đứa bé tương đối xuất sắc, trước đó ko lâu tôi còn nghe nói, Liễu tiểu thư bởi vì chuyện ngoài ý muốn nên phải nhập viện, nguyên nhân của chuyện này hình như cũng có liên quan đến cậu ấy”

“Nghe ông hỏi như vậy, thì rất giống kí giải của mấy tờ báo lá cải nha” Tôi ko biết hắn là từ đâu nghe nói, trực giác lại nói cho tôi biết có lẽ hắn biết cả mọi chuyện

“Điều này cũng là bản tính đương nhiên của ký giả mà” Hắn lơ đãng nói

“Tôi nghe nói, người làm bị thương Liễu tiểu thư chính là vị hôn thê lúc trước của ba đứa bé”

Lời của hắn khiến cho tôi nhũn mày, đánh giá thật cẩn thận kí giả trước mắt, tôi bình tĩnh nói “Ông còn nghe thấy những chuyện gì?”

“Còn nghe nói là vị hôn thê này sau khi bị bắt, tinh thần của cô ta đã trở nên khác thường”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó.....cô ấy đã tự sát”

“Ông nói cái gì? Khâu Văn Văn tự sát?!” Tôi kinh ngạc đứng lên, nhìn gần vào hắn. Kha Vĩ ko có ý trả lời vấn đề của tôi, hắn thu dọn đồ đạc dẫn đầu ra khỏi nhà hàng “Đi thôi, tôi đưa cô về”

Tôi dờ dẫm theo phía sau, nhưng trước sau vẫn ko tài nào tin nổi Khâu Văn Văn đã thật sự tự sát, mà kết quả như thế thì cũng có thể dự đoán được, tình yêu của nàng quá mãnh liệt, quá chấp nhất rồi

Đi ra khỏi phòng ăn, tôi đuổi theo hắn

“Lời nói vừa rồi của ông làm có ý gì?”

Hắn nhìn cũng ko nhìn mà chỉ chăm chú để ý đến một chiếc màu đen ko xa đang lái tới. Cho đến khi xe dừng lại trước mặt, hắn mới yên tâm xoay người

“Liễu tiểu thư, e rằng chúng ta lại phải thay đổi địa điểm phỏng vấn rồi”

Tôi rót cuộc cũng hiểu rõ, cái gì gọi là phỏng vấn, thì ra chỉ là lớp nguy trang của hành động bắt cóc. Nhìn chăm chăm vào bàn tay mình đang đặt trên bụng, vô luận là tôi giãy dụa hay kêu cứu, thì cũng sẽ khiến tôi và đứa bé phải bỏ mạng chỗ này

Ra sức dẫn lại sợ hãi, tôi ngược mắt nhìn hắn “Ông rót cuộc là người nào? Tại sao lại muốn làm như vậy?”

“Một lần nữa tôi xin tự giới thiệu, tôi tên là Kha Vũ, là vị hôn phu hiện tại của Khâu Văn Văn” Hắn mặt ko chút thay đổi trả lời, nhưng ngay sau đó lại ko lưu tình đem tôi đẩy mạnh vào trong xe

Sau khi trở về phòng học, Dương Tử trở lại vị trí ngồi, tinh thần luôn thấp thỏm ko yên, hết nghiêng đồng lại ngó tây, thấy vậy Trần Hạo Nam cũng phiền lòng, một tay hắn đoạt lấy danh thiếp từ trong tay nàng, lấy điện thoại di động ra

“A lô, xin chào. Đây có phải là tòa soạn X ko?.....Xin cho hỏi quý toàn soạn có ký giả nào tên Kha Vĩ không?”

Thầy giáo trên bục giảng dừng viết, giận dỗi nhìn hắn chăm chăm

“Bạn học Trần Hạo Nam, em có biết bây giờ là giờ lên lớp hay ko?”

Trần Hạo Nam giơ tay lên có ý bảo thầy giáo hãy nói sau, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm túc . Sau khi cúp điện thoại, hắn cũng ko để ý thầy giáo đang kinh ngạc cùng khiển trách mình, đã nắm lấy tay Dương Tử chạy ra ngoài

“Bọn họ nói, họ căn bản ko có ký giả nào tên Kha Vĩ. Tiểu Như gặp nguy hiểm rồi”

“Cái gì?!” Dương Tử thất kinh “Tiểu Như có thể gặp chuyện gì hay ko a? Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta.....chúng ta phải báo cảnh sát ”

“Đi tìm Tu Nghệ trước”

Đoàn người Bạch Tu Nghệ hỏa tốc chạy ra nhà hàng ở ngoài trường, nhưng họ đã ko còn thấy bóng dáng của Liễu Như nữa . Bạch Tu Nghệ ảo nảo đăm cái bàn

“Đáng chết, cô ấy ở đâu?”

Dương Tử hồi hận , hận ko thể dùng mình thay Tiểu Như “Cũng tại chúng tôi ko tốt , ko có chăm sóc tốt cho Tiểu Như”

Lâm Chỉ Niệm cũng hồi hận mãnh liệt, lau nước mắt “Tu Nghệ, thật xin lỗi. Chúng tôi ko nên để cô ấy một mình ở đây”

Trần Hạo Nam dịu dàng ôm Dương Tử “Đừng khóc, tình huống như thế này thì có ai mà ngờ tới”

Mục Úc Huyền cũng nói “Đối phương nhất định là đã có chuẩn bị mới đến, ko phải là tạm thời nảy sinh suy nghĩ”

Bạch Tu Nghệ một lòng đều đặt trên người Liễu Như, một phụ nữ mang thai sáu tháng, chạy trốn căn bản là ko chuyện ko thể nào làm được . Nếu như đối phương bắt nàng chẳng qua là muốn dùng nàng làm con tin uy hiếp người khác vậy thì còn có thể thương lượng. Nếu như họ bắt nàng vì một mục đích xấu nào đó, thì hắn ko cách nàng tưởng tượng được sẽ có chuyện đáng sợ gì xảy ra trên người Liễu Như, mà chuyện hắn sợ nhất chính là.....trả thù

Dần dần Bạch Tu Nghệ cũng tỉnh táo lại, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là tìm được nàng, rối loạn lúc này cũng ko thể giúp ích được gì . Hắn bắt buộc mình phải giữ vững trạng thái tinh thần tỉnh táo .

Quay đầu , hắn hỏi Dương Tử và Lâm Chỉ Niệm “Hắn hỏi những vấn đề gì, hai người nhất định phải nói cặn kẽ cho tôi biết”

74. Chương 73: Truy Lùng

Ngồi ở trong xe, kẻ tự xưng là vị hôn phu của Khâu Văn Văn , Kha Vũ thủy chung luôn hướng mắt ra ngoài cửa sổ, toàn thân bao bọc trong đau thương

“Khâu Văn Văn , thật đã tự sát?” Tôi vẫn ko thể nào tin nổi, Khâu Văn Văn xinh đẹp như nữ thần mà cứ như vậy đã hương tiêu ngọc nát rồi?

“Ừ” Hắn nhàn nhạt nói “Ba ngày trước, cô ấy đã mặc áo cưới nhảy lầu . Lần này.....có muốn cứu cũng ko cứu được rồi”

Tim đột nhiên có chút đau, mặc dù nàng là người đã từng muốn giết tôi và đứa bé , nhưng tôi và nàng dù sao cũng là 2 kẻ yêu cùng một người đàn ông , cái loại cảm giác này rất kì lạ, tất cả tình cảm của nàng, tôi lại toàn bộ hiểu hết . Nhưng trước mắt, tôi lại ko thể ko quan tâm một chút đến tình cảm của mình

“Sao ông lại bắt tôi? Vì Khâu Văn Văn muốn ức hiếp tôi sao?”

“Ko phải vậy” Hắn lắc đầu, cuối cùng lại đem ánh mắt đặt lên người tôi “Thỏa mãn tâm nguyện của cô ấy, hủy diệt người phụ nữ bên cạnh Bạch Tu Nghệ , ba ngày sau sẽ là tang lễ của Khâu Văn Văn, cô sẽ cùng cô ấy đưa tang chung 1 ngày”

Nói xong hắn lại tựa như chính mình cũng những lời nói đau khổ này ko hề có liên quan với nhau.....quay đầu hướng ánh mắt ra phía bên ngoài cửa sổ

“Ông.....ông điên rồi? Làm như vậy, ông và Khâu Văn Văn có cái gì khác nhau?” Tôi hoàn toàn giật mình, ko thể tin được hẳn lại có thể trấn tĩnh như vậy mà nói ra những lời điều khiển sự sống chết của người khác là bởi vì hẳn yêu Khâu Văn Văn sao? Tình yêu của họ thật đáng sợ a, ko , thứ này căn bản vốn ko được gọi là tình yêu

“Ko sai, tôi và cô ấy đều giống nhau, đều là vật hi sinh của tình yêu” Hần hồ hững nói “Nhưng chúng tôi đều dùng cả tính mạng của mình để bày tỏ tình cảm”

“Điên rồi, các người đều là kẻ điên” Tôi điên cuồng hướng hẳn kêu to, nhưng hẳn vẫn ngoảnh mặt làm ngơ

Ko, tôi ko thể chết được, tôi còn có cục cưng, tôi ko thể để cho nó chưa kịp chào đời nhìn thấy thế giới đã phải nói lời vĩnh biệt . Còn cả Bạch Tu Nghệ nữa, hẳn càng ko thể ko có tôi , ko thể ko có cục cưng

“Thả tôi ra, cái tên điên này! Khốn kiếp! Thả tôi ra, tôi sẽ ko để cho mấy người giết con tôi , tôi.....a.....” những người bên cạnh đã bịt miệng tôi bằng một cái khăn tay, mùi thuốc nước nồng đậm trong muối, dần dần, đầu óc tôi cũng bắt đầu hôn mê, ánh mắt cũng từ từ mất đi tiêu cựHắn vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ

Tại một trạm xăng gần đó. Mấy chục chiếc mô tô đang gào thét chạy nhanh qua . Đột ngột, có một chiếc trong đó, bởi vì ko điều chỉnh cua quẹo tốt , mà xông thẳng lên đường chính , may là sau khi quẹt sơ qua một chiếc xe đen , nó đã dừng ngay lại được . Ở nơi xa xa, đám bạn đều đang chặt chẽ nhìn chăm chú vào tình hình , nếu như đối phương muốn đùa giỡn, họ sẽ đồng loạt xông lên . Song đối phương mở cửa sổ xe quay xuống , nói vài câu lại lái xe rời đi , thấy ko có chuyện gì xảy ra, mọi người cũng giải tán ngay lập tức . Ngồi trên xe máy chính là 1 thiếu niên tóc vàng, hẳn cau mày quay đầu về phía sau, gọi một cô gái gọi cảm lại “Lisa , vừa rồi, hình như tôi có nhìn thấy cô gái lần đầu tiên Zoe đã mang đến đây”

Lisa khó hiểu hỏi “Ti, cậu nói người nào a?”

“Chính là cô gái ngồi cùng hẳn trong taxi về nhà, sau đó hẳn lại còn bị chúng ta cười nhạo mấy ngày”

Lisa chợt hiểu rõ “Cậu nhìn thấy cô ta ở đâu?”

“Cô ấy đang ở trong chiếc xe kia, tựa như đang ngủ thiếp đi.....hoặc là đang hôn mê? Ai, tôi cũng ko hiểu rõ ràng lắm. A, đúng rồi, cô ấy còn là một phụ nữ có thai bụng đã lớn a.....” Ti đột ngột mập mồm cười

“Cậu xem có phải đứa bé ấy là của tên Zoe kia hay ko.....?”

Bằng trực giác của một người phụ nữ , Lisa cho rằng chuyện ko hề đơn giản như vậy thậm trọng hỏi “Cậu nhớ được biển số xe ko?”

“Dĩ nhiên” Ti đắc ý nói “Tôi chơi cái này, ko có nhãn lực tốt thì làm sao được? Ngày nào bị xe bốn bánh bắt nạt, cũng có thể đi tìm bọn họ tính sổ”

Lisa lập tức lấy điện thoại di động ra

“Zoe? là tôi . Ti vừa mới nhìn thấy Liễu Nhứ rồi.....ừ.....ừ, ở trong một chiếc xe đen, tôi muốn hỏi, có phải đã xảy ra chuyện gì hay ko?.....Ừ hẳn nhớ được biển số xe.....được, chờ điện thoại của anh”

Cắt đứt cuộc gọi của Lisa , Lăng Tịch lập tức gọi cho một số máy khác “A lô, là tôi , Lăng Tịch . Tôi hỏi cậu, tiểu Nhứ bây giờ đang ở nơi nào?.....cái gì?! sao cậu ko chăm sóc tốt cho cô ấy?.....” Đè nén tức giận, hẳn nói “Được rồi, nghe bạn bè tôi nói, họ phát hiện Tiểu Nhứ trong một chiếc xe màu đen , biển số xe họ cũng sẽ nhớ kĩ , tôi sẽ nhờ bọn họ giúp tôi tìm chiếc xe kia, cậu trước tiên hãy báo cảnh sát.....Được , có tin tức sẽ báo cho cậu”

Lăng Tịch lại nhanh chóng gọi cho Lisa “Lisa, bảo các anh em bắt kẻ là như thế nào cũng phải tìm được chiếc xe kia, bây giờ tôi sẽ lập tức đi qua, nói cho tôi biết, nó chạy theo hướng nào đi.....Được, tôi biết rồi”

Lăng Tịch sau khi cúp máy, xoay người muốn đi, lại phát hiện góc áo của mình bị người nín lấy . Tống Giai Kỳ chưa xót nhìn hẳn “Anh muốn đi tìm cô gái kia sao?”

Nhìn nàng, Lăng Tịch có hơi chần chờ, sau lại kiên định gật đầu “Cô ấy gặp nguy hiểm, anh phải đi cứu cô ấy”

Tổng Giai Kỳ cô đơn cúi đầu, nhưng ngay sau đó đã ngẩng đầu lên, tặng cho hắn một nụ cười rực rỡ “Nhanh lên một chút rồi trở về , em chờ anh”

Phức tạp ngắm nhìn người , Lăng Tịch quyết đoán xông ra ngoài . Nhìn bóng dáng gấp rút của hắn, nụ cười nàng cứng lại, nước mắt cũng trượt xuống “Tiểu Như.....là cái tên đem đó anh luôn miệng gọi”

Tai mắt của hội mô tô rất nhanh đã tìm ra được cỗ xe màu đen kia, bởi vì nó đã dừng lại tại một bãi chuyển hàng của trạm xăng dầu gần đó . Sau khi báo cho Bạch Tu Nghê , Lăng Tịch một mình đi tới bãi chuyển hàng . Xem ra, bọn họ muốn chuyển Tiểu Như đến nơi này . Núp sau một cái thùng đựng hàng, Lăng Tịch chăm chú nhìn chằm chằm vào phòng trực đầy người . Liễu Như đang ngồi ở trong đó , bộ dạng của nàng tựa như là vừa mới từ trong hôn mê tỉnh lại

Chỉ thấy một người trong đám đánh mắt ra hiệu, những người bên cạnh lập tức nhắc nàng đi ra ngoài

Lăng Tịch cẩn thận nghĩ , cũng ko thể ở đây chờ mãi, cứ như nhân thời cơ bọn họ trực tiếp lái xe đi, tìm ra sai sót cứu người là tốt nhất . Tìm được một cây thiết côn xách ở trong tay để phòng, Lăng Tịch lặng lẽ đuổi theo sau .

Mang theo Liễu Như, bọn họ dừng trước một chiếc xe, chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa xe Nhân lúc họ ko để ý , Lăng Tịch vung thiết côn hướng vào đầu một người đánh xuống, sau đó ko chút do dự đánh vào đầu những người khác . Sự xuất hiện quá đột ngột của hắn cùng động tác cực kì nhanh chóng, căn bản đã ko để cho bất kì kẻ nào kịp phản ứng

Thấy hai người đàn ông bên cạnh chột ngã xuống, tôi lập tức lấy lại tinh thầnLại là Lăng Tịch, hắn tới cứu tôi rồi ! Hắn lo lắng kéo tay tôi “Tiểu Như, em ko sao chứ?”

“Ừ” Tôi đè nén nước mắt tràn mi hướng hắn gật đầu , tôi cứ tưởng là mình sẽ chết rồi , tôi vẫn cho là sẽ ko có người tìm được tôi

“Được, vậy hiện tại chúng ta hãy mau rời khỏi đây đi thôi”

75. Chương 74: Cô Gái Thấp Sáng Cuộc Sống Của Tôi

Mặc dù tình huống bây giờ rất khẩn cấp, nhưng Lăng Tịch phải đi chậm lại để phối hợp với tốc độ đi của tôi , chúng tôi tìm một cái sườn xe lớn làm chỗ che chắn, núp trong bóng tối , nhịp thở của tôi càng ngày càng gấp, chân có chút run run, chính tôi cũng ko biết mình còn có thể chạy tiếp nữa hay ko

“Người đâu?” Đột ngột , người trong phòng trực ban toàn bộ vọt ra . Hướng về phía chúng tôi chạy tới, Lăng Tịch vội kéo tôi qua trốn vào gầm xe,sau khi hắn nhìn thấy góc tường ngổn ngang thùng dầu, lại lập tức kéo tôi chạy đến , mở nắp 1 cái thùng trong số đó lên , rồi mới lo lắng nói với tôi “Tiểu Như, em trốn vào bên trong đi, có xảy ra chuyện gì thì cũng ko được đi ra ngoài”

“Ừ” Tôi gật đầu

Hắn ôm lấy tôi thả vào bên trong, đẩy nắp thùng dầu trước khi dặn dò 1 lần nữa

“Nhớ kĩ ngàn vạn lần cũng ko được đi ra ngoài”

Nhìn hắn căn bản vốn ko có ý ẩn thân ở chỗ này , tôi vội vàng hỏi “Anh muốn đi đâu? Đừng đi, bọn họ có súng”

Tiếng bước chân cùng tiếng chải rửa của đám người ngày càng gần , Lăng Tịch cho tôi một nụ cười trấn an “Đừng lo lắng , tôi sẽ núp ở một chỗ gần em: Ko nói gì thêm, hắn đè đầu tôi xuống đẩy nắp lên .

Trong nháy mắt, trước mắt tôi đã là một mảng tối đen nhánh, thính giác cũng trở nên nhạy bén lạ thường . Tôi nghe thấy Lăng Tịch chạy về phương hướng ngược lại , trong lòng từng trận lo lắng, hắn đang làm gì thế? Hắn muốn dẫn bọn họ rời đi sao? Tên ngu ngốc này

Lăng Tịch chạy đến một cái sườn xe đối diện với chỗ của Liễu Như, hắn ngừng thở chăm chú nhìn vào bước chân của đám người kia . Thấy bọn họ chạy tới mấy thùng dầu gần đó, bắt đầu tỏ ra nghi ngờ, hắn bèn làm ra một tiếng động nhỏ . Tất cả mọi người cảnh giác quay đầu, sau đó lại rất ăn ý chạy về phía bên này

. Lăng Tịch lập tức từ dưới gầm xe chui ra, ko biết là cố tình hay vô ý, hấn lại để cho đám người phía sau thấy bóng dáng mình . Rất nhanh, hấn chạy về chỗ mấy thùng dầu lân cận . Phía trước đã ko còn đường đi, Lăng Tịch từ từ dừng lại, dồn dập thở . Xoay người , hấn đã bị bốn người bao vây xung quanh

“Con nhỏ kia ở đâu?”

“Hừ” Lăng Tịch khinh thường hừ 1 tiếng, căn bản ko đem câu hỏi của bọn họ vào tai , trong tay vẫn nắm chặt thiết côn . Bốn người kia cũng ko cùng hấn phí lời, cùng nhau hướng về phía Lăng Tịch xông lại . Vung vẩy thiết côn, động tác của Lăng Tịch vừa nhanh vừa hiểm , ko đến mấy phút, 4 người kia cũng ko còn chống đỡ được

“Đoàng!”

Tiếng động kia là gì? Là tiếng súng sao? Đã xảy ra chuyện gì? Lăng Tịch ra sao rồi? Tôi cắn chặt môi ko để cho mình kêu ra thành tiếng, đem lỗ tai dán lên vách thùng.....

Nhìn vết thương trước ngực, máu đang ào ạt chảy ra , thanh thiết côn trong tay cũng “Leng keng” một tiếng rơi xuống đất, cả người xụi lơ, hấn ngã xuống , lưng tựa vào một thùng dầu gần đó , thùng dầu đó cũng chính là thùng dầu Liễu Như ẩn thân

Kha Vũ từ từ đến gần Lăng Tịch, đem họng súng còn hơi thuốc súng nhắm vào hấn, mặt ko chút thay đổi nói “Nó ở đâu?” (Rin: dùng súng đấu với một người tay ko ,hừ hừ hết sức hèn hạ)

Đè lại phần bị thương, Lăng Tịch hỏn hển thở lên, trên trán đã toát mồ hôi lạnh . Song ánh mắt hấn vẫn tràn đầy châm chọc, khoe miệng vung lên một nụ cười tà , nâng một tay lên , lại giơ ngón tay giữa .

Kha Vũ nhú mày, muốn nổ súng , nhưng lại bị đám người bên cạnh ngăn cản “Tiếng súng sẽ khiến cảnh sát chú ý”

Hạ súng xuống, Kha Vũ nhìn thẳng Lăng Tịch một hồi, rồi đột ngột nở nụ cười lạnh , đầy tự tin nói

“Tao biết Liễu Như núp ở đâu rồi”

Về mặt Lăng Tịch trong nháy mắt cứng đờ, theo bản năng hấn nhìn về một loạt thùng đựng bộ phận xe , theo tầm mắt của hấn nhìn lại, Kha Vũ dễ dàng nói

“Tao nghĩ hiện tại tao đã biết nó trốn ở đâu”

Lăng Tịch lập tức lộ vẻ khó chịu phần, khiến cho Kha Vũ càng thêm tin chắc. Vẫy tay 1 cái, hấn kéo mọi người chạy về phía bên kia , thấy người rời đi, trên mặt Lăng Tịch chợt nở nụ cười giấu cột

“Đồ ngốc”

Tình hình bên ngoài, tôi đã hiểu được đại khái, run giọng, tôi hỏi “Lăng Tịch có phải anh đã trúng đạn rồi hay ko?”

Lăng Tịch lập tức dịu dàng an ủi tôi “Ko sao, chỉ là chút vết thương nhỏ” nhưng giọng nói của hấn đã trở nên yếu ớt vô lực , vết thương nhỏ ko thể khiến hấn trở thành như vậy . Tôi gấp đến mức muốn đi ra ngoài nhìn hấn

“Lăng Tịch, họ đã đi xa chưa?”

“Ừ” Hấn đắc ý nói “Ai mà nghĩ tớiem lại núp phía sau tôi trong cái thùng dầu này?” Giọng nói của hấn càng lúc càng suy yếu, nhịp thở cũng bắt đầu bất ổn định , máu đã nhiễm đỏ phân nửa bộ ngực

“Tôi muốn đi ra ngoài xem anh” Tôi gấp đến mức nước mắt cũng trào ra, nhất định là hấn đã bị thương rất nặng

“Ko được!” Hấn vội vàng cắt lời tôi, nhưng cũng bởi vì kích động mà khiến hấn phải một trận ho khan, ho đến mức máu tươi ko ngừng trào ra

“Lăng Tịch, anh làm sao vậy?” Hướng về phía vách thùng , lòng tôi gấp rút, hỏi

“Haha, ko có gì” Lau máu nơi miệng, nhìn cái đám ngốc đối diện đang lái xe từng chiếc từng chiếc rời đi , nhưng vẫn ko quên nhìn chăm chú hẳn . Lãng Tịch dần dần buông lỏng trở lại, cơn buồn ngủ lại đột ngột kéo đến, hẳn có chút ko kiểm soát được đôi mắt

“Tiểu Như?” Lấy lại tinh thần, hẳn gọi cái tên vẫn in sâu vào trong đáy lòng hẳn

“Ừ” Tôi qua loa dụi mắt, vội vàng lên tiếng . Giọng nói của hẳn sao lại nhẹ như vậy? Nhẹ đến mức khiến tôi nghĩ nó có thể hóa thành lông vũ mà theo gió bay đi

“Nhớ được lần đầu chúng ta gặp nhau ko?” Ký ức ngọt ngào lại xuất hiện trước mặt Lãng Tịch

“Nhớ” Giọng nói của tôi ghen ngào, mặc dù tôi ko thể nhìn thấy được người phía ngoài, nhưng tôi cảm giác được, tình trạng của hẳn hiện ko được tốt . Tim đã xót thật sâu

“Haha” Nhớ đến ngày đó, Lãng Tịch cười khê “Tôi rất kì quái, tại sao lại có một chuyện buồn cười như vậy? Cô gái kia cũng thật thú vị, sau đó.....lại ko giải thích được, vì sao tôi muốn đến gần em.....” Lại là một tràn ho mãnh liệt, nhưng ngay sau tràn ho đó là thật nhiều máu tươi xông ra

Ko hề suy nghĩ nhiều, tôi lập tức đội nắp thùng dầu lên, những vẫn ko sao đẩy nó ra được , mặc cho tôi dùng sức như thế nào cũng ko được . Tôi khóc càng lớn hơn “Lãng Tịch, hãy cho tôi ra ngoài, xin anh, cho tôi xem anh như thế nào, được ko? Lãng Tịch.....xin anh”

Dù tôi khóc lóc cầu xin, Lãng Tịch vẫn mắc diếc tai ngơ, vẫn đắm chìm trong kí ức “Cái ngày em tặng tôi bánh sinh nhật cũng ko phải là ngày sinh của tôi , nhưng tôi lại ko muốn nói cho em biết, ngày đó chính em đã thấp sáng cuộc sống của tôiCho nên, tôi đã quyết định, xem ngày đó như ngày sinh thật sự của mình, bởi vì ngày đó đã có một cô bé tên Liễu Như hồi sinh cuộc sống của tôi”

“Đừng, Lãng Tịch, đừng nói.....anh mau chạy đi, rời khỏi chỗ này đi thôi, đừng lo cho tôi, tôi xin anh! Chạy mau đi, tôi xin anh.....” Tôi khóc lóc khẩn cầu hẳn, tôi ko muốn hẳn xảy ra chuyện , tôi muốn hẳn sống

“Bất kể.....là dẫn em đi ăn đồ ăn Pháp.....hay là tắm suối nước nóng.....cũng là những khoảnh khắc hạnh phúc nhất cuộc đời anh.....thứ mà mỗi ngày anh đều nhớ đến.....Vì thế dù cho anh có đi nơi nào.....cũng mãi mãi sẽ ko bao giờ quên.....một cô gái có cái tên Liễu Như”

“Lãng Tịch, chạy đi.....tôi xin anh....”

“Tiểu Như.....” Hai mắt Lãng Tịch dần dần mất thần “Em là người anh thật lòng yêu”

76. Chương 75: Anh Sẽ Vì Em Ra Sinh Vào Tử

“Lãng Tịch, anh đừng làm tôi sợ có được hay ko? Tôi ko muốn anh gặp chuyện, đừng như vậy mà” Khóc lóc , tôi vỗ vào cái nóc thùng trên đầu “Tôi muốn đi ra ngoài, để cho họ bắt tôi cũng được, chỉ cần cứu anh là được rồi, để họ bắt tôi đi!” Vỗ vào thùng sẽ làm kinh động mọi người, Kha Vũ sẽ dẫn đám người kéo đến

“Tiểu Như, anh nói rồi.....anh sẽ vì em ra sinh.....vào tử.....anh, làm được”

Lãng Tịch vô lực gục đầu xuống.....

“Lãng Tịch! Lãng Tịch!” Tôi ko hề quan tâm có bị người ta phát hiện hay ko nữa, tôi khóc thật to, điên cuồng vỗ vào vách thùng dầu

“Khốn kiếp, nói chuyện đi! Tôi ko muốn anh chết, có nghe ko? Tôi ko muốn anh chết! Nếu như anh chết, tôi mãi mãi sẽ ko tha thứ cho anh!”

Ngoại trừ tiếng bước chân chạy tới, tôi ko còn cảm giác được hơi thở của Lãng Tịch, tôi luống cuống “Lãng Tịch.....Lãng Tịch, anh đừng làm tôi sợ có được hay ko? Phụ nữ mang thai ko thể hoảng sợ , mau cùng tôi nói vài lời đi, đừng đùa nói chuyện đi!”

Cúi đầu van xin, tôi điên cuồng la lối “Khốn kiếp! Tôi hận anh! Tên ngốc này! Đồ ngốc! Ai bảo anh đến cứu?! Ai bảo anh xen vào việc của người khác? Ai bảo anh lấy sinh mệnh mình đánh đổi! Anh là đồ ngốc, đồ ngốc.....đồ ngốc.....huhu.....đồ ngốc.....”

Đột ngột từ bên ngoài truyền ra một trận âm thanh hỗn loạn, là tiếng súng hòa cùng với tiếng còi hú của cảnh sát

Nắp thùng được mở ra, tôi vội vàng đứng lên, nắm thật chặt cánh tay người

“Tu Nghệ, mau cứu Lăng Tịch! mau cứu hấn, hấn hình như bị trúng đạn rồi” Bạch Tu Nghệ ôm tôi ra , về mặt đau khổ nhìn về hướng bên cạnh . Lăng Tịch lẳng lặng nằm ở trên băng ca.....mãi cho đến khi có người trùm vải trắng qua đỉnh đầu hấn

“Không!!” Dùng hết tất cả sức lực tôi hét lên bằng tất cả nỗi đau , bi ai, buồn phiền trong lòng . Sau khi hét, cảm thấy cả người dường như đã mất đi 1 phần linh hồn, tôi yếu ớt té xuống

“Tiểu Như!”

“Tôi muốn làm ba đứa bé!”

“Đừngtàn nhẫn với tôi được chứ?”

“Đừng bỏ rơi tôi, đừng để tôi phải cô độc”

“Tiểu Như, em là người anh thật lòng yêu”

“Anh sẽ vì em ra sinh.....vào tử.....”

“Đừng!” Tôi hoảng sợ mở mắt, nước mắt ngay sau đó đã trào ra “Lăng Tịch, tôi ko muốn anh chết!”

Bạch Tu Nghệ đau khổ đỡ lấy tôi “Đừng như vậy mà Tiểu Như, bình tĩnh 1 chút”

Dần dần, tôi cũng bình tĩnh trở lại, ko khóc cũng không náo loạn, chẳng qua chỉ mở to hai mắt thần thờ nhìn, lẩm bẩm tự nói 1 mình

“Lăng Tịch đã chết.....vì cứu mình , hấn trúng đạn rồi.....” Quay đầu, tôi nhìn về Bạch Tu Nghệ “Lăng Tịch đã chết, hấn là vì cứu em nên mới chết.....hấn trúng đạn rồi, hấn chảy thật là nhiều máu.....cũng là vì cứu em.....”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa. Em đang hành hạ mình, hành hạ anh!” Bạch Tu Nghệ kéo tôi lại, buộc tôi nhìn thẳng vào mắt hấn

“Lăng Tịch đã chết, nhưng hấn ko bao giờ hối hận vì đã cứu em. Tựa như anh, anh cũng sẽ ko chút do dự làm chuyện tương tự”

“Ko” Tôi cuống quýt cắt lời hấn “Em ko muốn anh cũng giống hấn, em ko muốn anh bởi vì cứu em mà chết , đừng , đừng, đừng như vậy!!”

Bạch Tu Nghệ ôm chặt lấy tôi “Em đừng hành hạ mình nữa có được hay ko?Thứ mà Lăng Tịch muốn ko phải là loại kết quả này” Bạch Tu Nghệ hai mắt thấm ướt nước mắt “Hấncũng là anh em ruột của anh”

Lăng Tịch ơi, Lăng Tịch! Cái tên thoát nhìn xấu xa, nhưng tâm tính lại vô cùng thiện lương.

“Huhu.....” Nhào vào lòng Bạch Tu Nghệ, tôi gào khóc . Khóc đến dừng ko được, cũng ko muốn dừng lại , nếu ko khóc như vậy, chỉ sợ tim tôi sẽ đau đến chết

“Lăng Tịch đã chết, Lăng Tịch đã chết, hấn đã chết.....huhu.....hấn ko bao giờ.....có thể trở về nữa rồi. Hấn là vì cứu em nên mới chết.... Emko muốn cái kết quả này, em ko muốn.....em muốn hấn sống, tôi chỉ muốn hấn sống”

Bạch Tu Nghệ ko nói gì chịu đựng nỗi đau khổ của nàng, nếu như hấn có thể tùy thời chăm sóc , bảo vệ nàng tốt thì chuyện ngày hôm nay cũng sẽ ko xảy ra . Lăng Tịch cũng có thể sống tốt . Hấn hận mình, hận mình ko cố gắng hết sức

Trời, đã có chút trở lạnh . Lá trên cây rụng đã ko còn bao nhiêu chiếc , chỉ cần có vài cơn gió lạnh run thối tới, thì là cũng sẽ tùy thời chấm dứt cuộc sống của mình . Cây , trở nên trụi lủi, nó đã ko còn cái gì để có thể cống hiến cho mùa đông nữa rồi, bởi vì mùa thu , đã cướp đi của nó tất cả

“Tiểu Như” Quần gia gọi tôi “Xe đang đợi ở bên ngoài”

“A” Tôi ngay sau đó đi ra ngoài, Bạch Tu Nghệ đã sớm ngồi vào trong xe

“Bạch thúc ko đi?” Tôi nhàn nhạt hỏi

“Ba sợ ko thể chịu được cái cảnh này” Bạch Tu Nghệ trầm tĩnh nói

Kể từ sự khi cái chuyện đó xảy ra, giữa tôi và Bạch Tu Nghệ lúc này dường như đã nổi lên 1 bức tường, ko ai có thể nhảy qua, cũng như chạy thoát

Hôm này, la tang lễ của Lăng Tịch .Đám người Dương Tử khuyên tôi đừng nên đi, họ sợ tôi sẽ chịu ko nổi mà đánh mất tinh thần , nhưng tôi lại cố ý muốn tới, bởi vì hần sẽ rất vui khi thấy tôi

Dọc đường đi, chúng tôi ko ai nói với nhau lấy một lời . Xe dần dần lái vào nghĩa địa, rất nhiều người cũng đã đến . Tôi nhìn sơ qua thấy có Lisa, Ti, và cả người của Bạch thị.....

Đột ngột , ko muốn đối mắt với họ , tôi nhẹ nhàng nói với Bạch Tu Nghệ “Em đi dạo xung quanh”

Thật lâu đưa mắt nhìn tôi, hần gật đầu “Đừng đi xa, xong việc anh sẽ đi tìm em”

“Ừ” Hần biết tôi ko muốn lấy thân phận là người được cứu đứng ở nơi đó, cũng biết tôi ko muốn đối với đám người họ . Vì Lăng Tịch cũng là con cháu của Bạch gia, nên Bạch Tu Nghệ phụ trách cả tang lễ, nỗi buồn cùng bất đắc dĩ của hần, tôi cũng có thể hiểu

Lặng lặng , tôi bước lên núi , tìm được cái mộ bia mới vừa dựng , nhưng lại phát hiện đã có người đến trước so với tôi .

Thấy tôi, cô gái kia có chút kinh ngạc, chằm chằm nhìn vào đôi mắt . Nàng là một cô gái rất thanh tú mà ko mất đi cá tính của mình, đột ngột, tôi nhớ đến Dương Tử đã từng nhắc đến chuyện Lăng Tịch quen bạn gái . Đối với nàng, tôi chợt cảm thấy thật áy náy, nếu như ko phải tôi, hần nàng và Lăng Tịch còn có thể hạnh phúc ở bên nhau

“Thật xin lỗi” Tôi cúi đầu, cố nén nước mắt, lại phát hiện mình làm vậy thật phí công, vì nước mắt đã mãnh liệt chảy xuống

77. Chương 76: Lựa Chọn Hạnh Phúc

“Cô là Tiểu Như sao” Nàng nhẹ giọng hỏi, nhưng giọng nói lại là lời khẳng định

“Sao cô biết?” Tôi ngược đôi mắt ngắn lệ tò mò hỏi, đây hần là lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt

“Bởi vì” Nàng chỉ chỉ vào đôi mắt mình “Cô ko cảm thấy ánh mắt của chúng ta rất giống nhau sao? Ko chỉ thế mà ngay cả thần thái cũng rất giống”

Nghe qua lời nàng nói, tôi cũng cảm thấy được giữa chúng tôi có chút tương tự, nhưng lại ko hiểu chuyện này có quan hệ gì đến tôi . Tôi dè dặt hỏi

“Cô là người Lăng Tịch đang quen sao?”

Nàng cười khở lắc đầu “Tôi cũng cho là vậy, nhưng mà , sau khi nhìn thấy cô, tôi đã hiểu toàn bộ . Tại sao hần luôn thích nhìn ngắm đôi mắt tôi...” nàng ai oán nhìn vào mộ bia của Lăng Tịch “.....bởi vì ở đó hần sẽ được thấy bóng dáng cô, tôi, bất quá cũng chỉ là một kẻ thế thân mà thôi”

“Ko, ko phải vậy. Lăng Tịch nhất định là thích cô” Tôi vội vàng phủ nhận

Nàng lại thoải mái cười cười “Thật ra thì, tôi đã sớm nghĩ đến, chỉ là vẫn ko ngừng tự động viên mình, tin tưởng hần , một ngày nào đó sẽ nhìn thẳng vào tôi . Nhưng mà bây giờ.....ngày đó, sợ rằng vĩnh viễn đã ko còn”

“Thật xin lỗi” Tôi khóc đi lên trước “Là tôi hại cô mất đi hi vọng. Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là tôi làm hại Lăng Tịch phải chết”

“Đồ ngốc” Nàng dịu dàng đi đến lau nước mắt cho tôi “Đối với hần mà nói, đây mới là điều hạnh phúc nhất a”

“Vậy sao?” Tôi ngơ ngẩn nhìn nàng

“Ừ” Nàng dùng sức gật đầu “Chúng ta đau khổ, u buồn cũng chỉ sẽ làm cho hần phải đau khổ. Tiểu Như, hần yêu cô như vậy, nếu như cố hạnh phúc, Lăng Tịch cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc một phần, cô phải hạnh phúc mà sống”

Nàng cười thật âm áp nha, Lăng Tịch sao lại bỏ lỡ một cô bé như thế này

Tổng Giai Kỳ yên lặng xuống núi, nàng ko oán ko hận vì đó là lựa chọn của hần, cũng là lựa chọn hạnh phúc của nàng. Dù cho là ở nơi này, hay là ở chỗ khác, chỉ cần hần cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi. Đột ngột, trong dạ dày cảm thấy một trận chua xót, tiếp theo là một cảm giác dâng trào

“Ừa” nàng lập tức đứng ở ven đường nôn khan, nhưng lại ko nôn ra được cái gì. Tức khắc, nàng ngay dại, tay ko tự chủ được xoa bụng, là buổi chiều kia.....

Đứng trước mộ hần, tôi khóc không ko ra nước mắt. Là hần ko muốn thấy tôi khóc sao?

“Lăng Tịch, anh thắng rồi. Cô bé tên Liễu Như này cả đời cũng sẽ ko quên mất anh” Tôi nhẹ nhàng nói nhỏ “Lúc trước anh đối xử với tôi rất tốt, tất cả tôi đều ghi lòng tạc dạ. Hiện tại, mấy chuyện kia ko cần phải nhớ đến nữa. Bởi vì.....anh đã mọc rễ trong tim tôi.....”

Nhìn thấy mộ Lăng Tịch lại cảm thấy bị thương ko lường trước, đột ngột phác giác, tôi ko cần thiết phải đau khổ, thương tâm như vậy, bởi vì tôi cũng ko định quên hần, mà sẽ giữ hần ở trong lòng, hần vẫn chưa rời đi, tôi vì cái gì mà phải đau đớn?

Bạch Tu Nghệ lo lắng nhìn quanh mọi nơi, cho đến khi hần nhìn thấy bóng dáng tôi, thì mới như trút được gánh nặng, tôi muốn nói rồi lại thôi. Nhìn nhìn một chút.....tôi đã đem đến cái gì cho những người thân thiết nhất của mình? Bước lên trước, tôi nhẹ nhàng tựa vào ngực hần

“Có chuyện gì sao?” Bạch Tu Nghệ có chút ko thể tin được

“Thật xin lỗi, đã khiến cuộc sống của anh phải đau khổ” Chỉ một câu nói ngắn gọn, cũng khiến cho hần đỏ mắt “Anh ko trách em, anh đang tự trách mình. Tự trách mình ko bảo vệ em tốt, nếu ko, Lăng Tịch cũng ko.....”

“Tu Nghệ” Tôi ngẩng đầu giấu vẻ mặt tự trách của hần “Hần ko thích nhìn, đừng trách mình nữa. Lăng Tịch nhất định là đang đứng ở một nơi nhìn chúng ta, hần hi vọng chúng ta sẽ có thể hạnh phúc”

“Tiểu Như” Bạch Tu Nghệ chân thành nhìn về phía tôi “Anh biết, trong lòng em đã có bóng hình của hần, anh ko ngăn ngại. Ko gì có thể so với việc đánh đổi sinh mệnh để lấy tình yêu, nhưng mà, xin em đừng xem anh như người ngoài được chứ?”

“Tu Nghệ” Tôi ôm chặt lấy hần, đau lòng nói “Đồ ngốc, em vĩnh viễn sẽ ko xem anh là người ngoài. Anh là chồng em, là ba của đứa bé, vĩnh viễn...”

Bốn tháng sau

“Austin, mau, bắt lấy” Tôi ném đĩa, Ausitn dùng sức đuổi theo, hoàn mỹ cản. Hiện tại thì đã ko thể gọi nói là nhóc con nữa được rồi, vì nó đã biến thành con chó nặng hơn năm mươi cân

“Ausitn ăn cơm” Bạch Tu Nghệ bưng một cái chảo có thể sánh với chậu rửa mặt đi tới

“Gâu gâu!” Ausitn hưng phấn sủa 2 tiếng, vọt tới Bạch Tu Nghệ, nhảy 2 chân, chân trước gác vào ngực hần, ngoắc ngoắc cái đuôi, tựa như cố ý muốn cùng hần so chiều cao

Bạch Tu Nghệ cau mày “Ngồi xuống”

Austin ko tình nguyện xoay cổ ngồi xuống, nhưng ko ngừng vươn chân ra khều khều

Bạch Tu Nghệ nhin cười “Ko được nhúc nhích”

Austin để móng xuống đất, lập tức dâng lên ánh mắt u buồn , vắn ve vẩy đuôi theo dõi

“Được rồi, được rồi, ăn đi” Rốt cuộc cũng nhin ko được ánh mắt mắt hờn của nó, Bạch Tu Nghệ đầu hàng Austin phần khởi tấp từng ngụm , từng ngụm lớn . Kể từ sau khi nó cứu tôi, Bạch Tu Nghệ đã thâu hết tất cả mọi việc từ cho cơm đến hốt phân cho nó . Hắn nói hắn muốn nuôi Ausitn trở nên khỏe mạnh, tương lai cũng có thể bảo vệ con hắn

Bạch Tu Nghệ cẩn thận đỡ lấy cái bụng lớn của tôi “Đi vào nghỉ đi, anh chưa từng thấy có người nào mang thai sắp sinh đến nơi mà còn cùng chó chơi đùa. Sắp đến ngày sinh rồi, cuối tuần này sẽ phải nằm viện , vậy nên em phải cẩn thận trong mọi chuyện a”

“Ông xã” Tôi đột ngột gọi hắn “Anh còn nhớ mấy dấu hiệu trước khi sinh ko?”

“Ừ.....” Bạch Tu Nghệ cố gắng nhớ lại mấy kiến thức trong sách “Là đau bụng, chuyển dạ, vỡ ối.....” Lập tức , hắn vẻ mặt hoảng sợ hỏi “Em.....ko phải là em muốn sinh chứ?”

“Hình như là vậy” Cẩn rằng , tôi trả lời hắn

78. Chương 77: Kết Thúc Hoàn Chính (hoàn)

“Làm.....làm sao bây giờ?” Bạch Tu Nghệ hoàn toàn luống cuống chân tay

“Lái xe, đi bệnh viện” Tôi nhin đau nhắc nhở hắn

“A, đúng đúng” Bạch Tu Nghệ lập tức lấy chìa khóa, đỡ tôi ngồi vào trong xe . Trên xe, hắn ko ngừng gọi điện thoại “Quản gia, Tiểu Nhựt muốn sinh, báo cho ông ,bà, ba, cậu A Tiếp.....tất cả mọi người đến bệnh viện”

“A lô, ba vợ a, Tiểu Nhựt muốn sinh rồi, ba nhớ mang theo mẹ vợ và Tiểu Diệp Tử nhanh đến bệnh viện”

“A lô, Hạo Nam à . Tiểu Nhựt sắp sinh, kêu mọi người tới đây”

Tôi rất cuộc cũng ko nhin được cắt đứt hắn “Anh kêu nhiều người như vậy là muốn san bằng bệnh viện hay muốn đi thăm em sinh con a?”

Bạch Tu Nghệ vẫn vô tội nói “Càng nhiều người càng có thể giúp đỡ tốt mà”

“Nói đó có y tá và bác sĩ rồi” Mồ hôi dần dần thấm ướt cả áo “Ông xã, nhanh lên 1 chút, cục cưng sắp chịu hết nổi rồi”

“Ừ, ừ” Thấy bộ dạng đau khổ của tôi, hắn mạnh mẽ nhấn ga, chạy một mạch đến bệnh viện. Hắn ôm lấy tôi xông vào

“Bác sĩ, vợ tôi sắp sinh rồi, bác sĩ mau đến a”.....

Đau, đau, đau, ngoại trừ đau vẫn là đau . Là ai quy định rằng phụ nữ phải sinh con? Chờ cho tôi sau khi sinh xong, nhất định sẽ tìm người kia liều mạng .

Bác sĩ ko ngừng la “Dùng sức, dùng sức, sắp ra rồi” Cảnh này so với phim truyền hình nhiều tập cũng ko có khác gì nhau nha,thì ra nghệ thuật là được lấy từ cuộc sống

“A!” Tôi nhin đau ko nổi kêu to.....

Trong hành lang . Bạch thúc dẫn đầu đám người của Bạch gia, Liễu thúc, dẫn đầu đám người Liễu gia, Trần Hạo Nam lại dẫn đầu đám người trong trường, cả đoàn người làm chật ních cả một hành lang . Bạch thúc nhìn vòng vòng

“A, Tiểu Nghệ đâu rồi?”

Trần Hạo Nam đỡ khोक đỡ cười chỉ chỉ vào một góc tường

“Ở chỗ này” Bạch Tu Nghệ đang nhắm nghiền 2 mắt, bịt tai đứng ở đó

Bạch thúc đi tới xách hần lên “Sao con lại trốn a?”

Bạch Tu Nghệ chậm rãi mở mắt, lòng vẫn còn đầy sợ hãi “Thật đáng sợ, Tiểu Như kêu thật thê thảm a. Con ko dám nghe.....thật đáng sợ”

Dì Liễu cười an ủi hần “Phụ nữ sinh con là vậy”

Tiểu Diệp Tử cũng sôi nổi hòa theo “Anh rể, anh cứ chậm chậm lo nha”

Dì Liễu lập tức mắng “Hôm nay ko được nói điềm xấu”

Tiểu Diệp Tử bướng bỉnh le lưỡi

Trần Hạo Nam và Mục Úc Huyền nắm lấy vai hần “Cậu làm ơn đừng cố tốt như vậy đi, sau này làm sao còn để cho bà xã của mình sinh con nữa? Mới bị dọa một chút đã sợ chết”

“Ai” Bạch Tu Nghệ thở dài “Mặc dù hai người vừa đính hôn, nhưng đối mặt trước với thực tế cũng tốt”

Dương Tử tiếp lời “Muốn tôi phải giống như Tiểu Như sinh con sao? Ko có cửa đâu”

Lâm Chỉ Niệm cũng đồng ý “Tôi ko có như Tiểu Như kí hợp đồng, ai cũng đừng hòng để tôi sinh con”

“A!!” Tôi dùng sức lực cuối cùng của toàn thân , rốt cuộc cũng

“Oaoaoa.....” Thật kì diệu, tôi đã làm mẹ rồi? Y tá ôm đứa bé qua cho tôi nhìn một chút

Đây là, đây là cục cưng của tôi? Là con tôi?

Trong hành lang “Có nghe thấy ko? Có nghe thấy ko? Con tôi, là con tôi a!” Y tá đi ra tuyên bố “Chúc mừng, là một bé gái”

“A?” Bạch Tu Nghệ chợt đứng hình một giây , nhưng ngay sau đó cũng vui vẻ vỗ tay dậm chân “Tôi thích nhất là con gái”

Trong phòng bệnh, tất cả mọi người đã đi đến phòng sơ sinh để nhìn em bé, chỉ còn có Bạch Tu Nghệ vẫn dụi dằm ở bên cạnh . Đau lòng , hần lau qua mồ hôi ở trên mặt tôi

“Bà xã , cục khổ rồi”

“Ông xã, ko phải là con trai, mà là con gái” Từ khi bắt đầu mang thai, hần luôn mở miệng ngậm miệng là con trai, nhưng kết quả lại là con gái

“Anh cũng muốn có con gái” Bạch Tu Nghệ trừng mắt nói, bộ dạng tựa như nếu có ai dị nghị hần sẽ liều mạng “Bạch gia có con trai thì có gì tốt chứ? Sinh con gái ra để cho bọn họ hãm mộ chết! Em ko có nhìn thấy bộ dạng của ông và bà vừa rồi ở phòng sơ sinh đâu, hai người họ đang hận đến mức ko thể dán vào thủy tinh luôn . Haha.....”

“Ông xã” Tôi lẳng lặng gọi hần

“Ừ?”

“Tên của cục cưng thì sao?”

“.....Anh đã sớm nghĩ chưa?”

“A? Tên à?”

“Bạch Niệm Tịch”

Có lẽ cuộc sống của tôi đã trải qua giai đoạn căng thẳng cùng đặc sắc nhất, hoặc có lẽ cũng chỉ là sự khởi đầu của mọi chuyện , nhưng mà , dù là như thế nào đi nữa, nó cũng ko thể thiếu một người tên Bạch Tu Nghệ, còn có cả một tiểu bảo bối đáng yêu – Bạch Niệm Tịch

“Ông xã”

“Ừ?”

“Anh còn thiếu em 30 vạn nha”

“.....”

Kết thúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pa-pa-17-tuoi>